

LEE WILLIAMS

*Oriunde și
întotdeauna*

Traducerea și adaptarea în limba română de

ILEANA JITARU.

ALCRIS

Capitolul 1

Lydia Henley se ridică și-și duse sticla la gură. Cidrul rece era un deliciu. O briză ușoară îi mângâia fața, aducând cu ea mireasma parfumată a unei livezi învecinate. Da, hotărât lucru, viața era frumoasă; cel puțin, deocamdată. Își întinse spatele anchilozat și oftă de plăcere. În sfârșit reușise. După șapte ani petrecuți la New York, îi trebuiseră două luni lungi ca să se smulgă din ritmul infernal al orașului. Poate că această victorie nu era decât una temporară, dar chiar și așa, o savura din plin.

Lătrăturile lui Scruff, prepelicarul ei nedespărțit, o readuseră la realitate. Cu urechile ciulite lângă stația de radio, câinele zgâria geamul mașinii privind-o aproape implorator pe Lydia. Fără îndoială că dispecera de la mica societate de taxiuri îi transmitea coordonatele vreunui client care solicita un taxi.

— Așteaptă, Marge, murmură ea pentru sine scotocind prin buzunarele blugilor.

Se duse la taraba domnului McCready, negustorul de fructe și legume, plecat în după-amiaza asta la pescuit, și puse un dolar și zece cenți în cutia ruginită de fier. Își luă restul – un cent – și scrisese în carnețelul de pe tejghea ce anume cumpărase: „o sticlă de cidru“.

Se întoarse în sfârșit la bătrâna ei Volvo bleumarin întrebându-se cum ar putea funcționa un asemenea comerț – bazat pe încredere – la New York. Gândul acesta o făcu să zâmbească. Era sigur că, în mai puțin de o oră, ar fi dispărut totul din magazin, până și carnețelul și creionul. Se așeză la volan și ridică micul microfon de pe tabloul de bord.

– Alo, Marge? Aici Apolo 13. Ce mai e nou?

Trecură câteva clipe, apoi vocea răgușită a lui Marge se auzi în receptor, acoperită de paraziți:

– Salut, Femeie Spațială! Prin ce galaxie te vânturi?

– Sunt la domnul McCready, răspunse Lydia căscând. Pun pariu că iarăși s-a rătăcit vreun tip din acela cu turban.

Shriners, un fel de asociație care avea membri din toate statele Americii de Nord, ținea un seminar la Traverse City. Costumul lor de ceremonie cuprindea și o pălărie roșie împodobită cu un pampon. Chiar din primele ore ale dimineții, apelurile lor nu mai conteneau.

– Nu, de data asta trebuie să te duci la aeroport. Tocmai ne-a sunat un client. Vrea să meargă chiar în satul tău. Recunoaște că este o idee ciudată!

Scruff începu să latre, apoi adulmecă receptorul cu un botic disprețuitor, ca pentru a-și arăta dezaprobarea față de cuvintele lui Marge.

– Ai auzit, Marge? Nu toată lumea din Brichwood apreciază criticile tale. Și apoi, ai putea să-mi spui ce-i reproșezi de fapt satului meu?

– Colțul acela al lacului este populat de o gașcă de zăpăciți, atâta tot.

– Zăpăciți? Haide, Marge, spui asta numai pentru că ni s-a dus vestea că sărbătorim un pic mai zgomotos sfârșitul sezonului turistic.

– La fel ca și sosirea primăverii, sau prima zi de vară, fără să mai vorbesc despre Lăsata Secului, despre Halloween sau Sărbătoarea Recunoștinței...

– Bine, bine, recunosc Lydia râzând. Ce-ar fi să-mi spui mai bine cum să-l recunosc pe clientul meu? Este înalt, mic, gras, slab, chel?

– Se numește Fuller, și te va aștepta în fața ieșirii.

Fuller? Lydia lăsa să-i scape un oftat iritat.

– Oh! Nu, bombăni ea. A sosit deja?

– Este vreun prieten de-al tău?

– În nici un caz, protestă Lydia. Bine, mă duc chiar acum. Vorbim mai târziu.

Închise radioul mașinii și scoase capul pe geam ca să se pregătească să întoarcă. O depășiră mai întâi câteva mașini pline cu turiști. Unele dintre ele remorcau bărci de agrement.

Când, în sfârșit, drumul fu liber, apăsă pe accelerație și execută un arc de cerc strâns.

Senzația delicioasă de bine pe care o avea era prea frumoasă ca să dureze! Lydia bombăni ceva, furioasă. Nu-l aștepta pe Julian Fuller decât abia mâine dimineață. De altfel, s-ar fi lipsit pur și simplu cu plăcere de vizita lui. Și iată că avea îndrăzneala să sosească și mai devreme decât anunțase!

Necazurile începuseră săptămâna trecută când tatăl Lydiei primise un telefon de la prietenul lui, Willy Koska. Acesta îi spusese că Julian Fuller, o relație de afaceri de-a lui, căuta un loc unde să se odihnească, și domnul Koska se gândise la bungaloul familiei Henley, de pe malul lacului... și unde Lydia își stabilise domiciliul de la începutul verii.

În ciuda reticenței sale de a părăsi acest paradis de pace și liniște, nu vruse să-i lipsească pe părinții ei de ocazia de a câștiga ceva bani prin închirierea modestei lor vile. Așa că se resemnase să se instaleze la ei atâta timp cât va dura sejurul acestui blestemat de Fuller.

Ce idee aiurită avusese să-și înceapă vacanța în ultima duminică din august! La fel ca toți localnicii din zonă, Lydia aștepta cu nerăbdare plecarea turiștilor. Și iată că tocmai acum un orașean gălbejit venea s-o scoată afară din casă!

Parcă mașina în fața modestei clădiri a aeroportului a cărui pistă de zbor era doar cu puțin mai mare decât un teren de fotbal, și scrută cu privirea ușa de ieșire. Nimeni. Ridică receptorul.

— Marge? Nu este nici un Fuller în raza mea vizuală. Ești sigură că a sunat de la aeroport?

— Sigură.

— Atunci, fără îndoială că-și așteaptă bagajele. Sunt gata să pariez că-și aduce vreo cincisprezece valize. Doar îi cunoști pe turiști!

— Micuța mea Lydia, o întrerupse Marge, îți reamintesc că nu ești aici decât de opt săptămâni. Și vorbești deja ca autohtonii! Dacă îmi amintesc eu bine, când ai venit, nu te jenai deloc să ne critici manierele mai necioplite.

– Chiar așa? se miră Lydia. Crede-mă, asta ține de-acum de trecut. Pot să te asigur că nu mai am deloc nostalgia New York-ului.

– Ești sigură? întrebă Marge pe un ton neîncrezător. Unele lucruri trebuie totuși să-ți lipsească... Cum ar fi locul acela despre care ne-ai vorbit îndelung, de exemplu... Cum se numea? *Chippendale's*?

Lydia izbucni în râs. Marge și prietenele ei fuseseră uluite când ea le descrisese acel club de noapte rezervat clientelei feminine, în care se prezentau spectacole de strip-tease date de bărbați.

– Crede-mă, Marge, populația masculină a New York-ului este chiar ultimul lucru pe care l-aș regreta, zise ea pe un ton plin de amărăciune.

– Asta nu este un motiv ca să ștergi toți bărbații din viața ta, îi replică Marge.

– Te înșeli. Experiența m-a învățat să fug de poveștile de dragoste ca de ciumă!

– Așteaptă numai să întâlnești bărbatul potrivit, o sfătui Marge pe un ton matern.

– Zău, Marge, eu nu mai aștept pe nimeni, oftă Lydia. Doar pe blestematul ăsta de Fuller! Ce naiba face? Ascultă, Marge, mă duc să arunc un ochi înăuntru. Fără îndoială că are nevoie de o mână de ajutor ca să-și care bagajele. Mi-l și imaginez: mic, slăbănog, cu ochelari, prăbușindu-se sub greutatea valizelor!

– Du-te, Superfemeie, răspunse Marge râzând. Sari în ajutorul lui, și sună-mă de îndată ce ajungi la Birchwood!

Lydia intră în holul aeroportului și parcurse cu privirea locul aproape pustiu. Ghișeul de înregistrare era gol, la fel și unica bandă rulantă destinată bagajelor, precum și sala de așteptare.

Remarcă totuși lângă cabina telefonică, o mică îmbulzeală care o intrigă. I se păru că aude sunetul unui acordeon. Erau oare muzicanți ambulanti? În acest aeroport pierdut în nordul Michigan-ului? Cuprinsă de curiozitate, se apropie.

Muzica tocmai se opri, și grupul mic de oameni compus din doi copii cu mama lor, câțiva adolescenți, un bătrân și un angajat al aeroportului sprijinit într-o mătură, aplauda cu frenezie. Lydia se ridică în vârful picioarelor. Spectacolul pe care-l descoperi o stupefie.

Un bărbat era așezat pe o valiză în fața cabinei telefonice. Ținea în mână un acordeon de plastic roșu. La picioarele lui, un aparat ciudat era legat de telefon cu o mulțime de fire electrice încâlcite.

Lidia îl privi perplexă pe bărbat. Uimirea ei lăsă locul unei stranii tulburări. Destul de confuză, se gândi că termenul „seducător“ ar fi fost prea banal pentru a-l descrie pe acest necunoscut. Privirea lui avea o scânteiere malițioasă, iar buzele senzuale erau întredeschise într-un zâmbet irezistibil. Îi aprecie cu privirea bărbia pătrată, nasul drept și fin, și claiă de păr brunet din care-i scăpase o şuviță rebelă pe frunte. Părea înalt și suplu, și ea îi aprecie înfățișarea, cu o privire visătoare.

Când ochii li se întâlniră, ea avu senzația că este absorbită în întregime în adâncul abisal al privirii lui. Ca într-o tresărire de conștiință, presimți o mulțime de pericole.

Julian Fuller. Nu putea fi decât el. Pantofii din piele fină, pantalonii maro de catifea reiată și croiala ipecabilă a cămășii bleu trăda bărbatul de oraș. Dar ce naiba se apucase să facă aici?

El o privea cu un inteses amuzat, și ea își dădu seama brusc că-i răspundea cu același zâmbet. Redeveni imediat serioasă și-și plecă privirea pentru a rupe ciudatul curent magnetic care se stabilise între ei. Privi apoi spre aparatul care fusese pus chiar pe pardoseală. I se păru că recunoaște un fel de ordinator.

Așadar, Julian Fuller nu era tipul sfrijit și miop pe care ea și-l imaginase... dar poate era vreun blonav mental periculos, scăpat de la azil!

În spatele lui, în cabină, un militar în uniformă vorbea la telefon.

– Da, tocmai am sosit, zicea el cu un zâmbet fericit. Telefonul de aici nu mergea, dar un tip deștept l-a reparat!

Bun. Deci Julian Fuller nu era nici nebun. Dar atunci... totuși, ce făcea aici?

– Vreau și eu să telefonez! strigă unul dintre copii, un băiețel cu bucle blonde, trăgând-o pe mama lui de fustă.

Julian Fuller îl privi zâmbind.

– Bineînțeles. La urma urmei, acordeonul este al tău. Am să formez eu numărul în locul tău.

– Vă mulțumesc, domnule, zise militarul întinzându-i telefonul.

– Cu plăcere. Acum, micuțule, spune-mi numărul tău.

– Trei sute șaiszeci și doi... patruzeci și trei, unsprezece. Este cel de acasă.

Julian încuviință din cap și-și plimbă degetele pe tastele computerului. Apoi apăsă pe clapele acordeonului o serie de note. Copilul luă telefonul și așteptă cu un zâmbet entuziasmat.

– Aud soneria! exclamă el curând, și printre cei ce căscau gura se auzi un murmur apreciator. Alo, tată? Sunt eu, Steven!

Abia atunci remarcă Lydia că telefonul nu avea cadran; acesta fusese smuls de vandali. Înțelese că Fuller găsisese un mijloc ingenios ca să facă să funcționeze aparatul stricat. Îl privea intrigată în timp ce el își aduna catrafusele. Spectatorii îl felicitară, și el le zâmbi cu modestie. Într-adevăr, ce personaj ciudat! Ea nu era deloc obișnuită să întâlnească turiști echipați ca niște reparatori de telefoane sau ca agenți ai serviciilor secrete.

Micul Steven termină convorbirea și Julian îi înapoie acordeonul. Îi strânse mâna copilului, apoi mai discută ceva cu mama acestuia, în timp ce ceilalți se împrăștiu încetul cu încetul.

– Este foarte simplu, vă spun sincer, îi zicea el tinerei femei. Computerul transformă frecvențele acordeonului în tonalități ale unui telefon cu taste...

Avea o voce gravă și vibrantă care o tulbură pe Lydia. Îl privea dând încet din cap. Asemenea creiere – oare nu cumva avea de-a face cu un geniu? – se bucurau rareori de un fizic atât de seducător.

Bănuia că multe femei, înaintea ei, arseseră de dorința de a-și plimba degetele prin șuvițele acestea brunete care-i căzuseră pe ochi. Da, Julian Fuller era teribil de atrăgător. Îi remarcă vreo câteva riduri fine în jurul ochilor, ceea ce arăta

că el era mai puțin nepăsător și indiferent pe cât i se păruse ei la început. Privirea lui, încărcată cu o oarecare gravitate, arăta o seriozitate și o maturitate ce erau în contrast cu tinerețea trăsăturilor lui.

Lydia era cufundată tocmai în contemplarea gurii lui senzuale când își dădu seama că și el o privea. Cu inima bătând să-i spargă pieptul, se apropie chiar când el se aplecase să-și adune firele electrice încălcite.

– Domnul Fuller?

Bărbatul se îndreptă, și Lydia primi ca un șoc sclipirea privirii lui castanii cu reflexe verzui. El o privea cu un interes nedisimulat.

– Da?

– Eu sunt șoferul duminale de taxi.

– Dumneata? replică el ridicând o sprânceană.

Lydia consideră că este mai bine să se retragă un pas. Era preferabil să țină la distanță această întruchipare a farmecului viril.

– Bine, misiune îndeplinită, murmură el aruncându-și sacul pe umăr.

– A fost un spectacol fascinant, comentă Lydia arătând spre cabina telefonică.

Julian ridică din umeri.

– Slavă Domnului că aveam computerul cu mine. Fără asta încă am mai fi așteptat și acum. Câte nu trebuie să faci ca să obții un taxi, adăugă el dând încet din cap.

– Ai fost drăguț că i-ai ajutat și pe acești oameni.

– Păi, dacă tot pusesem în funcțiune sistemul...

Voia oare să arate o falsă modestie? Lydia bănuia mai degrabă o oarecare timiditate.

– Aflu mai întâi că toate mașinile de închiriat au fost luate de cei ce vin la simpozionul *Shriners*, îi explică el în timp ce se îndreptau spre ieșire. Apoi descopăr că singurul telefon aflat pe o rază de zece kilometri a fost demolat de vandali. Așa se distrează oamenii în văgăuna asta?

Lydia era consternată de brusca iritare a lui Fuller. Ciudat personaj, într-adevăr. Mai întâi face pe bunul samaritean, apoi se transformă într-un judecător nemilos al moravurilor din această regiune. Era un fel de Dr. Jekyll și Domnul Hyde, fără îndoială.

El împinse ușa și clipi des în lumina orbitoare a după-amiezii.

– Unde este taxiul?

Lydia îl privi mânioasă. Începea să-și cam piardă răbdarea.

– Este sub ochii dumitale, îi zise ea.

El remarcă în sfârșit Volvo-ul plin de praf.

– Țsta? Un taxi?

– Pot să te asigur, domnule Fuller, că te voi duce la destinație, spuse ea printre dinți. Dar dacă preferi să mergi pe jos, treaba dumitale.

– Nu, nu. E-n regulă, îi tăie el vorba cu un gest de nerăbdare.

Se îndreptă spre portieră, dar brusc făcu un salt înapoi. Scruff tocmai își scosese capul pe geam și, arătându-și colții amenințători, îl privea provocator, mârâind.

– Ai un prieten foarte primitiv, observă Julian respirând adânc. Cum îl cheamă?

– Scruff, răspuse Lydia ascunzându-și un zâmbet. Nu este drăguț decât cu oamenii amabili.

Julian Fuller o privea cu un aer vinovat pe care ea îl aprecie drept foarte înduioșător.

– Îmi pare rău, mormăi el. Eu... Am avut o săptămână foarte grea. Câinele dumitale este într-adevăr fermecător, la fel ca și mașina. Chiar și dumneata ești foarte fermecătoare, adăugă el cu acea privire malițioasă pe care ea i-o surprinsese puțin mai devreme în holul aeroportului. De fapt, cum te numești?

– Lydia Henley, răspunse ea, năucită.

Bărbatul acesta schimba subiectele cu o viteză deconcertantă.

– Este un nume... fermecător.

El îi întinse mâna, și ea îl imită cu naivitate, fără să bănuiască nici măcar o clipă efectele îngrijorătoare pe care această simplă atingere de mână le vor avea asupra bietelor ei simțuri deja tulburate. Simți furnicăături în palmă, brațul începu să-i tremure, și întregul corp îi fu străbătut de un lung frison. Își retrase repede mâna și înconjură în grabă mașina.

Julian se așază alături de ea, ceea ce îi accentuă emoțiile, și Lydia demară într-un scrâșnet de pneuri.

Slavă Domnului că Scruff își strecură capul lui mare între ei. Acesta privea atent șoseaua, gâfâind, de parcă ar fi bănuț lipsa de concentrare a stăpânei sale. Julian îl bătu afectuos pe frunte.

– Ce a pățit la labă? întrebă el.

– Și-a rupt-o alergând după iepuri, la începutul verii. În ciuda rasei sale, Scruff n-a fost niciodată un bun câine de vânătoare. La Birchwood l-au poreclit „Rantanplan“.

– La Birchwood? Acolo merg eu. Cunoști locul? Cum este?
– Îl cunosc chiar foarte bine, replică ea sec, virând pe șoseaua 22. Acolo locuiesc.

– Oh!...

Tonul de plăcută surpriză, pe care el pronunțase această simplă silabă, era ușor derutant.

– La drept vorbind, la mine acasă urmează să te instalezi. Vreau să spun că... vila aparține părinților mei, se corectă ea repede.

– Chiar așa? Ce stranie coincidență! exclamă el fără să înceteze să-și plimbe asupra ei o privire poznașă. Doar dacă nu cumva este un semn al destinului, adăugă el cu o voce vibrantă.

Lydia ridică din umeri. După domnul Hyde, iată-l acum și donjuan... Care va fi următorul lui personaj?

– Destinul n-are nimic de-a face cu toate astea, îi replică ea. Întâmplător, în Traverse City nu sunt decât două taxiuri, un singur aeroport, și un singur zbor, duminica.

– Înțeleg, murmură Julian.

Lăsa să-i scape un oftat și adăugă:

– Iată-mă deci ajuns la capătul lumii. Presupun că la Birchwood există doar o stație de benzină, un magazin alimentar și un restaurant, nu? Mai sunt și alți șoferi de taxi la fel de seducători ca dumneata? Sau ai exclusivitatea în acest domeniu?

Lydia îi aruncă o privire glacială. Suporta greu atitudinea lui și apropourile măgulitoare.

– Îmi dau seama că nu ești prea sensibil la farmecul zonei, ripostă ea pe un ton sec. Pot să știu și eu ce anume te aduce aici?

Julian schiță o grimasă privind prin parbriz.

- Am fost forțat, îi explică el în sfârșit.
- Forțat! Zău? Să știi că ai fi putut nimeri și mai rău. Regiunea aceasta este minunată.
- Nu mă îndoiesc. Vreau să spun doar că... nu eu am hotărât să vin aici.
- Atunci, cine?
- Am fost îndemnat de un prieten bine intenționat, răspunse el după o ușoară ezitare.
- Înțeleg.

El nu-i spuse mai mult. Lydia era intrigată de această atitudine brusc misterioasă, dar nu îndrăzni să-și continue interogatoriul. La urma urmei, dacă nu voia să-i spună, treaba lui. Dar ei nu-i plăcea ca un străin să-și permită să-i critice ținutul natal.

- Cine știe, zise ea în sfârșit. Cu puțin noroc, poate că sejurul dumitale aici va fi foarte scurt.

El păru surprins de tonul agresiv pe care îi vorbise ea. Lydia simți o ușoară stânjenală, care se accentuă considerabil când simți intensitatea privirii lui ațintită asupra ei. Se strădui să-și concentreze toată atenția în șosea.

- Te rog să mă scuzi, zise el. Ai dreptate: peisajul acesta este într-adevăr superb...
- Îmi pare bine să aud asta, răspunse ea printre dinți, atentă la un camion încărcat cu fructe, care, chiar în fața ei, încerca să ia un viraj strâns.
- ...dar ca să nu-ți ascund nimic, nu prea văd cum ar putea cineva cât de cât normal să reziste aici o săptămână fără să înnebunească.

Aceasta fu lovitura de grație. Lyzia tremura de furie, chiar dacă o mică voce interioară îi amintea că aceleași fuseseră și cuvintele ei cu două luni în urmă, când se întorsese să locuiască la Birchwood.

– Ascultă-mă bine, domnule Fuller. Nu mă îndoiesc nici o clipă că vii dintr-un oraș în care mișună distracții foarte sofisticate. Dar află că Birchwood, la fel ca și celelalte orașele din regiune, are o viață socială foarte activă, și că locuitorii lui nu sunt niște imbe... Hei!

Apăsă brusc pedala de frână. Mașina derapă într-un scrâșnet de pneuri. Scruff urlă îngrozitor, și Julian Fuller o plăcă pe Lydia de scaunul ei, cu un braț viguros.

Camionul din față ratase virajul. Încărcătura lui se răsturnase, și acum bătrânul Volvo se scălda într-un ocean de cireșe. În sfârșit, mașina se opri.

Inima Lydiei bătea de să-i spargă pieptul. Își plecă privirea spre brațul puternic al lui Julian care rămăsese lipit de pieptul ei, împrăștiindu-i în tot corpul o căldură plăcută dar foarte neliniștitoare. Îl îndepărtă cu un gest brusc.

Julian Fuller contemplă marea de cireșe care încercuise mașina, și întoarse spre Lydia fața cu o expresie impasibilă.

– Ai perfectă dreptate, observă el pe un ton neutru. În ținutul acesta, nu lipsesc distracțiile.

Capitolul 2

— Aici este?

Lydia opri motorul și-i aruncă lui Julian o privire suspicioasă.

— Aici, răspunse ea pe un ton glacial.

Numai să îndrăznească el să mai exprime și cea mai neînsemnată critică, și-și va găsi prețiosul computer pe fundul lacului! De când ea reușise să extragă mașina din marea de cireșe de pe șoseaua 22, conversația lor se redusese la minimum necesar... Dar ea bănuia că el nu se va opri aici.

— Este încântător!

— Într-adevăr?

Lydia oftă mulțumită. Pentru ea, mica vilă de pe malul lacului și pădurea ce o înconjura erau un adevărat paradis. Construcția era destul de rudimentară, o simplă cabană din lemn și piatră. Dar păstra parcă în pereții ei urmele de tandrețe ale mai multor generații de Henley.

Intrarea în curte, de exemplu; Lydia îl revedea parcă pe bunicul său tăind fiecare scândură, turnând cimentul cu o

grijă meticuloasă. Pe vremea aceea, era doar o fetiță. Își mai amintea de vacanța aceea când mătușa Helen confecționase draperiile de creton care se aflau și acum la ferestre.

Lydia însăși construise rafturile din încăperea principală, amenajase grădina din spatele căsuței. Liliacul pe care-l plantase pe vremea când era adolescentă mai înflorește și acum, înmiresmând cărarea ce se pierdea în pădure.

– Tot terenul acesta aparține familiei dumitale?

Lydia încuviință din cap.

– Și debarcaderul de asemenea. Avem și o barcă.

Julian își îndreaptă privirea spre malul pe care-l bănuia în spatele unui pâlcc de mesteceni albi. Scruff reușise să sară prin geamul deschis al mașinii, și acum țopăia pe ponton lătrând la vrăbii. O familie de păsărele își aleseseră domiciliul în hangarul debarcaderului. Aveau o plăcere grozavă să zboare în jurul Lydiei când aceasta scotea barca pe lac, sau să-l provoace pe bietul Scruff, zburând foarte jos pe sub botul lui.

Lydia oftă cu un oarecare regret. Gata cu excursiile cu barca în vara asta... Doar dacă nu va primi vreo invitație specială din partea noului locatar...

– A ce miroase? întrebă Julian adulmecând aerul.

– A mere. Este o livadă chiar în spatele casei.

Înconjurată de mesteceni, pini și pomi fructiferi, căsuța – numită prețios vilă – era la adăpost de privirile indiscrete. Era un loc ideal pentru cineva care căuta calmul și singurătatea. Dar Lydia avu sentimentul că Julian Fuller nu era deloc pregătit să aprecieze acest gen de odihnă. Tocmai ieșise din mașină ca un diavol dintr-o cutie și se plimba pe alea de pământ cu un pas nervos.

– Există electricitate?

Lydia avea un chef nebun să-i răspundă că va trebui să folosească lumânări și că va trebui să frece niște cremene ca să le aprindă. Dar se lăsa păgubașă. S-ar fi enervat și mai rău.

– Da, liniștește-te, răspunse ea urcând alea. Este și apă caldă, telefon și două radiatoare.

În clipa când răsuci cheia în ușă, o cuprinse un val de panică. Își aminti că lăsase casa într-o dezordine de nedescris.

– Nu te așteptam decât mâine, bombăni ea împingând ușa. Eu am stat aici până acum și... și nu am avut timp să fac curat.

– Nu-i grav, răspunse Julian ridicând din umeri. De altfel, vina este a mea; ar fi trebuit să dau un telefon. Dar știi, era cât pe ce să nu mai vin deloc. Abia în ultima clipă...

Nu-și termină fraza. Fără îndoială că spectacolul pe care i-l oferea interiorul îl împiedică s-o facă. Lydia se duse drept la comoda din lemn de brad de culoare deschisă, cu toate sertarele trase. În dimineața aceea își petrecuse vreo zece minute bune căutându-și – fără succes – tricoul ei preferat, și acum grămezile de haine zăceau pe jos. Le adună în grabă și le vârî în geanta mare de voiaj.

– Ce spuneai? zise ea cu o voce suavă, îndesând în geantă tot ce-i ieșea în cale.

Trebuia să-l facă să vorbească. În felul acesta, el va fi mai puțin atent la dezordinea din jur, fără îndoială. Aruncă o privire speriată și spre bucătărie, unde obiecte dintre cele mai diverse se înghesuiau pe masă.

– Ei bine... Aveam alte proiecte în cap decât această mică... vacanță. Dar Handleman a venit după mine și practic m-a urcat cu forța în avion.

– Handleman?

Hotărât lucru, geanta ei de voiaj trebuie să se fi micșorat de la începutul verii când ea venise aici... Sau poate că garderoba ei își dublase volumul? Cum o să facă să care singură geanta asta?

– Luke Handleman.

Julian își pusese bagajele lângă masă, și acum se îndrepta spre dormitor. Pe jos, în patru labe, Lydia îl auzi apăsând clanța.

– Este, într-un anume fel, îngerul meu păzitor, îi explică el. L-a rugat pe Willy Koska să-mi găsească o casă liniștită ca să... mă odihnesc.

Așadar, Julian Fuller avea nevoie de un înger păzitor? Gândul acesta o făcu pe Lydia să zâmbească. Da, fără îndoială, un om care este în stare să perturbe rețeaua telefonică națională avea nevoie de o oarecare supraveghere...

– Cred că asta îți aparține.

Lydia se întoarse. Julian îi întindea un sutien de mătase roz, pe care-l examina cu un viu interes. Roșie de rușine, ea îl apucă și, cu mâna tremurând, îl înghesui repede în geanta de voiaj. Ce idee putuse să aibă să-și agațe sutienul de mânerul clanței!

– Îmi pare rău, se bâlbâi ea.

Ochii lui Julian scânteiau malițioși. Ea își mai dresе glasul și se întoarse la treburile ei, verificând dacă șifonierul nu conținea și el surprize de același gen. Își reproșă că se simțea atât de stânjenită. La urma urmei, Julian Fuller nu ținuse în mână decât un simplu sutien. De ce ea se simțea atât de tulburată de parcă ar fi fost vorba chiar de persoana ei...?

Un zgomot brusc o făcu să dea drumul genții care era deja plină peste măsură. Se întoarse, și-l văzu pe Julian care încerca să-și păstreze echilibrul agățându-se de chiuveta din bucătărie. Tocmai se împiedicase de undița ei de pescuit pe care, numai Dumnezeu știe de ce, ea o pusese pe masă.

– Este a dumitale? întrebă el arătând spre încâlceala firului de nailon în jurul picioarelor lui. Ea abia își stăpâni un zâmbet.

– Da. Îmi pare într-adevăr rău, zise pe un ton vesel. Dumneata știi să pescuiești?

Întrebarea păru să-l amuze pe Julian.

– Nu. Asta fac oamenii pe aici?

– Cei mai mulți dintre turiști, da. Unii se plimbă cu barca, alții vânează...

Fraza rămase oarecum suspendată. Julian Fuller o privea din nou ciudat și derutant. Lydia tuși ușor ca să-și ascundă tulburarea.

– Dar dumneata, ce anume te gândești să faci?

Regretă imediat formularea mult prea echivocă a întrebării. Dar Julian se mulțumi să ridice din umeri și-și lăsă privirea să rătăcească spre fereastră.

– Habar n-am, murmură el enigmatic.

Lydia era descumpănită. Nu reușea să-l ghicească pe Julian Fuller. Cine era el, mai exact? În care din multiplele lui fațete s-ar putea încrede? În tânărul simpatic și binevoitor care-i distra pe copii cu un computer și un acordeon? În oribilul snob care-i critica regiunea natală? Sau în periculosul donjuan care, cu o singură privire, făcea să-i bată inima cu putere?

Ceea ce o deruta pe Lydia era puterea farmecului lui. Bănuia că puterea lui de seducție nu era calculată. Pentru că, în ciuda viului interes pe care ea i-l citea în ochi atunci când o privea, în nici un moment Julian Fuller n-a fost prea insistent.

Lydia vru să formuleze o altă întrebare, mai neînsemnată, dar Julian rupse el însuși tăcerea.

– Este într-adevăr foarte drăguț, zise el arătând peisajul înverzit ce se zărea pe fereastră. Cum este aici iarna? Ce se întâmplă?

– Păi, nu mare lucru. Lacul îngheață și, într-un fel, oamenii hibernează.

– Și dumneata? Întrebă el pe un ton neîncrezător.

Cum de ghicise că ea nu avea un temperament prea... letargic? Își răsucea, nervoasă, ultimul nasture al bluzei fine de bumbac, pe care căldura i-o lipea pur și simplu de piele. Îi fu necaz că, tocmai astăzi, uitase să-și pună sutienul. În schimb, Julian Fuller părea foarte mulțumit de acest lucru, dacă judecai după privirea mângâietoare în care o învăluia.

– Nu, răspunse ea în sfârșit. Sunt ani de zile de când nu mi-am mai petrecut vreo iarnă la Birchwood.

– Dar unde ai fost?

– În Est, răspunse ea cu prudență.

– În Manhattan?

Lydia încuviință din cap.

– Am stat șapte ani la New York.

Și acum ai venit să le faci o vizită părinților pe timpul verii?

– Cam așa.

El trebuia să se mulțumească cu această minciună. Lydia n-avea chef să-i povestească acum viața ei.

– Dar dumneata de unde vii? Întrebă ea pentru a pune capăt interogatoriului lui.

– Din Vest.

După acest răspuns scurt, Julian se întoarce și începu să scotocească prin sacul de voiaj.

Lydia fierbea de enervare. Așadar, el nu voia să-i spună nimic? Foarte bine; să-și păstreze secretele doar pentru el! La urma urmei, ce o interesa pe ea viața lui Julian Fuller?

Acesta tocmai își așezase computerul pe masă și acum căuta o priză ca să-l branșeze. Lydia îl urmărea pe furiș. I se păru că simte o oarecare nervozitate în gesturile lui. Era oare cu puțință ca Julian Fuller să fie un timid?

Privirea pe care i-o aruncă acesta îi contrazise pe loc impresia de adineauri. Din nou, Lydia își simți inima bătând într-un ritm nelinistitor. Nu, în mod sigur un bărbat care avea un asemenea zâmbet nu putea să fie un tip rezervat!

Fu rândul Lydiei să se simtă acum intimidată. Își feri privirea și se hotărî să plece să inspecteze camerele. Și în dormitor, dezordinea era îngrozitoare. Peste tot zăceau produse de machiaj, corespondență, carnete de schițe, desene. Patul era o masă informă de cearșafuri și cuverturi făcute ghem. Oh, cearșafurile! Da, trebuia să schimbe cearșafurile.

Îl auzi deodată pe Julian bombănind o înjurătură, și se întoarce. Ce se mai întâmplase?

– Nu există nici o priză triplă, declară el cu o voce sinistă.

– Poftim?

– Priză, priză electrică. Cu trei găuri. Când naiba a fost construită vila asta?

– Acum șazeci de ani. Înaintea inventării prizelor cu trei găuri, presupun, îi replică ea pe un ton sec. Fără îndoială că dumneata ar trebui să te duci să te cazezi la un hotel.

Tonului ei arogant, Julian îi răspunse făcându-i cu ochiul!

– Ți-ar plăcea nu-i așa?

– Țin să remarc că dumneata consideri că aici nu ai condiții, nu eu.

– Computerul meu nu poate fi brășat decât la un anumit tip de priză, îi explică Julian. Dar sunt sigur că vei putea să-mi indici un magazin bun cu piese electrice care să aibă adaptoare.

Lydia nu-i răspunse imediat. Îi făcea prea mare plăcere să-i privească chipul îngrijorat.

– Da, există unul la Birchwood, între stația de benzină și magazinul alimentar, răspunse ea ironic. Dumneata parcă ai fi sudat de aparatul acela!

– Nicidecum, îi replică el râzând. Am nevoie de el ca să lucrez, atâta tot.

– Dar nu ești în vacanță?

Chipul lui Julian se întunecă brusc.

– „În exil“ ar fi termenul cel mai potrivit, fără îndoială, murmură el. Ia să văd... Trebuie să fi luat eu un set de baterii...

În timp ce el scotocea prin valiză, Lydia se întoarse în dormitor. Smulse cearșafurile de pe pat mult mai brutal decât ar fi fost necesar. O agasa atitudinea lui Julian Fuller, misterele lui, nerăbdarea de a se apuca de lucru. Se gândi să termine cât mai repede aranjarea camerei și să-l lase cu computerul și cu prizele lui.

Scoase din comodă cearșafuri curate și începu să aranjeze patul. La un moment dat, Julian năvăli în încăpere.

– Ești cumva în perioada albastră?

Ea îl privi o clipă fără să înțeleagă, și în sfârșit îi văzu degetele murdare de vopsea albastră, pe care el i le flutura în față. Julian o privea ciudat, de parcă ea ar fi fost vreun animal dintr-o specie rară.

– Nu, eu... Fac câteva încercări de pictură, se bâlbâi ea, supărată că trebuie să-i dea o explicație.

– Atunci când nu te ascunzi în bibliotecă pentru a-i studia pe impresioniști, remarcă el.

– De acord, Sherlock Holmes...

– Sunt câteva cărți pe care ar fi trebuit să le înapoiezi de vreo săptămână, adăugă el arătând spre teancul de cărți din spatele lui. Dar cerceșilor, cum le merge?

De data asta era prea mult! Nu exista nici un indiciu înăuntru care să-i permită să ghicească faptul că ea semănase în grădină cerceși cu câteva zile înainte... doar pliculețele goale de semințe pe care le observă până la urmă sub piciorul lui stâng.

– De minune, mulțumesc, răspunse ea zâmbind. Dumitale îți plac plantele?

– Îmi place să le privesc, dar nu mă pricep deloc să le îngrijesc. În general, își dau sufletul de îndată ce le ating.

Mărturisirea aceasta era fără îndoială confidența cea mai intimă făcută până acum. Lydia era furioasă că el scormonește cele mai mici amănunte din viața ei fără să-i dezvăluie mare lucru dintr-a lui.

– Termin într-o clipă treaba aici, zise ea. Doar să fac patul și să dau cu o mătură...

– Dă-mi voie să te ajut.

– Nu, te rog.

Era însă prea târziu. El apucase deja celălalt capăt al cearșafului și o observa cu privirea lui șireată.

– Așadar, ești pictoriță?

– Nu! replică ea vehement.

– Dar tablourile dumitale sunt excelente.

Ea ridică ochii și-i susținu privirea. Fără să știe, Julian tocmai atinsese un domeniu extrem de sensibil din viața ei. Era un teren minat, jalonat de panouri pe care scria: „Intrarea interzisă!”. Degetele ei se încleștară pe cearșaf.

– Ei, nu, nu-i chiar așa, protestă ea.

– Ba da, zău, insistă Julian fără să-și desprindă privirea de a ei. De ce această falsă modestie?

Lydia trase brusc de cearșaf, și el fu cât pe ce să-și piardă echilibrul.

– Nu este vorba despre modestie, zise ea printre dinți aranjând marginea patului dinspre ea.

De altfel, ce se pricepea el la artă? Ea ar fi putut paria că habar n-are de așa ceva.

– Ai un simț al culorilor remarcabil, continuă el. Iar felul în care realizezi contrastul între primul plan și planul secund este foarte complex. Cunoști tablourile lui Rick Klauber?

Lydia tresări. Klauber era un artist necunoscut marelui public, un fel de mentor al unui întreg curent în pictură, care o influențase mult... pe vremea când ea lua în serios pictura.

– Le cunosc foarte bine, răspunse ea. Dar nu înțeleg cum de dumneata...

– La ultima mea trecere prin New York, am cumpărat una din pânzele sale, îi explică el. Ai expus vreodată acolo?

Una dintre minele imagine de pe domeniul ei interzis explodă dintr-o dată. Lydia îi resimți șocul până în adâncul ființei. Își feri privirea și își făcu de lucru într-un sertar al comodei.

– Glumești? Este mai greu să faci o expoziție într-o galerie newyorkeză decât să escaladezi vârful Everest pe patine cu roțile...

– Înțeleg, murmură Julian.

Lydia trase din sertar o cuvertură mare făcută de bunica ei și se întoarse lângă pat. Ce voia el să spună? De fapt, ce voia el?

– Dacă înțeleg eu bine, te-ai dat bătută, adăugă el pe un ton potolit.

Asta era prea mult! Lydia abia se abținu să-i arunce cuvertura în față.

– N-ai ghicit deloc, îi replică ea cu o voce din care răzbătea furia ei reținută. Mi-am schimbat opțiunea de viață, atâta tot.

– Ca să faci ce, de fapt?

– Să fiu directoare artistică într-un magazin de modă.

– Adevărat? Ce păcat!

Vocea lui avea o notă acuzatoare care nu-i plăcu deloc Lydiei. Cine era el de-și permitea s-o judece?

– Trebuia totuși să-ți plătești facturile, știi, zise ea pe un ton tranșant.

– Dar de ce să-ți irosești astfel talentul?

– Ascultă, domnule Fuller...

– Julian.

– ...de când ai venit aici, nu faci altceva decât să critici tot ce vezi. Ți-aș fi recunoscătoare dacă...

- Lydia...
- ...dacă nu te-ai mai lua de mine!
- Nu te mișca!
- Poftim?

Uluită, îl văzu trecând în genunchi peste pat până la ea. Apoi își trecu repede mâna prin părul ei lung, castaniu. Ea tresări, și zări pe vârful degetului lui o adorabilă omidă mică și verde încremenită de frică.

– Tocmai se pregătea să-ți exploreze urechea stângă, îi explică Julian. Îmi pare rău că te-am deranjat din drumul tău, îi șopti el minusculei ființe.

Lydiei i se păru că aceste cuvinte de scuză i se adresau și ei. Nu-și putu reține un zâmbet ușor. Când ridică ochii, întâlni privirea lui Julian, acea privire întunecată stropită cu paiete aurii, foarte aproape de fața ei. O străbătu un fior. Deschise gura să spună ceva, fără să știe de fapt ce voia să spună.

Dar nu apucă să rostească nici un cuvânt. Julian pusese stăpânire pe buzele ei, într-un sărut înflăcărat.

Lydia era prea buimăcită ca să reacționeze. Prin vene i se răspândi o bruscă senzație de căldură, ca și cum întregul trup îi era pus pe un rug în flăcări. Parfumul înțepător al lui Julian o amețea. Închise ochii.

Sărutul deveni și mai înflăcărat, și Lydia își dădu seama că-i răspunde cu aceeași fervoare. O voce timidă din sufletul ei o avertiza că era pe cale să-și piardă capul. Dar, gândi ea în timp ce el îi mângâia cu tandrețe gâtul, ce minunat mod de a-ți pierde capul...

Îi înlănțui umerii lui Julian și-l atrase spre ea răsturnându-se pe pat, purtată parcă de un vârtej de dorință arzătoare...

Deodată, lângă urechea ei, țiui ceva. Tandrele mângâieri încetară, și buzele lor lacome se desprinseră brusc. Lydia deschise ochii și zări privirea strălucitoare a lui Julian care o contempla.

– Îmi pare rău, murmură el.

Îi părea rău că o sărutase? Sau că sărutul lor se întrerupsese atât de brusc? Lydia își dresă glasul dar nu putu să spună nimic. Julian se ridicase. Țiuitul unei sonerii se auzi din nou.

– Trebuie să dau un telefon, mormăi el cu un zâmbet vinovat.

Lydia se ridică și ea. În vreme ce relua încetul cu încetul contactul cu realitatea, stânjeneala îi coloră obraji. Ce naiba îl apucase pe Julian? Era oare la fel de surprins ca și ea de întorsătura cel puțin neașteptată pe care o luaseră evenimentele?

Ea se îndoia de asta. Un bărbat capabil să trezească emoții atât de violente în corpul unei femei trebuie să fi cunoscut toate tehnicile seducției. Dar atunci, ce de fugise atât de repede, gata să dea cu capul în ușă?

El se întoarse, năucit, în timp ce soneria ceasului de mână țiuia din nou. Nu, zău, Julian Fuller nu se comporta totuși ca un playboy experimentat...

– Îmi pare rău, bâigui el iarăși. N-am vrut să... Scuză-mă.

Lydia era din ce în ce mai intrigată. Îl privi dispărând în cealaltă încăpere, întrebându-se asupra propriei ei reacții. Cu câteva clipe mai devreme, avusese chef să-l palmuiască pe acest intrus insuportabil care-și permitea să-i scotocească viața. Și brusc... Dădu din cap, nedumerită. Cine naiba era acest Julian Fuller?

Îi auzi vocea din încăperea alăturată, și se grăbi să aranjeze patul. Apoi își adună în grabă ultimele lucruri și ieși din cameră.

— Cinci milioane? Întreba Julian plimbându-se prin cameră cu un pas nervos.

Probabil că deja înconjurase masa de vreo zece ori, judecând după firul răsucit al telefonului. Ea îl privi o clipă în tăcere. El părea s-o fi uitat de tot. Lydia se întreba dacă nu cumva visase acest scurt episod senzual. Dar bătaile accelerate ale inimii și buzele încă înfiorate o asigurară de contrariu. Bun. Acum, mai bine era să se gândească să-și împacheteze tuburile de vopsea...

— Știi foarte bine că ei pot s-o facă pentru mult mai puțin, protestă Julian la telefon. Încearcă să verifici din nou condensatorii tabloului de distribuție. Este singurul loc unde putem să restrângem cheltuielile. Și cheamă-l pe Tom de la RCV...

Lydia își adună tuburile de vopsea într-o pungă de hârtie, și aruncă o ultimă privire în bucătărie. Locul era cât de cât prezentabil... Acum era momentul să plece cât mai repede.

Ajunse la ușă, pe care reuși s-o deschidă nu fără greutate având brațele încărcate de bagaje, și tuși ușor. Julian însă nu-i adresa nici măcar o privire.

— Este ridicol, zicea el. Pot să te asigur că dacă n-aș fi fost sechestrat în văgăuna asta blestemată...

Ea se pregătea să-și ia politicos la revedere, chiar dacă, gândindu-se bine, felul în care el o sărutase pentru ca apoi s-o abandoneze fără menajamente, nu merita nici o formă de

politețe din partea ei. Dar ultima lui remarcă de la telefon o făcu să se răzgândească. Ieși trântind ușa. Într-un timp record, își încărcă toate bagajele în mașină și-l chemă pe Scruff. Tocmai răsucea cheia de contact când auzi deschizându-se ușa de la intrare.

– Lydia? o striga Julian Fuller. Îmi pare rău că... Hei! Ce naiba faci?

Cu aceeași indiferență pe care el i-o arătase, ea demară stârnind un nor de praf și de pietriș. El o strigă din nou pe nume, dar ea nu catadicsi să arunce nici măcar o privire în oglinda retrovizoare.

– Pe curând, Julian Fuller, murmură ea pentru sine, cu un zâmbet mulțumit.

Această perspectivă o neliniști oarecum. Da, fără îndoială că va fi un „pe curând”. Birchwood nu era decât un cătun mic, și erau condamnați să se revadă.

Lydia se încruntă la acest gând și intră cu viteză pe strada principală. Se ruga ca această reîntâlnire să aibă loc cât mai târziu cu putință.

Capitolul 3

Cu o geantă de voiaj în fiecare mână, Lydia se opri în fața intrării casei familiei Henley. Scruff i-o luase înainte, și acum râcăia la ușă dând vesel din coadă. Lydia era mult mai puțin grăbită să-și regăsească familia. Singurătatea și liniștea vilei fuseseră pentru ea o adevărată binecuvântare. A trăi sub același acoperiș cu clanul Henley era însă o cu totul altă poveste. Și iată că trebuia s-o facă, după cât de mult se străduise să-i părăsească în urmă cu șapte ani!

Totuși nu avea de ales. Oftă și împinse ușa. Fu întâmpinată de un vârtej de pene care-i sări brusc în față. Deschise ochii exact la timp pentru a-l vedea pe Scruff dispărând pe culoar și lătrând de mama focului, pornit în urmărirea unui papagal moțat cu pene albe. Apoi îi ajunse la urechi un vacarm de cratițe și veselă spartă pe la bucătărie. O auzi în sfârșit pe mama ei certând câinele și gonindu-l în curte. Mătușa Helen apărură și ea în capul scării.

— Lydia! Tu l-ai lăsat să intre pe Scruff?

– Iartă-mă, Helen, am uitat. Dar mama tocmai l-a scos afară.

– Slavă Domnului...

Bătrâna doamnă coborî treptele dând ușor din cap. Celălalt papagal roșu, Hilary, era cocoțat pe umărul ei.

– Bietul meu Henry trebuie să fie terorizat. Henry?

Lydia se dădu la o parte ca s-o lase să treacă pe mătușa ei care își striga papagalul moțat, cu o voce ascuțită. Apoi intră în salon și rămase nemișcată în prag.

În picioare, lângă canapea, tatăl său îl privea amuzat pe vechiul lui prieten Perry Dunklow. Acesta, cu picioarele depărtate, cu o undiță în mână, era pe punctul de a lansa firul.

– Scuzați-mă, bolborosi Lydia. Voiam doar să...

– Bună ziua, fetițo, îi zise tatăl său cu o voce sonoră. Perry tocmai îmi arăta cum voia să prindă un biban cu un tâmpit de turist, zilele trecute pe lac.

– Ia priviți.

Cu fața schimonosită de o așa-zisă concentrare extremă, Perry flutură cu două mâini trestia pe deasupra capului, apoi o aruncă în față clătinându-se exagerat. Cârligul era cât pe ce să se agațe de abajurul unei veioze de lângă Lydia.

– Bună tehnică, comentă tatăl ei râzând zeflemitor. Dar ce cari în gențile alea, Lydia?

– Niște lucruri de-ale mele, murmură ea cu o voce tremurată, privind cârligul care fusese cât pe ce s-o agațe. Bine... Cred că mă duc să-i spun bună ziua mamei.

– Profită de ocazie și gustă din tarta ei cu cireșe. Este un deliciu.

Lydia încuviință vag din cap și le întoarse spatele. Când trecu prin dreptul scăării, din pod ajunse până la ea zgomotul unei explozii violente.

– Bunicule?! strigară la unison părinții Lydiei, din fiecare extremitate a casei.

Câteva clipe mai târziu, ea auzi o ușă deschizându-se undeva deasupra capului ei.

– Totul e-n regulă! strigă bătrânul cu vocea lui groasă și veselă. Tocmai aranjăm focurile de artificii pentru vara viitoare. Nu vă faceți griji pentru mine!

Lydia dădu din cap și se îndreptă spre bucătărie de unde veneau până la ea arome îmbietoare. Mama ei își făcea aici de lucru printre castroane și forme de tarte care umpleau masa. Câteva prăjituri deja coapte erau aliniate pe o planșetă. Păreau ieșite direct din vitrina unei cofetării. Nu era însă nimic de mirare în asta, pentru că mama Lydiei furniza produse de patiserie chiar pe River Street, unele mai apetisante decât altele.

– Bună, mamă.

– Lydia! Ce surpriză plăcută! Ai venit să cinezi cu noi? Vrei să guști din tartele mele?

Când văzu fructele roșii, Lydia își aminti de incidentul de pe șoseaua 22, precum și de un anumit chip pe care se străduia să-l uite.

– Nu, mamă, mulțumesc. Ai vreo obiecție să mă mut la voi mai devreme decât prevăzusem?

– Dimpotrivă, fata mea! Ți s-a făcut atât de dor de noi?

Lydia zâmbi văzând privirea malițioasă a mamei sale.

– Tipul acela care a închiriat vila a sosit astăzi.

– Deja? se miră doamna Henley. Ar fi trebuit să anunțe!
– Așa mă gândeam și eu, răspunse Lydia pe un ton posac.
M-am dus să-l iau de la aeroport azi după-amiază.

– Cum arată?

Era o întrebare spinoasă. Degeaba căută Lydia cuvinte pentru a-l descrie.

– Greu de spus. Oricum, nu pare fericit aici.

– Adevărat? Este ciudat să aud asta, răspunse mama ei cu un aer distrat. Vrei puțin suc de portocale?

– Cu plăcere. Nu te deranja, mă servesc eu, zise Lydia deschizând ușa frigiderului. Ia spune-mi, știi cumva dacă Willy Koska a menționat cu ce se ocupă tipul ăsta?

– Cine, draga mea?

– Julian Fuller, bărbatul care a închiriat vila.

– N-am nici cea mai vagă idee. Ar trebui să-i pui această întrebare tatălui tău.

Lydia încuviință din cap și-și turnă într-un pahar mare suc de portocale.

– N-are nici mașină, zise ea ducându-și paharul la gură.

– Cine? Individul acela?

– Cei veniți pentru simpozionul Shriners au rechiziționat toate mașinile de închiriat din Traverse City.

– Poate vrea să împrumute bicicleta fratelui tău, sugeră doamna Henley.

Julian Fuller pe bicicletă? Imaginea aceasta o făcu pe Lydia să zâmbească.

– De ce nu, răspunse ea. Cu prima ocazie, am să-i propun asta.

– Ia te uită! Nepoata mea preferată!

În sfârșit, bunicul coborâse din pod. Cămașa șifonată era murdară de funingine. O sărută pe Lydia cu vârful buzelor, făcând-o să înțeleagă printr-un gest de regret că este prea murdar ca s-o poată îmbrățișa ca lumea, și apoi se îndreptă spre chiuvetă.

– Nu, nu în chiuveta mea! protestă doamna Henley. N-am chef să mi se murdărească toate vasele de funingine! Du-te la pivniță!

Bătrânul îi aruncă o privire șireată nepoatei și ieși din încăpere. Lydia își termină sucul dintr-o înghițitură.

– Mă duc să-mi duc lucrurile în camera mea, anunță ea. După aceea, trebuie să plec. Să nu mă așteptați, nu mă întorc înainte de miezul nopții.

– Chiar așa? spuse mama ei privind-o cu curiozitate peste ochelari. Ai o întâlnire cu vreun prieten?

– Mamă, îți amintesc că am douăzeci și opt de ani. A trecut vremea întâlnirilor!

– Păcat, oftă mama ei. Te duci la Hanul Vânătorilor?

Lydia încuviință. O seară pe săptămână, făcea pe barmanul la restaurantul local. În general, se ducea marțea, dar colega și prietena ei Pamela o rugase să-i țină locul în weekendul acesta.

– Tu te pricepi cumva la electricitate?

– Ce spui? Acum te ocupi și de instalații, nepoată?

Bunicul tocmai urcase scara de la pivniță, cu fața încă udă.

– Nu pentru mine întreb. Tipul care s-a instalat în vilă are nevoie de... de prize cu trei găuri pentru computerul său.

– Înțeleg, înțeleg, bombăni bătrânul trăgându-se de bretele. Este o joacă de copil. Pot să i le fac eu în trei minute.

– Adevărat?

– Chiar așa, frumoaso. În schimbul unei mici recompense... Câteva pachete de țigări, de exemplu.

– De parcă nu ți-ar fi de ajuns că ai făcut să explodeze arti-ficiile! protestă doamna Henley. Acum vrei să te și electro-cutezi?

– Haide, haide, nu risc nimic! Electricitatea n-are pentru mine nici un secret. Cumnatul meu era instalator.

– Nu văd nici o legătură.

– Asociatul lui era electrician, ha, ha! Nu l-ai cunoscut pe Harry Polakowski? Închipuie-ți că tipul ăsta...

Lydia dispăru din bucătărie, cuprinsă brusc de oboseală. Își adora familia, dar... dar liniștea de la vilă îi lipsea deja. Își urcă bagajele în camera ei care era despărțită de cea a mătușii Helen printr-o baie comună. Abia după ce-și puse jos bagajele și ridică jaluzelele observă că nu era singură.

Dintr-un colț al patului, doi iepurași o priveau speriați. Un altul ronțăia liniștit un castravete pe birou. Judecând după micile zgomote de topăială ce se auzeau din baie, se părea că avea de-a face cu o întreagă familie.

Așadar, mătușa Helen își mărise menajeria! Lydia se lăsă să cadă oftând într-un fotoliu-balansoar de lângă fereastră, și se strădui să se convingă că ar fi putut să fie și mai rău: de exemplu, mătușa ei s-ar fi putut lansa în creșterea șerpilor. Ideea asta o făcu să se înfioare de scârbă.

Își surprinse imaginea în oglinda de deasupra biroului. Se aplecă în față și-și ridică o șuviță de păr, încercând să

deslușească semnele oboselii. Din fericire, bronzul pe care-l căpătase de când venise aici îi ascundea cearcănele care-i marcau ochii de un albastru-deschis, cearcăne cauzate de nopțile ei albe.

Crezuse că, o dată ce va pleca din New York, insomniile îi vor dispărea. Într-adevăr, primele săptămâni petrecute la Birchwood au fost reparatoare. Dar de două nopți încoace, nu închisese ochii. Prima oară, fusese după ce-și scosese la iveală pensulele, de care nu se mai atinsese de ani de zile...

Ridică din umeri și-și lăasă privirea să alunece pe pomeții înalți, peste nasul scurt și foarte drept, și în sfârșit pe buze. Pe acestea le privi făcând tot felul de grimase. Când își dădu seama că încerca să găsească vreo urmă a sărutului lui Julian Fuller, se lăasă să cadă pe speteaza fotoliului, consternată de această idee ridicolă. Un sărut nu lasă urme, firește. Și totuși, simpla amintire a îmbrățișării lor o făcu să simtă niște furnicături prin buze. Și inima începu să-i bată mai tare.

„Hei, încetează să te mai gândești!“ se muștră ea. Își înălță bărbia cu aroganță și-și dădu părul pe spate. Bărbatul acesta era prea periculos. Mai bine să-l țină la distanță. O să-l trimită pe bunicul său să-i facă prizele și să-i ducă bicicleta fratelui ei, și va face în așa fel încât să nu se mai întâlnească cu Julian Fuller.

Pentru că, pentru nimic în lume nu va mai lăsa un bărbat s-o facă să sufere din nou.

Capitolul 4

– De data asta, chiar închidem!

– Haide, Lydia, doar un ultim pahar!

Lydia luă o halbă și o umplu cu bere la presiune. Privirea ei obosită rămăsese fixată pe spuma albă care se forma încetul cu încetul. Aproape de miezul nopții, în barul Hanului Vânătorilor nu mai erau decât vreo mână de obișnuiți ai localului. Palele de lemn ale ventilatorului se învâteau încet în tavan, iar tonomatul tăcuse. Doar mașina de făcut gheață mai zumzăia încet din când în când, confundându-se cu hohotele de râs ale celor câțiva clienți adunați la un capăt al tejghelei.

Ea le aduse trei beri, și luă cele două halbe goale pe care le spălă la chiuvetă. Își masă apoi mijlocul care o durea după cinci ore de stat în picioare. Peste douăzeci de minute Sam va închide barul și ea va putea în sfârșit să se ducă la culcare. Era sigură că, în seara asta cel puțin, nu va avea nici o dificultate ca să adoarmă.

Căldura era sufocantă. Câți ani vor mai trebui să treacă până când Sam se va hotărî să cumpere un nou aparat de aer

condiționat? Cel vechi își alesese tocmai vara asta ca să-și dea sufletul. Își turnă un pahar mare cu apă rece, și-l privi cu surprindere pe bărbatul care tocmai intrase pe ușă.

Julian Fuller? La Hanul Vânătorilor?

El se apropie încet de bar și o privi cu un aer perplex.

– Scuză-mă, domnișoară, zise el cocoțându-se pe un taburet. Nu cumva ne-am mai întâlnit undeva?

– Ai fi putut găsi o abordare mai originală, îi replică ea sec.

– Așadar, chiar dumneata ești! exclamă el pe un ton vesel, învăluind-o cu privirea lui întunecată. Mă întrebam dacă nu cumva am de-a face cu sora dumatăle geamănă.

Lydia își ridică ochii spre cer. Simțea cum pulsul i se accelerase, și fenomenul acesta o agasa.

– Eu știu că Birchwood este o localitate mică, dar totuși... Ești cumva și primar? Sau poate șeful poliției locale?

– Lucrez aici la bar o dată pe săptămână, îi explică ea cu un oftat de exasperare.

– Atunci când nu ești șofer de taxi.

– Printre altele.

– Ce, de exemplu?

Ea se mulțumi să ridice din umeri.

– Tocmai voiam să închidem. Dar pentru dumneata voi face o excepție. Ce vrei să bei?

– Să închideți, la ora asta? se miră Julian aruncând o privire la ceas. Glumești?

– Nicidecum, îi replică ea pe un ton sobru. Amintește-ți că te afli într-o văgăună blestemată.

Julian râse limpede și sincer.

– Încearcă să uiți tot ce am spus despre regiunea asta. N-am avut deloc de gând să te jignesc. Să zicem doar că... am oarecari dificultăți să mă adaptez.

Privirea lui avea niște sclipiri cărora era greu să le rezisti. Lydiei i se păru mai înțelept să privaască peretele din spatele umărului lui Julian.

– Înțeleg, răspunse ea. Ce ai dori să bei?

– La drept vorbind, aș fi vrut să înfulec ceva.

– La douăsprezece noaptea? Îmi pare rău, dar bucătăria s-a închis.

– Adevărat? făcu el încruntându-și sprâncenele. Știi cumva pe unde aș putea mânca la ora asta, pe aici?

– Vrei să spui că, până acum, n-ai cinat încă...

– Mă rog... am fost ocupat cu telefonul o bună bucată de timp. Apoi, aveam ceva de terminat. Am găsit eu în frigider un iaurt, dar trebuie să recunosc că nu m-am săturat.

– Oh, Dumnezeule, murmură Lydia, cuprinsă de remușcări. Nu ți-am lăsat nimic să mănânci... De fapt, cum ai venit până aici?

– Pe jos.

– Pe jos... repetă ea pe un ton tânguitor.

Între vilă și han erau șase kilometri buni...

– De altfel, n-a fost deloc neplăcut, comentă el. Mersul pe jos mi-a mai limpezit gândurile. Bineînțeles, la început am luat-o într-o direcție greșită...

– Oh! Nu se poate...

– Dar niște tineri care se plimbau pe motoretă mi-au arătat drumul. Trebuie să spun că oamenii de pe aici sunt într-adevăr simpatici.

– Ar fi trebuit să te îndrume spre Hobbs, este o băcănie care închide mai târziu. Și era mult mai aproape de lac.

– Nu, eu am vrut să vin la Birchwood, mărturisi Julian cu o voce surdă. Speram să te întâlnesc. Eram un pic îngrijorat, știi.

Lydia îl privi fără să înțeleagă.

– Îngrijorat? Pentru mine?

– Da. Când te-am văzut cum ai luat-o la fugă...

El o scrută cu privirea, și ea îi surprinse în ochi o sclipire de îngrijorare care o tulbură.

– N-ar fi trebuit să... te sărut așa cum am făcut-o, zise el încetșor. Nu știi ce m-a apucat. Vezi, îți priveam buzele, și... mi s-au părut irezistibile.

Dădu încet din cap cu un aer spășit.

– Zău, nu știam cum să-mi cer scuze. Te înțeleg dacă ești furioasă...

– Oh, eu... nu... murmură ea.

– Și îmi pare rău că telefonul acela a durat atât de mult, continuă el.

– N-are nici o importanță, îi tăie vorba Lydia. N-ar fi trebuit să plec așa... Cu siguranță că... mi-am pierdut capul.

Cauza aceluia moment de rătăcire îi reveni în minte cu o precizie deconcertantă. Își dădu seama, după licărirea amuzată din ochii lui, că și el își amintea.

– Probabil că ești mort de foame, zise ea ca să schimbe subiectul. Mă duc să văd ce aş putea să-ți pregătesc la ora asta.

Se duse în bucătărie și scotoci prin frigider. Soluția cea mai rapidă ar fi fost o omletă cu brânză. Se simțea atât de stânje-

nită că-l obligase pe Julian să străbată pe jos șase kilometri ca să mănânce, încât fu fericită să-i pregătească chiar ea mâncarea. Curând îi zări silueta înaltă în cadrul ușii.

El o privea îngândurat.

– Așadar, ești șofer de taxi, barman, pictoriță și maestru bucătar. Am uitat ceva?

– Este aproape totul, răspunse ea în timp ce bătea ouăle. Dar dumneata?

– Ei bine, zise el ridicând modest din umeri, predau niște cursuri, mă ocup de o mică companie de informatică, și... îmi pun la treabă imaginația.

– Cum asta?

– Sunt inventator, îi explică el pe un ton atât de dezinvolt încât ai fi zis că-și mărturisea cine știe ce talente de spălător de geamuri.

Lydia ridică ochii spre el.

– Adevărat? Este pasionant! Ce anume ai inventat?

– Fără îndoială nimic de care dumneata să fi auzit vorbindu-se. Este brânză cedar? Formidabil! Ador cedarul.

– Te rog, spune-mi! Care este ultima dumitale invenție?

– „Juno 3000“, zise el tăindu-și o felie de brânză. De fapt, este o variantă a unui aparat care exista deja; e vorba despre versiunea portativă a lui „Kurtz 200“.

– „Kurtz 200“?

– Este o mașină de citit pentru orbi.

– Serios? zise ea în timp ce ridică o parte a omletei cu paleta, și o întorcea dintr-o singură mișcare. Cum funcționează aparatul acesta?

– Ei bine... Fără să intru în detalii tehnice, se pune o carte lipită de un ecran, computerul descifrează pagina și o transpune în limbaj vorbit.

– Și dumneata ai inventat asta! exclamă ea pe un ton admirativ.

Julian ridică din nou din umeri. Părea stingherit.

– Doar versiunea portativă, repetă el. Nici nu a fost prea greu.

– Este totuși extraordinar.

Lydia făcu să alunece omleta într-o farfurie, destul de bucuroasă să constate că transferul se făcuse fără pagube.

– Nu atât cât este omleta dumitale, comentă Julian. E perfectă.

– Așteaptă numai s-o guști!

– Sunt convins că e delicioasă. Când ești artist, ești și în gesturile și acțiunile cele mai obișnuite, nu-i așa?

Fu rândul Lydiei să se simtă stânjenită. Roși ușor și lăsa să-i scape un râs scurt.

– Dacă tot vorbim de estetică, farfuria asta ar sta mult mai bine pe o masă. Vino...

El o urmă până la bar, unde ea îi servi și un pahar de bere. Apoi se duse să le reamintească celorlalți clienți că este timpul să plece. Sam o ajută să curețe sala.

Nu avu deloc timp să vorbească cu Julian, dar îi simțea privirea ațintită asupra ei în timp ce ea făcea ordine prin încăpere. Era o senzație ciudată, dar deloc neplăcută. Își dădu seama că trecuse multă vreme de când n-o mai așteptase un bărbat la sfârșitul programului.

Ea îi propuse să-l conducă cu mașina, și curând mergeau de-a lungul malului micului port cu lumini scânteietoare, în căldura blândă a nopții.

– Este incredibil, murmură dintr-o dată Julian. Mă simt atât de... bine...

Pronunțase aceste câteva cuvinte cu o reală uimire care o făcu pe Lydia să surâdă.

– Vrei să spui că ești surprins că ai supraviețuit omletei mele?

– Nu, nu, protestă el. Iată, eu am această problemă bizară...

– Care problemă?

– Nu sunt în stare să mă relaxez.

– Adevărat?

– Chiar așa.

El o privea cu o mină încruntată.

– Din acest motiv m-a trimis Handleman aici. Sunt dator să încerc să mă relaxez.

– Să încerci să te realaxezi?

El încuviință din cap. Lydia îl privea pe furiș. Începea să-și dea seama că, în ciuda descrierii jalnice pe care el i-o făcuse, munca lui trebuie să fi fost extenuantă.

– Îți place să muncești, zise ea.

– Nu știu să fac nimic altceva. Dar tocmai am întrezărit ceea ce simți atunci când ești... relaxat. Senzația aceasta mi-a venit în timp ce mergeam de-a lungul portului. Tocmai îmi spuneam că mâncasem bine, și că noaptea este superbă.

– Este adevărat că e o noapte superbă.

– Și, preț de o clipă, am resimțit-o.

– Ce ai resimțit?

– O senzație agreabilă. Ca și cum aș fi avut mintea goală și plină în același timp. Ca și cum aș fi fost obosit, dar în același timp plin de energie.

– Mi se pare că ești pe calea cea bună, îl aprobă Lydia.

Își dădu seama că, dacă ar fi auzit aceste cuvinte rostite de oricine altcineva decât el, nu și-ar fi putut stăpâni un hohot de râs. Simțea însă că problema lui Julian era chiar reală.

– Și știi ce cred? continuă el.

– Nu.

– Cred că ți se datorează un pic și dumitale.

Lydia înghiți în sec și fixă șoseaua din fața ei.

– Mie?

– Da. Am impresia că ai unele calități care îi ajută pe oameni să se relaxeze. Emani un soi de energie... nonșalantă.

Dar el își dădea seama oare că din privirea cu care o învăluia emana o senzualitate toridă? Lydia se mișcă, nervoasă, pe scaun. Chiar în clipa asta, era absolut incapabilă de a fi nonșalantă...

– Așa crezi? întrebă ea cu o voce tremurată.

Julian încuviință din cap.

– Poate că dumneata ai putea să mă ajuți, sugeră el.

– Să te ajut?

– Da. Ai putea să mă înveți cum să uit de muncă din când în când.

Lydia fu cât pe ce să se sufocă. Rolul pe care el i-l propunea era cu siguranță ultimul lucru la care s-ar fi gândit. Să-l învețe pe Julian Fuller arta relaxării? Era un joc mult prea periculos din care, era sigură, nu avea nici o șansă să iasă câștigătoare.

Capitolul 5

Ea bătu din nou. Dar Julian tot nu răspundea. Ciudat. Când, seara trecută, își dăduseră întâlnire, el o asigurase că nu va pleca nicăieri de acasă. Și de altfel, unde s-ar fi putut duce?

Își lipi urechea de ușă, și i se păru că aude un clinchet înăuntru. Apăsă pe clanță. Din fericire, zăvorul nu fusese pus. Împinse ușa și trecu pragul cu un pas timid. Îi trebuiră câteva secunde ca ochii să i se obișnuiască cu semiîntunericul din încăpere, și privi în jurul ei. Observă dintr-o dată că el era chiar în fața ei.

Întors cu spatele spre ușă, Julian era aplecat spre ecranul luminos al computerului. O pereche de căști îi acoperea urechile, iar degetele îi alergau pe taste. Lângă el, pe o masă, vreo cincisprezece clasoare erau îngrămădite într-o construcție instabilă peste care trona un casetofon pentru microcasete. La picioarele lui, o mulțime de foi erau împrăștiate pe jos, precum și creioane, pixuri, o ceașcă de cafea încă plină.

Julian nici nu se bărbierise. Claia de păr brunet era mai ciufulită ca oricând, și era îmbrăcat în aceleași haine ca ieri. Erau atât de șifonate încât ai fi putut jura că dormise în ele. Ceea ce fără îndoială se și întâmplase.

Lydia consideră de preferat să se retragă în vârful picioarelor. La ce bun să deranjeze geniul de la treabă? Dar se răzgândi. Își aminti ce-i spusese el în ajun, când îl adusese acasă.

— Să fii fără milă, o sfătuisese el. Dacă încă sunt cufundat în muncă atunci când vii, nu șovăi să mă iei cu forța. Altfel, nici măcar n-o să-mi dau seama când e zi, când e noapte.

Care femeie ar fi putut refuza să îndeplinească o cerere atât de fermă? El primise cu atâta entuziasm propunerea ei de a face o plimbare cu barca pe lac, de parcă însăși sănătatea lui mentală ar fi depins de asta. Și Lydia înțelegea acum că îngrijorarea lui Julian era întemeiată. Julian Fuller era un împătimit al muncii.

— Julian, îl strigă ea încet.

El nu-i răspunse. Privirea îi rămânea lipită de ecranul verzui. Lydia ridică din umeri. Se duse la una dintre ferestre și trase draperiile, inundând încăperea cu soare.

— Hei!

Julian se îndreptă brusc clipind din ochi, și aruncă o privire confuză în jurul lui. Semăna cu un copil deranjat de la joacă.

— Dacă în felul acesta concepi dumneata noțiunea de odihnă și relaxare, mă tem că ești un caz disperat, remarcă ea trăgând pe rând draperiile de la ferestre. Să știi că este aproape prânzul. Ai dormit ceva?

— Foarte puțin, recunosc el cu un aer vinovat.

— Ai două minute să te pregătești, Julian Fuller. Hai, grăbește-te!

– Sunt gata imediat.

Își scoase căștile și se ridică de la masă împiedicându-se de harababura de pe jos. Privirea i se îndreptă dintr-o dată spre Lydia, și chipul lui își schimbă expresia.

– Pe cuvântul meu, murmură el apreciator, sunt foarte încântat să te văd.

Lydia roși ușor și-și plecă privirea spre costumul ei de baie turcoaz. Era prima oară când se hotărâse să și-l pună, și acum își regreta îndrăzneala.

Era un costum de baie dintr-o bucată, pe care și-l cumpărase pentru aici, în Michigan. Era foarte răscoit pe coapse, dezvăluind urmele de bronz ale celorlalte costume, mult mai decente. Slavă Domnului că prosopul de baie pe care și-l pusese pe umeri ascundea decolteul adânc. Julian îi mângâia cu privirea trupul suplu, și vârfurile mici ale sânilor sub țesătura fină de lycra a costumului.

– Te aștept afară, zise ea cu o voce gătuită... Eu... Cu siguranță că vrei să te schimbi.

– Să mă schimb? Ah, da, bineînțeles. Vin într-o clipă.

Ea se strecură afară, și lumina orbitoare a soarelui îi accentuă stânjeneala. Se duse să-și ia undița din mașină. Cum de reușea Julian Fuller, cu o simplă privire, s-o facă să-și piardă cumpătul?

Nici măcar Martin Falmey nu avusese asupra ei vreodată un efect atât de tulburător. „Și totuși, amintește-ți cât ai suferit după această despărțire“, murmură ea pentru sine îndreptându-se spre debarcader. Numai Dumnezeu știe ce ravagii ar lăsa în urma lui un bărbat ca Julian Fuller...

Se strădui să se convingă că încă nu era cazul să se alarmeze; la urma urmei, nu se petrecuse nimic între ei, nimic

decât un simplu sărut... Mai bine zis, un sărut de neuitat. Dar oricât de tulburătoare ar fi fost amintirea îmbrățișării lor, nu depindea decât de ea să-și păstreze capul pe umeri, și să facă în așa fel încât situația să nu ia o întorsătură nedorită.

Deschise ușa hangarului, și o pasăre țâșni ca o săgeată de sub streșină. Scoase vâslele, apoi așteptă răbdătoare pe ponton ca noul locatar al vilei să iasă din cuib. Se temu dintr-o dată că el s-o fi întors la computerul lui. Se pregătea să se întoarcă spre casă, când ușa se deschise în sfârșit.

Frumoasele ei hotărâri își luară zborul într-o clipă când zări superbul trup athletic care venea spre ea. Desigur, Julian Fuller nu avea bronzul oamenilor de prin zonă dar, pentru un om care-și petrecea cea mai mare parte a timpului în fața unui computer, părea într-o formă fizică pe care cei mai viguroși dintre localnici i-ar fi putut-o invidia.

Lydia îi aprecie cu privirea brațele musculoase, umerii largi și pieptul puternic acoperit de un puf brun și ondulat. Șortul kaki dezvăluia niște picioare solide cu mușchi lungi care se conturau sub piele la fiecare pas. Ea începu să-și imagineze posibilitatea, foarte atrăgătoare de altfel, a unei relații pur fizice cu acest frumos Apolo pe care soarta i-l scosese în cale. Nu pentru că ea ar fi fost în stare vreodată de o asemenea relație. Dar la urma urmei, de ce n-ar încerca...?

Își reveni însă repede. Cum de puteau să-i treacă prin minte asemenea idei? Afișând un zâmbet cât se poate de neutru, ea îi făcu un semn discret de bun-venit. Julian ajunse curând lângă ea și contemplă lacul.

— Ești sigură că există pește?

— Mă rog, nu vin în roiuri în urma bărcii, dar cu puțină răbdare...

– Trebuie să-ți fac o mărturisire, zise el pe un ton șovăitor. În viața mea nu m-am atins de o undiță.

– Asta n-are nici o importanță, răspunse Lydia zâmbind. Ai să vezi, nu este chiar atât de complicat.

Urcară în barcă și desfăcură corzile care o legau de ponton. Lydia observă deodată că uitase un detaliu esențial.

– Poftim, zise ea întinzându-i un tub de cremă. Unge-te cu crema asta. Soarele de prânz arde foarte puternic și pielea dumitale nu este încă obișnuită.

Julian încuviință și-și întinse crema pe umeri, pe brațe, pe picioare. Cum întâmpina unele dificultăți ca să se ungă pe spate, Lydiei i se păru absolut firesc să-l ajute. Reuși de bine-de rău să-și stăpânească acel delicios fior provocat de atingerea pielii lui. Dar nu fu deloc în stare să-și controleze bruscă accelerare a pulsului când Julian se hotărî să-i spună că pielea ei era deja bronzată de cele două luni de soare intens și că nu mai avea nevoie de cremă protectoare. Dar masajul ușor pe care el i-l făcea era atât de plăcut încât ea consideră că nu este cazul să-l oprească.

Julian se întrerupse brusc, și-i întinse cu un aer încurcat tubul.

– Mulțumesc, băgui Lydia. Ziua este superbă, nu-i așa? O să ne ducem în golful acela mic din spatele dumitale, adăugă ea arătând cu degetul spre un semicerc mărginit de stânci, la câteva sute de metri de ei.

Julian încuviință din cap și apucă vâslele. Lydia își desprinsese cu greu privirea de mușchii lui puternici care se încordau sub pielea ce lucea de cremă solară. Își plimbă privirea peste apele liniștite ale lacului. În larg se mai zăreau plutind câteva bărci.

– Este într-adevăr superb, recunosc Julian pe un ton oarecum surprins. Când ai de gând să te întorci la New York?

Lydia îl privi fără să înțeleagă.

– La New York?

– Da, în Est. Ești aici doar pentru vacanță, nu-i așa?

Ea se gândi o clipă să evite întrebarea, apoi se răzgândi. La ce bun să-i ascundă adevărul?

– Ei bine, eu... Încă nu știu, de fapt, recunosc ea susținându-i privirea întrebătoare. Proiectele mele sunt cam vagi.

– Dar munca dumitale de la revistă?

– Mi-am dat demisia.

– Excelentă inițiativă!

Pe Lydia o miră acest comentariu. Când le anunțase prietenilor ei de la New York vestea, cu toții îi reproșaseră acest act sinucigaș.

– E ușor de spus, bombăni ea. Dar te asigur că nu-i la fel de ușor de făcut.

– Știu prea bine. Și mie mi s-a întâmplat să fac o astfel de alegere. Există perioade grele când ți se pare că lumea întreagă ți se împotrivese. Dar asemenea momente pot să fie și fructuoase. Te împing să-ți asumi riscuri pe care nu ți le-ai fi asumat niciodată în vremuri mai ușoare.

– Pentru mine n-au fost deloc vremuri ușoare, murmură ea lăsându-și mâna să atârne în apă în timp ce se apropiau încetitor de golf.

– Vrei să spui, vremuri în care să-ți câștigi bine pâinea, efectuând o muncă absurdă?

– Da, exact așa, răspunse ea privindu-l în ochi. Aveam sentimentul că oricine ar fi putut face ceea ce făceam eu. Și fără îndoială că așa era. Așa că, atunci când Martin...

Se întrerupse brusc. Nu ținea deloc să abordeze acest subiect. Dar Julian o scruta cu o privire în care se amestecau interesul și solitudinea.

– Redactorul șef? ghici el.

Lydia dădu din cap.

– El m-a ajutat să intru la ziar. Tot el m-a și format.

– Ți-a văzut vreodată picturile?

– Oh, de vreo două ori doar. Dar când l-am întâlnit, eu tocmai căutam o astfel de slujbă. I-a plăcut portofoliul meu și m-a angajat imediat. Apoi, foarte repede, am devenit un membru al echipei.

– Erai îndrăgostită de el?

Lydia îl privi făcând ochii mari. Se trădase oare? Sau Julian Fuller era deosebit de perspicace?

– Ne vedeam destul de des în afara programului, recunosc eu.

– Așadar, el te-a deturnat de la prima duminică dragoste.

– Dar... te referi la pictură? zise ea cu un râs ușor care suna fals. Nu, Martin n-are nici o vină în această privință. Eu știam deja că tablourile mele nu mi-ar fi îngăduit să supraviețuiesc la New York. Așa că, atunci când mi-a dat o șansă să lucrez... Trebuie să mărturisesc însă că la început nu mi-a displicut ce făceam, adăugă ea ridicând din umeri.

Julian nu-i răspunse nimic. Vâslea profund și ritmic. O privea doar cu niște ochi pătrunzători, ca și cum ar fi înțeles-o mai bine decât se înțelegea ea însăși. Lydia simți o nevoie bruscă să se justifice.

– Știi ce trebuie să gândești, zise ea repede. Dar află că eu am început să... mă văd cu Martin cu mult înainte de a intra la ziar. Niciodată n-aș fi...

– Bineînțeles, Lydia, îi tăie el vorba pe un ton de un blând reproș. Nu fi ridicolă. Știu foarte bine că nu ești una dintre femeile acelea gata să facă orice ca să-și atingă scopurile. Bănuiesc că îți datorai slujba doar competenței dumitale.

Lydia izbucni în râs. Se simți brusc ușurată.

– Vorbești de parcă m-ai cunoaște de ani de zile, glumi ea. Da, adăugă apoi pe un ton mai grav, m-am zbatut să obțin această slujbă. Apoi, lucrurile au luat o întorsătură neplăcută... și am plecat.

Nu fu în stare să mai continue. Evocarea acestor amintiri dureroase o făcea să simtă un nod în gât. Nu-și va uita niciodată suferința, atunci când și-a dat seama că pe Martin îl interesează mai mult ziarul decât ea. Iar când încercse să-și alunge singurătatea văzându-se mai des cu prietenii, el se dovedise a fi de o gelozie bolnăvicioasă. Interminabilele lor certuri o făcuseră ca într-o zi să se hotărască să-l părăsească...

Un zgomot surd o trezi din visare. Se aventuraseră prea aproape de mal, și barca tocmai atinsese fundul apei.

– Este vina mea, se scuză Lydia râzând. Cred că aș fi un comandant de navă jalnic! Poți încerca să ne scoți de aici? După aceea ne pregătim undițele.

Era fericită că acest incident pusese capăt discuției lor. Julian trebuie să fi înțeles asta, pentru că nu-i mai puse nici o întrebare. Manevră ambarcațiunea spre ape mai sigure și puse vâslele pe fundul bărcii. Aceasta se legăna încet sub briza ușoară ce mângâia suprafața lacului. Lydia agăță un vierme de cârlig, strâmbând din nas de scârbă. Julian o imită, însă cu o indiferență remarcabilă.

Lansarea undiței fu o altă poveste. Lydia moștenise îndemânarea tatălui său, dar însoțitorul ei mai avea multe de

învățat. Prima lui încercare fu atât de puțin reușită încât tres-tia fu cât pe ce să ajungă în apă o dată cu momeala. Dar după o scurtă lecție în timpul căreia Lydia se sufoca de râs, Julian reuși în sfârșit să stăpânească bazele lansării unditei.

— Și acum, iată faza de relaxare, îi explică Lydia întinzându-și picioarele lângă cele ale lui Julian.

Cu capetele sprijinite de prosoapele de baie făcute ghem, se așezaseră față-n față, cu unditele întinse de o parte și de alta a bărcii.

— Este incredibil, murmură Julian.

— Mmm?

— Toată această pretinsă activitate nu este de fapt decât un pretext de a te întinde la soare fără să faci nimic.

— Cam așa, zise Lydia râzând. Crezi că vei putea suporta?

— O să fac tot ce pot.

Îl privi pe furiș ca să vadă dacă el glumește, dar Julian părea chiar sceptic în privința virtuților acestui repaos forțat. Ea ghici după privirea lui îndepărtată și ușor preocupată că mintea lui era în altă parte, probabil la computerul său.

— Julian, îl strigă ea încet.

— Mmm?

— Haide, relaxează-te. Nu este nevoie să fii productiv douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, să știi.

El schiță un zâmbet încurcat.

— E peste puterile mele. Tocmai îmi imaginam un aparat care să-i permită pescarului să-și vadă și de alte îndeletniciri. Ar exista un sistem de alarmă care s-ar declanșa atunci când peștele mușcă.

— A fost deja inventat.

— Nu-i de mirare. Spune-mi, cum era?

– Poftim?

Hotărât lucru, capacitatea lui Julian de a schimba subiectul chiar în mijlocul unei fraze era într-adevăr uimitoare.

– Te referi la Martin? Mă rog, era cam ca tine.

– Adică?

– Era un împătimit de muncă, îi explică ea cu amărăciune. Pentru el, ziarul, revista, erau înainte de orice. Situația a devenit curând, din cauza asta, insuportabilă.

Mai ales atunci când ea a descoperit că vagile lui promisiuni de căsătorie nu erau decât vorbe-n vânt...

Lydia se încruntă și-și strânse nervoasă firul undiței. Nu avea nici un chef să retrăiască aceste amintiri neplăcute. Și de fapt, de ce s-ar confesa astfel unui străin?

– Aveai așadar mai multe motive serioase să pleci din New York, continuă Julian.

Ea se pregătea să-i dea un răspuns evaziv, când o încordare a firului o făcu să se ridice în șezut.

– A mușcat, murmură ea.

Judecând după efortul pe care trebui să-l facă pentru a rula mulineta, peștele era mărișor. Se strădui să-și păstreze echilibrul, când simți barca legănându-se sub picioarele ei.

– Atenție, se auzi o voce aspră chiar lângă urechea ei.

Și două brațe viguroase îi cuprinseseră talia. Simți trupul ferm al lui Julian și pielea caldă și netedă lipită de spatele ei gol. Îi prinsese și picioarele între picioarele lui. Lydia era atât de tulburată încât fu cât pe ce să dea drumul undiței.

– Nici o grijă, zise ea aproape sufocată. Am situația sub control.

Nimic nu era mai departe de adevăr. Inima îi bătea să-i spargă pieptul, și îi era cumplit de greu să-și recapete respirația normală.

Trestia se îndoaia cu vârful spre apă. Cum ea se aplecă brusc ca s-o îndrepte, simți palmele late ale lui Julian strecurându-se sub sânii ei. Se înfioră și se încordă ca să ridice undița. Parfumul viril al lui Julian, brațele lui viguroase care o țineau strâns, răsuflarea lui caldă lângă tâmpla ei îi provocară o adevărată amețeală. Coapsele lui le strângeau ca într-o menghină pe ale ei, și, prin țesăturile fine ale costumelor lor de baie, ea simți cât de mult o dorea.

Unul din doi trebuia să cedeze: ori Julian, ori pește. Lydia se hotărî să renunțe la pește. Mulineta se desfășură cu o viteză nebună, apoi se opri brusc, cu o ușoară smucitură.

– S-a desprins, bombăni ea.

Se întoarce spre Julian care încă nu-i dăduse drumul.

– Îmi pare rău, murmură el cu un zâmbet încurcat. Încercam doar să te ajut.

Chipurile lor erau extrem de apropiate. Lydia murea de dorința de a mângâia şuvița brunetă căzută pe fruntea lui Julian.

– Nu aveam nevoie de ajutor, să știi. Nu era cazul să...

– Știu. Cred că îmi doream pur și simplu să te țin în brațe, mărturisi el fără să-și desprindă privirea fermecătoare, stropită cu paiete aurii, de ochii ei.

Această sinceritate nu făcu decât s-o tulbure și mai mult pe Lydia. Căută zadarnic un răspuns, în timp ce Julian își apropie încet buzele.

– Și acum că te-am prins...

Nu apucă să-și termine fraza. Buzele lui senzuale puseră stăpânire pe cele ale Lydiei, care se abandonează, cu ochii închiși, voluptății acestei îmbrățișări. Își dădu capul pe spate și-și strecură degetele în părul ondulat al lui Julian, strângân-

du-l și mai tare la piept. Se înfioră sub mângâierile palmelor lui pe mijlocul ei arcuit, la atingerea sânilor ei de pieptul lui gol.

O ploaie de stropi o trezi brusc din acest delicios vertij. Ușor confuză, observă că undița îi alunecase printre degete și căzuse în apă. Julian se îndepărtă puțin și, când în sfârșit ea se hotărî să deschidă larg ochii, îi descoperi expresia surprinsă și încântată în același timp.

– Ia spune-mi, murmură el, mi se pare că sărutul acesta nu ți-a dispăcut, nu-i așa?

Ea îl privi tăcută, încă buimăcită de puternica senzație pe care tocmai o trăise. Într-adevăr, acest sărut lung era departe de a-i fi dispăcut. Constatarea aceasta însă era foarte îngrijorătoare, și ea n-avea de ce să se bucure. Ce naiba o apucase să...

– Oh, uite-ți undița în apă, bombăni Julian încruntându-se.

Se desprinsese de ea și, cu grația unui atlet complet, plonjă în apa limpede.

Lydia profită ca să-și mai recapete controlul. Nu și-ar fi imaginat niciodată că o dorință atât de intensă s-ar fi putut naște atât de fulgerător între un bărbat și o femeie. Și, acum că trăise o asemenea experiență, nu era deloc sigură că această minune este pe gustul său...

Julian ieși curând la suprafață. Părul ud îi scânteia în soare.

– Apa este fantastică! exclamă el fluturând triumfător undița.

Din câteva mișcări, ajunse lângă barcă și lăsă undița să cadă la picioarele Lydiei.

– Nu vrei să vii?

Lydia ezită. Cu siguranță că avea mare nevoie să-și mai „răcorească” ideile. Dar o vagă presimțire îi spunea că, în ciuda imensității lacului, scăldatul ăsta avea mari șanse să se termine în brațele lui Julian...

– Nu acum, răspunse ea.

El se agăță de marginea bărcii și o privi cu o expresie dintr-o dată gravă.

– Crezi fără îndoială că sunt nebun, zise el.

– Nebun? De ce?

– Pentru că... Te-am sărutat din nou, îi explică el pe un ton vinovat.

– Eu sunt nebună că te-am lăsat s-o faci, zise Lydia.

– S-ar putea și asta. Oricum, este mai bine să stau la distanță de tine.

Avea dreptate, fără îndoială. Dar de ce trebuia el să mai remarce asta?

– Adevărat?

– Da. Experiența m-a învățat să fug de poveștile de dragoste ca de ciumă.

Afirmația lui avea pentru Lydia o rezonanță foarte familiară. Nu erau acestea exact cuvintele pe care ea i le spusese în ajun prietenei sale Marge?

– Cine ți-a pomenit de vreo poveste de dragoste? îi replică ea.

– Ai dreptate, se grăbi să răspundă Julian, din ce în ce mai stânjenit. Dar... Lydia, declară el dând încet din cap, tu ești o femeie foarte atrăgătoare. De aceea eu... eu m-am lăsat dus de val. Dar îți promit că nu se va mai repeta.

Lydia era uluită. Zău, Julian Fuller ăsta era bărbatul cel mai ciudat pe care-l cunoscuse vreodată.

– Există deja cineva în viața ta? se auzi ea întrebându-l.

– Nu, se apără Julian. Am... am avut o experiență odată, însă n-a durat prea mult.

Intrigată, ea vru să afle mai multe. Dar expresia sumbră și mâhnită de pe chipul lui o împiedică să-i mai pună și alte întrebări.

– Înțeleg, zise ea doar.

– Știi, sunt într-adeăr bucuros că ai acceptat să-mi acorzi un pic din timpul tău, se grăbi el să adauge. Nu vreau să stric nimic... complicând lucrurile.

„Ești foarte amabil!“ gândi Lydia. De ce oare se retrăgea el atât de repede?

– Nici eu, îi răspunse ea.

– Perfect. Voi încerca să mă port cum trebuie de acum încolo.

Schiță un zâmbet pentru a-și exprima bunăvoința în acest sens, și plonjă din nou în apă. Lydia fixa cu privirea micile vârtejuri care apăreau în urma lui. Nu știa de fapt ce să mai creadă.

El reapăru curând la suprafață și se lăsă să plutească pe spate, cu o expresie fericită, de data asta.

– Lydia! Merge!

– Poftim?

– Am mintea complet liberă! strigă el. Cred că în sfârșit sunt... cum se zice? Relaxat!

– Felicitările mele, îi răspunse ea pe un ton tăios.

I-ar fi plăcut și ei să poată spune același lucru...

Capitolul 6

Lydia sări din hamacul de pe verandă și coborî pentru a suta oară scările de la intrare. Era ora nouă și douăzeci. Și de vreo patruzeci și cinci de minute își tot reproșa prostia de care dădea dovadă... O să-și petreacă acum toată noaptea așteptându-l pe bărbatul ăsta care oricum n-o să vină? Și de fapt, cum de putuse să accepte această nouă întâlnire?

Unul din iepurașii mătușii Helen era ghemuit sub un ulm, și o fixa cu o privire disprețuitoare. Ea se așeză pe peluză la câțiva metri de el. Îi păru rău că își dăduse osteneala să-și pună cea mai frumoasă rochie de vară pe care o avea, cea care-i dezvelea generos umerii și al cărei decolteu de la spate se adâncea până aproape de mijloc. Da, zău, atâtea eforturi pentru o întâlnire platonice, întâlnire care, pe măsură ce minutele treceau, devenea din ce în ce mai improbabilă!

După partida lor de pescuit, Julian o invitase la cină în seara următoare. Și Lydia considerase absolut firesc să

accepte. La urma urmei, această invitație era pur amicală; însemna doar că el apreciază compania ei, și poate că dorea să cunoască mai bine Birchwood-ul.

Totuși, Lydia avea acum unele îndoieli în privința adevăratelor motive pentru care ea acceptase să cineze cu el. Doar gândul la mâncare îi produse crampe la stomac. Ridică ochii spre stele și oftă. Ce naiba făcea?

Știa că el reușise să închirieze o mașină chiar în dimineața aceea. Vestile se răspândeau repede la Birchwood, și toți știau de acum că un tip original își alesese domiciliul în vila familiei Henley, împreună cu ordinatorul lui. În afară de asta, el știa drumul ca să ajungă la casa părinților ei. Atunci, de ce nu mai sosea? O oră întârziere! Ar fi putut avea măcar politețea să telefoneze.

Lydia se ridică brusc de pe iarbă și se întoarse furioasă în casă. Ei bine, îl va suna ea!

Telefonul era ocupat.

După trei încercări nereușite, Lydia trânti violent receptorul în furcă. Fierbea de furie. Trecuse de vârsta unor astfel de situații. Și acorda mult prea mare importanță acestei întâlniri. Gândul acesta nu făcu decât s-o irite și mai mult.

Își luă mașina și se duse să mănânce un hamburger la Hanul Vânătorilor. Schimbă câteva glume cu Jimmy, barmanul, care nu voia să creadă că ea era o fată de prin partea locului. Se împrietenise cu el când începuse să lucreze la han, și lui îi plăcea s-o tachineze în privința „manierelor ei de newyorkează”.

– Astă-seară nu prea îți găsești locul, observă el ștergând teigheaua din fața ei. Nu cumva te-ai săturat deja de viața la țară?

– S-ar putea, recunosc eu. Iarăși este o seară din alea sufo-cante care nu se mai termină.

– Poate că ar fi bine să te plimbi puțin în jurul lacului cu geamurile deschise, și să asculți oribilele tale casete cu muzică rock. Asta poate că o să te mai înveselească.

– Le știu pe toate pe dinafară, îi replică Lydia pe un ton posac. Ia spune-mi, cum se face că Powell, vânzătorul de discuri, nu aduce marfă decât de două ori pe an?

– Iară discutăm despre asta, oftă Jimmy. Știu ce o să-mi spui: că la tine, la New York, exista un magazin de discuri chiar la parterul blocului tău, care primea ultimele noutăți la orice oră din zi sau din noapte, și care făcea livrări chiar la domiciliu!

Lydia izbucni în râs.

– Iartă-mă, Jimmy. N-am vrut să fiu critică. Dar trebuie să recunoști și tu că în Birchwood nu prea sunt distracții.

– Așteaptă un pic să-mi termin eu programul, îi răspunse el făcându-i promițător cu ochiul.

Lydia îi zâmbi. Îl plăcea pe Jimmy, dar absolut prietenește. Și, chiar dacă ea îl făcuse să înțeleagă încă de la prima lor întâlnire că relația lor nu va depăși niciodată stadiul prieteniei, el nu pierdea nici o ocazie să-i facă, mai în glumă, mai în serios, avansuri. Era un joc inofensiv pe care ei doi se amuzau să-l joace de la începutul verii. Și, în seara asta, Lydia trebuia să recunoască faptul că aceste mici atenții erau binevenite.

– Sunt măgulită, dar nu, mulțumesc, Jim, răspunse ea. Totuși, cine știe? Poate într-o zi... Nu trebuie să-ți pierzi speranța, adăugă ea aplecându-se peste bar și clipind cochet din gene. Cât îți datorez?

Cele două beri pe care le băuse la cină o mai relaxaseră un pic, și când se sui în mașină se simțea mult mai calmă.

Ajungând în dreptul vilei, încetini puțin și, după o scurtă ezitare, intră pe poteca îngustă. La urma urmei, Julian Fuller îi datora scuze.

Parcă mașina la distanță de casă și o luă pe jos într-acolo. Prin ferestre străbătea lumina. Înconjură fațada ca să arunce o privire printr-o fereastră laterală.

Ar fi trebuit să bănuiască. Julian Fuller era într-adevăr aici, cu nasul lipit de ecranul computerului, cu telefonul fixat pe umăr. Probabil că-și petrecuse seara cufundat în muncă. Dar, pentru Lydia, asta nu constituia o scuză, ba dimpotrivă. Avea o poftă nebună să-și calmeze nervii aruncând un pietroi în geam. Se mulțumi însă să coboare în vârful picioarelor până la debarcader. Ajunsă aici, își scoase hainele.

De când sosise la Birchwood, Lydia făcuse din aceste băi nocturne în lac un adevărat ritual. Sosirea inopinată a lui Julian Fuller o lipsise, două seri la rând, de această plăcere răcoritoare. Dar era ferm hotărâtă să recupereze timpul pierdut.

Își agăță hainele în ramurile unui mesteacăn, și se cufundă până la genunchi în apa delicios de rece. Apoi plonjă.

În noaptea asta caldă de vară, răcoarea apei care-i mângâia corpul gol era o încântare. Pluti pe spate apoi se îndepărtă de mal. Părul îi plutea răsfirat în jurul feței. Pielea îi strălucea cu un alb aproape ireal sub lumina lunii. Lydia regăsi acea senzație fugară de fericire și de împlinire pe care o resimțise de câteva ori de la sosirea ei la Birchwood.

Înotă ceva mai aproape de ponton, și observă vila în continuare luminată. Liniștea de adineauri se risipi imediat. Oftă, și se întoarse spre apa mai puțin adâncă. Aici, se ridică în vâr-

ful picioarelor și mângâie cu brațele depărtate suprafața răcoritoare și netedă ca mătasea. Ochii îi erau însă ațintiți spre casă.

Julian Fuller habar n-avea ce pierde stând lipit de calculator...

Oh, bineînțeles că puțin îi păsa ei de asta, se strădui Lydia să se convingă lăsându-se să alunece pe spate. Se îndepărtă din nou de mal, contemplând stelele. Își va relua fără întârziere viața de femeie singuratică. La urma urmei, nu avea deloc nevoie de un bărbat alături de ea. De altfel, chiar experiența îi dovedise că nu era făcută pentru viața în doi.

Se întoarce pe burtă și porni spre mal. Și apoi, nu-i spusese Julian că nici el nu dorea o poveste de dragoste?

I se făcuse puțin frig, și oboseala începea să-i amortească picioarele. Continuă însă să înoate.

Când se hotărî în sfârșit să iasă din apă, avu un ciudat sentiment de nemulțumire. Își puse rochia pe trupul încă ud pentru a mai prelungi puțin această plăcută senzație de răcoare. Apoi porni spre mașină, ușor rușinată să-și dea seama că făcuse totul ca să atragă atenția lui Julian Fuller. Dar nici zgomotul făcut de bălăceala ei, nici melodia pe care o fredonase, nici chiar o tuse întâmplătoare nu avuseseră nici cel mai mic rezultat. Julian prefera să contemple ecranul computerului.

Se strecură până la fereastra vilei și avu astfel confirmarea că el nu se clintise din loc. Nu, pe cuvânt, un bărbat care-și petrecea viața muncind și refuza să se implice într-o relație sentimentală era chiar ultimul lucru de care avea ea nevoie. Mai avusese și în trecut ocazia să fie în preajma unui astfel de specimen, și-și mușca și acum degetele...

Așa că, dacă domnul Fuller mai dorea să învețe să se relaxeze, va trebui de acum încolo s-o facă singur.

Capitolul 7

— Remi!

Fața ca o lună plină a doamnei Koska se luminează de un zâmbet triumfător. Lydia se încruntă, își puse jos cărțile, și se aplecă să le vadă pe cele pe care partenera ei de joc le etalase.

— Așadar, la dumneata era regele meu! bombăni ea.

— Sunt pe cale să te ruinez, scumpo. Îmi mai datorezi încă douăzeci și cinci de cenți...

Fraza ei se termină într-o șoaptă, și biata femeie făcu o mutră vinovată. Lydia își ascunse repede cărțile sub masă în timp ce o fetiță cu codițe blonde se apropia cu un album de pictură în brațe.

Partidele de cărți mergeau strună la biblioteca din Birchwood, dar discreția era de rigoare. Lydia notă numărul albumului într-un registru mare, în vreme ce doamna Koska se cufundase în citirea unui ziar. Lydia așteptă ca fetița să plece, pentru a-și plăti datoria.

De trei ori la rând, de azi-dimineață încoace, pierduse la cărți. Dar șaptezeci și cinci de cenți era un preț mic de plătit pentru puțină distracție.

Biblioteca, o clădire mare cu două etaje care nu era alta decât vechea școală a satului, nu avea deloc succes printre locuitorii din Birchwood. Așa că Lydia fu bucuroasă să vadă că se deschide ușa. Bucuria ei se evaporă însă imediat când îl recunosc pe vizitator.

Julian Fuller era îmbrăcat doar în niște blugi simpli care, remarcă ea fără să vrea, îi veneau de minune. Mânele cămășii albe erau suflecate dându-i la iveală brațele bronzate. Venea spre ghișeu cu ochii aplecați pe textul de pe coperta uneia din numeroasele cărți pe care le aducea în brațe. Lydia își luă un aer indiferent. Julian puse cărțile pe tăblia tejghelei, încruntat, fără să se hotărască să ridice ochii.

– Știti, este deja destul de neplăcut că aceste cărți sunt singurele lucrări enciclopedice de fizică pe care le aveți aici, începu el. Dar vreau să vă atrag atenția că, în plus, cineva a avut o grozavă plăcere să smulgă exact paginile tocmai din capitolul care pe mine mă...

Se întrerupse brusc, și Lydia consideră că expresia lui consternată merita toate monedele de douăzeci și cinci de cenți din lume.

– Tu? Și aici? bâigui el.

– Eu. Care-i problema?

– Este de neimăginat, murmură el dând din cap. Lydia, există vreun lucru pe care nu-l faci în satul ăsta?

– Sigur, îi replică ea. Nu mă împrietenesc cu oameni care mă invită la cină și apoi nu catadicsesc să vină la întâlnire.

Julian făcu o grimasă și-și trecu mâna prin păr. Părea că nu găsește argumente. Doamna Koska urmărea cu interes scena, și interveni:

– Lipsesc pagini, ziceți? Ce păcat... După cât v-ați ostenit ieri să le găsiți, riscându-vă viața pe scară!

– Îmi pare rău, Lydia, bolborosi Julian. Am vrut să te sun... Dar am avut o problemă neprevăzută. Uzina care-mi furnizează hardul...

– Nu-i nevoie să-mi dai explicații, îl întrerupse ea. Chiar că nu mai are nici o importanță.

– Ba dimpotrivă, protestă el cu un aer supărat. Am stat ore întregi la telefon ca să încerc să rezolv această problemă. Când în sfârșit am terminat convorbirile, era prea târziu ca să te mai sun. Iar azi dimineață, cei de la biroul meu m-au ținut lipit de telefon...

– N-are importanță, zău, insistă ea, cuprinsă de o ușoară remușcare.

Nu se gândise decât la ea, fără să-și imagineze o clipă că Julian ar putea fi prins de responsabilitățile lui profesionale.

– Dar astă-seară nu lucrez, se grăbi el să adauge. Ești liberă?

– Îmi pare rău. Trebuie să cinez în familie.

– Înțeleg...

Părea atât de dezamăgit încât Lydia fu cât pe ce să se răzgândească.

– Dar la prânz? La ce oră termini programul?

Ea scutură din cap.

– Abia am venit. Lucrez până la sfârșitul după-amiezii, fără întrerupere.

– Este un sistem ingenios, murmură Julian.
– Poftim?
– Mă refer la multiplele tale activități. Să faci în fiecare zi o altă meserie este cel mai bun mijloc să nu te plictisești. De altfel, și eu am avut aceeași idee ca tine: jonglând cu diferite obiecte în același timp – la invenții mă refer – îmi păstrez interesul pentru ceea ce fac.

Lydia zâmbi aproape fără să vrea. Perspicacitatea lui Julian și asemănarea între ideile și interesele lor o reconforta. Abia când doamna Koska începu să ștampileze fișele cărților pe care el le înapoiase, Lydia își aminti că trebuie să afișeze o expresie de indiferență suverană.

– Îmi pare rău că nu ți-ai găsit fericirea, zise ea pe un ton detașat. Dar cred că bănuiești că posibilitatea de a alege este foarte limitată în micile biblioteci din văgăunile astea pierdute...

– Nu fi atât de agresivă, îi tăie vorba Julian pe un ton ferm și calm care făcu să-i bată inima Lydiei mai tare. De ce nu mă inviți să iau cina împreună cu familia ta? adăugă el ceva mai blând.

Lydia deschise nervoasă o carte pe care o avea în mână. Își drese glasul.

– Vrei să spui că... vrei cu adevărat să vii? întrebă ea neîncrezătoare.

– Mi-ar plăcea să te cunosc mai bine, răspunse el punându-și mâna peste a ei.

O străbătu un fior plăcut. Își mușcă buzele, furioasă pe sine. Credea că reușise să și-l alunge pe Julian Fuller din minte! Dar nu, era de ajuns ca el să-i prindă mâna pentru ca...

– Nu sunt sigură că familia mea ar putea să prezinte interes pentru tine, murmură ea retrăgându-și mâna. Poate că, mai târziu, în cursul săptămânii, am putea ieși amândoi.

– Liniștește-te. Dacă mă inviți, nu voi face nici o aluzie la minunata voastră regiune, care ar putea să nu fie pe placul rudelor tale, îi promise Julian râzând.

Dacă se gândea bine, cina aceasta în familie nu era poate o idee atât de rea, consideră brusc Lydia. O seară petrecută în compania tribului Henley va fi de ajuns cu prisosință pentru a-l descuraja pe Julian să înceapă o relație – chiar dacă nega faptul că ar avea asemenea intenții.

– O masă bună și adevărată nu-ți va face cu siguranță rău, zise ea cu o oarecare reținere.

– Doamna Henley este cea mai bună bucătăreasă din Birchwood, comentă doamna Koska pe un ton vesel.

Lydia și Julian o priviră, ușor surprinși, și ea își plecă repede ochii pe registru.

– Vino pe la ora opt, zise Lydia. Și, dacă aș fi în locul tău, nici nu m-aș gândi să întârzii.

*

*   *

Familia Henley îi arătă lui Julian o ospitalitate care o îngrijoră pe Lydia. Doamna Henley era convinsă că toate necazurile fiicei sale vor dispărea de îndată ce aceasta va găsi bărbatul capabil să-i bage mințile în cap. Și Lydiei nu-i plăcu deloc interesul cu care mama ei îl observa pe seducătorul străin care părea să se intereseze atât de mult de fiica ei.

De fapt, de ce insistase el să fie invitat? Ce urmărea, în fond? Ea remarcă nu fără o oarecare iritare că el părea să se simtă foarte în largul lui în sânul familiei ei, zâmbitor, atent, ascultând cu interes divagațiile tatălui ei. Fu de asemenea agasată de faptul că voia să afle o mulțime de amănunte despre copilăria ei, îndeosebi despre începuturile ei în pictură.

– Lydia a fost întotdeauna foarte creativă, comentă doamna Henley trecând salateria în mâinile invitatului său. A început prin a-și lăsa urmele degetelor peste tot...

– Mamă, te rog, interveni repede Lydia. Nu este cazul să...

– Vă amintiți de vremea când se ducea în pivniță și-și freca mâinile de sacii cu cărbuni, după care înnegrea tot ce întâlnea prin casă? evocă bunicul ei cu mândrie.

– Chiar și cearșafurile mele albe! adăugă și mătușa Helen. Henry, coboară de acolo imediat! strigă ea către papagalul alb ce se cocoțase în creștetul lui Julian.

– Desenele ei în cărbune erau excelente, declară domnul Henley. Au luat premiul întâi la nu știu ce expoziție de la școală. Nu avea decât șapte ani, imaginați-vă!

Lydia nu-și mai găsea locul pe scaun. Julian însă, părea încântat. Aruncă o privire mătușii care, cu celălalt papagal pe umăr, tocmai îl recuperase și pe cel de pe capul lui, ținându-l pe brațul întins, și se întorcea la locul ei cu un mers grijuț, de parcă era un stâlp telegrafic ambulant salvator al păsărilor.

– De azi-dimineață, Henry este foarte agitat, îi șopti ea la ureche lui Julian dând din cap cu gravitate. Din cauza bunicului Lydiei care a făcut iară să explodeze ceva în pod.

Julian încuviință din cap și-i aruncă Lydiei, așezată în fața lui, o privire întrebătoare. Dar ea nu-i dădu nici o explicație. Probabil că el se gândea că ea provine dintr-o familie de ciudați, și era foarte bine așa. Doar voia ca el să păstreze distanța, nu-i așa?

– Ce meserie ai, domnule Fuller? Se pare că îți petreci zilele încuiat în casă, cu nasul lipit de computer.

Lydia se înecă înghițind o gură de vin. Bunicul ei era renumit pentru „tactul” său. Dar Julian se mulțumi să zâmbească.

– Conduc o mică companie care produce software, răspunse el.

– Soft... cum? Ce-i asta?

– Sunt niște date pe care le introduci în computer, bunicule, explică domnul Henley.

– Julian este și inventator, adăugă Lydia, bucuroasă că nu mai este ea subiectul discuției.

Dar patriarhul clanului Henley nu păru deloc impresionat de această dezvăluire.

– Computerele... bombăni el. Nu văd cum ar face ele lucrurile mai ușoare. Dimpotrivă, mie mi se pare că nu există altceva asemănător care să-ți complice viața.

O tăcere stânjenitoare se abătu în încăpere. Julian părea să fi vrut să dea un răspuns, apoi renunță. Era și el oarecum stânjenit.

Lydia se bucură de această situație, cu o plăcere aproape răutăcioasă. Considera într-adevăr că el începuse să se simtă cam prea în largul lui. Această ușoară tensiune o să-l pună la punct. Curând, ea rupse tăcerea cu un căscat sonor.

– Scuzați-mă. Nu dorm prea bine de când a trebuit să mă mut de la vilă.

– Apropo de somn, Lydia, ar trebui să-ți repari ceasul deșteptător. Iată, de două zile, mătușa Helen încearcă în zadar să te trezească, remarcă tatăl său.

– Bat în ușă, așa cum mi-ai cerut, zise mătușa ei.

– Știu. Dar mă întorc pe partea celalaltă și adorm la loc imediat, oftă Lydia.

– Ar trebui să-l rogi pe Julian să ți-l repare, zise bunicul. Ei bine, doar este inventator, nu? continuă el văzând că Lydia îl fulgeră cu privirea.

– Bunicul tău are dreptate, Lydia, interveni Julian. Fără îndoială că pot face ceva.

Ea surprinse privirea pe care o schimbară cei doi bărbați. Provocarea era lansată. Julian nu avea de ales decât s-o accepte.

Și în felul acesta, de îndată ce sfârșiră masa, toată familia Henley urcă în camera Lydiei. Julian ceru și reuși să obțină un fir de nailon, câteva cârlige și un metru de panglică. Lydia îl privea fără să înțeleagă, neputincioasă.

El fixă cârligele în diverse puncte ale celor doi pereți dintre ușă și pat, apoi agăță unul din captele firului de nailon de mânerul ușii înainte de a trece firul prin cârlige. Fixă apoi celălalt capăt de deșteptătorul Lydiei. După aceea, făcu o buclă pe care o agăță de jaluzele, și o alta pe care o prinse de cuvertură. Montă în sfârșit un sistem bizar de plumbi de pescuit pe care-i atârână de birou. Apoi demontă ceasul deșteptător. Cei de față îl priveau lucrând, fascinați.

– Întotdeauna vă treziți la ora șapte și jumătate? o întreabă el pe mătușa Helen, care încuviință. Și o treziți pe Lydia la opt fără zece, după ce v-ați hrănit animalele?

– Exact.

– Perfect, făcu el dând din cap cu un aer mulțumit. Să facem o încercare.

După câteva proteste neconvingătoare, Lydia acceptă să se întindă sub cuverturi. Julian o plasă pe mătușa Helen pe culoar, chiar în fața ușii întredeschise. Ceilalți Henley rămaseră lângă pat făcând ochii mari, ca niște spectatori uluiți de cine știe ce spectacol de avangardă.

– Să presupunem că este ora opt fără unsprezece minute. Deșteptătorul se declanșează.

Acesta începu într-adevăr să sune, și spectatorii tresăriră.

– Lydia, tu ce faci?

Prinzându-se în joc, ea întinse o mână leneșă și împinse butonul de oprire a soneriei.

– Foarte bine. Acum este opt fără zece. Mătușă Helen? strigă Julian.

Trecură câteva secunde, și în sfârșit bătrâna doamnă își strecură capul pe ușă.

– Lydia, copila mea, este timpul să te trezești, făcu ea cu o voce ușor cântătoare.

– Mulțumesc. Acum, închideți ușa.

Ea se supuse, încântată că este una dintre vedetele spectacolului. Fața ei, roz de emoție, dispăru în spatele ușii. În clipa aceea, ceasul începu să alunece pe birou, tras de firul care-l lega de mânerul ușii. În același ritm, jaluzeaua se ridică iar cuvertura o dezvelea încet-încet pe Lydia care tresări, surprinsă. Plumbii mici urcau încet, dirijând drumul ceasului, care se lovi ușor de perete și se redeclanșă.

– Și acum, Lydia, ce faci? întrebă Julian.

Ea se ridică și se duse să oprească ceasul.

– Iată-te acum în fața ferestrei, jaluzelele sunt ridicate, soarele strălucește, patul este desfăcut. Mai ai chef să te culci la loc?

Lydia zâmbi admirativ, în timp ce părinții ei și bunicul aplaudau cu entuziasm. Mătușa Helen deschise încetișor ușa și se aplecă în față, curioasă. Julian schiță o parodie de reverență și, când se îndreptă, privirea lui o întâlni pe a Lydiei.

– Ah, iată un bărbat pe care ar trebui să-l ai mereu la îndemână! exclamă bunicul. Micuța mea Lydia, să nu cumva să-l lași să-ți scape.

– Bunicule, ce...

Dar deja bătrânul trecea în revistă mecanismul improvizat de Julian, și asculta cu interes explicațiile.

Seara aceasta nu luase deloc întorsătura pe care o sperase Lydia. Se gândise că familia ei de zăpăciți o să-l pună pe fugă pe Julian Fuller, și iată că se purtau cu toții acum de parcă acesta ar fi făcut parte din familie!

Capitolul 8

— ...și-și fabrică propriile lui muniții. Pentru vânătoreea de prepelițe, de exemplu. Bunicul nu se ocupă de artificii decât în momentele lui de plictiseală.

Julian dădu din cap. Tocmai își luase la revedere de la familia Henley, și Lydia îl conducea până la poartă. Mergeau încet, ca pentru a mai prelungi un pic plăcerea de a fi împreună.

— Îmi place la nebunie familia ta, îi mărturisi el. Mă bucur mult că m-ai invitat la cină.

— Îți amintesc că te-ai invitat singur, îi replică ea. Dar bine ai făcut. În felul acesta, voi reuși și eu în sfârșit să mă scol dimineața.

Julian îi zâmbi. În privirea lui era atâta strălucire și atâta căldură încât Lydia se simți obligată să-i zâmbească și ea. Știa că trebuie să păstreze distanța. Dar pe măsură ce descoperea multiplele calități ale lui Julian Fuller, această reținere forțată îi era din ce în ce mai dificilă.

— Și mâine dimineață când te vei trezi, cine vei fi? Șoferul de taxi? Barmanul? Sau bibliotecara?

– Voi fi un personaj pe care încă nu l-ai cunoscut, îi răspunse ea râzând. Voi fi îngrijitorul vilei Henley.

– Adevărat? făcu el cu un zâmbet încântat. Vii să ai grijă de mine?

– Nici gând! Vin să-mi îngrijesc grădina. Pentru că m-aș mira să te fi gândit să uzi plantele, sau să tai trandafirii.

– Păi...

– Și trebuie să verific pompa de apă din fundul grădinii. Se mai strică uneori. Sunt gata să pun pariu că dacă s-ar inunda casa, tu nici măcar n-ai remarca, doar dacă asta ar produce vreun scurtcircuit la computerul tău.

– Fără îndoială că ai dreptate, zise el cu un aer încurcat.

Din nou, Lydia avu un chef nebun să-i dea pe spate șuvița aceea brună care-i căzuse peste ochi. Își înfundă însă cu prudență mâinile în buzunare. El avea iarăși acea expresie ușor confuză pe care ea i-o văzuse de mai multe ori, și care i se părea atât de seducătoare.

O briză ușoară se juca prin frunzișul ulmilor înalți. Ajunseseră la poartă, și Julian o contempla pe Lydia cu o privire strălucitoare, ca și cum razele lunii coborâseră în ochii lui întunecați.

– Vrei să ne plimbăm puțin?

Ea acceptă, și ieșiră de pe șosea pentru a o lua pe o potecă mărginită de ierburi înalte prin care greierii cântau de mama focului. Se înfioră când el o prinse de braț ca s-o ajute să sară peste un șanț care le tăia calea. Fiorul se prelungi mult timp după ce el îi dăduse drumul. Lydia se întrebă dacă Julian Fuller avea aceeași putere asupra celorlalte femei pe care le cunoștea. Făcea parte oare dintre bărbații care întrețineau mai

multe legături, una mai efemeră decât alta? Sau trăia simultan o mulțime de relații, fără să privilegieze vreuna? Posibilitățile acestea o necăjeau.

– Cum era ea? întrebă Lydia brusc. Cea cu care... lucrurile n-au mers?

Julian își dresе glasul. Privirea îi rămase ațintită pe poteca din fața lor.

– Se numea Joanna. Era o femeie foarte inteligentă, foarte strălucitoare, de asemenea. Am întâlnit-o la universitatea MIT, era analistă de sisteme informatice. Avea o mare forță de caracter, era o fire independentă... până la un anumit punct. Greșeala ei a fost tocmai aceea de a fi așteptat prea mult de la mine, explică el cu amărăciune.

– După cum vorbești, s-ar zice că tu consideri inimile femeilor ca fiind niște tirani! îl ironiză Lydia. Ce i-ai făcut deci atât de îngrozitor? Sper să nu fiu indiscretă, se grăbi ea să adauge.

Julian ridică din umeri.

– Cred că era prea tânără ca să înțeleagă situația noastră. Eram logodiți, zise el aruncându-i o privire piezișă Lydiei. Dar Joanna nu era singura pasiune a vieții mele. Mai era și computerul *Juno*, și diverse alte proiecte la care lucram pe vremea aceea.

– Încep să înțeleg, murmură Lydia.

Întâlnirea lor ratată din ajun îi crea o imagine a ceea ce trebuie să fi îndurat biata Joanna.

– Credeam că pot jongla cu aceste multiple activități și cu relația noastră, continuă el. Dar s-a dovedit foarte repede că eram un jongleur jalnic. Și era stupid și nesăbuit s-o pun pe Joanna pe același plan cu munca mea.

Lydiei i se păru că discerne o notă de suferință în glasul lui. Își puse cu blândețe mâna pe brațul lui Julian.

– Nu te considera obligat să-mi spui mai multe, murmură ea. Știu cât trebuie să-ți fie de greu...

– Ceea ce-ți povestesc s-a petrecut cu mulți ani în urmă, să știi. Cred că în prezent ea este fericită. S-a căsătorit cu un informatician din San Diego. Și asta mi-a servit de lecție... În orice caz, așa sper, adăugă el susținându-i privirea. Încă nu sunt foarte sigur că sunt în stare să trăiesc o poveste de dragoste. În ciuda anilor care s-au scurs. N-am impresia că aş fi progresat în anumite privințe. Totuși, un lucru este sigur: dacă vreodată va trebui să iubesc o altă femeie, mă voi dărui în întregime ei, cu toată ființa mea. Pentru că știu acum că această dăruire de sine este esențială în viața unui cuplu.

Lydia fu frapată de tonul grav al vocii lui, de sinceritatea privirii. Cuvintele pe care el le rostise o emoționaseră profund. Erau exact cuvintele pe care i-ar fi plăcut să le audă rostite de bărbatul pe care-l iubea...

Dar bineînțeles că nu era îndrăgostită de Julian. În plus, și el dăduse de înțeles că nu era încă pregătit pentru o nouă relație. De ce o întrista oare o asemenea constatare? Își întoarse privirea și-și reluă mersul. Acum, ajunseseră aproape de vilă.

– Povestea mea seamănă un pic cu aceea pe care ai trăit-o cu acel... Martin, nu-i așa? întrebă el.

– Într-adevăr. Noi nu eram logodiți, dar vorbiserăm despre căsătorie. Dar totul a rămas în faza de vagi promisiuni, oftă ea. Fără îndoială că și eu eram poate prea tânără...

Julian izbucni brusc în râs.

– Parcă am fi doi bătrâni care-și povestesc decepțiile lor sentimentale, remarcă el.

– Așa e, încuviință Lydia zâmbind. Deși eu mă simt la fel de tânără. Am impresia că pot să-mi reîncep viața de la zero.

– Iată, fără îndoială, de ce-ți schimbi în fiecare zi personajul, ghici el. Încerci mai multe feluri de viață, cu scopul de a descoperi care dintre ele ți s-ar potrivi mai bine?

– Este un pic adevărat ce spui, recunosc eu ea. Și trebuie să mărturisesc că încă nu m-am hotărât ce să aleg.

Tocmai intraseră pe poteca ce ducea spre vilă. În mod reflex, Lydia întoarse capul spre lac. Julian îi urmări privirea, apoi se uită la ceas.

– Mă tem că încă nu m-am obișnuit cu decalajul orar, zise el. N-am nici un chef să mă culc acum. Ce fac în general oamenii de aici la această oră târzie?

– Răpesc turiștii și-i taie în bucăți, răspunse Lydia pe un ton indiferent. Tu ce ai face, dacă ai fi acasă la tine?

– Păi, răspunse Julian încruntându-și sprâncenele, pe o căldură ca asta, cred că m-aș instala în cada de baie cu o carte bună.

– Adevărat? chicoti ea. Întotdeauna citești în baie?

– Întotdeauna. Nu cred că am o singură carte ale cărei pagini să nu fie boțite de vreo cădere întâmplătoare în apă.

– Ei bine, eu cred că mă voi duce să mă scald în lac, declară Lydia. Fără nici o carte.

– Știu. Și fără costum de baie, adăugă Julian.

Ea îl privi făcând ochii mari. El zâmbi ușor vinovat, și dădu încet din cap. Lydia se făcu stacojie.

– Oh, nu! bâigui ea. Să nu-mi spui că...

– Aseară, am avut o halucinație stranie. O viziune foarte fugară, se grăbi el s-o liniștească. Pe când mă întorceam spre

fereastră ca să iau un dosar din valiză, mi s-a părut că zăresc o sirenă unduindu-se sub clar de lună. Din păcate, n-am avut timp s-o contemplan prea mult timp. Vorbeam la telefon cu Denver-ul, și aveam de adunat coloane întregi de cifre.

– Oh...

– De altfel, acest miraj a avut un efect catastrofal asupra calculelor mele, continuă Julian. Cel de la celălalt capăt al firului nu mai înțelegea nimic. Și când, în sfârșit, am reușit să-mi pun în ordine cifrele, Doamna Lacului dispăruse.

– N-ar fi trebuit să mă duc să mă scald, oftă ea. Dar este un obicei pe care mi l-am făcut de la începutul verii.

– Ar fi păcat să renunți la el, remarcă Julian. Ce ai zice dacă ți-aș ține companie?

– Astă-seară? întrebă ea aproape sufocată.

– În costum de baie, firește, zise el cu o privire șireată. În afară de asta, poate că este ultima mea șansă ca să mă mai relaxez un pic. S-ar putea ca mâine să trebuiască să plec la Denver.

– Serios?

– Totul este posibil. Așadar? întrebă el înclinându-și capul cu o privire aproape rugătoare. Ce zici? Pot să vin cu tine?

*

*

*

Lydia așteptă pe ponton ca Julian să intre în casă și să se schimbe, și abia apoi se dezbracă, având grijă totuși să-și păstreze desuurile.

Apa era minunată, iar luna, în seara asta, era plină ca un fruct copt. Julian apără curând, în costum de baie, și fiorul

care o străbătu nu se datora în nici un caz temperaturii apei, chiar dacă ea vru să se convingă de contrariu. Hotărât lucru, natura era nedreaptă, gândi ea, dacă înzestrase același individ cu creierul lui Einstein și cu un fizic de Apolo. El plonjă de pe ponton și reapăru la câțiva metri mai departe, scuturându-și claia de păr udă.

– Faci sport? îl întrebă ea. Gimnastică de întreținere, poate?

– Fac tenis. Dar tu?

– Păi... un pic de jogging, și golf din când în când. Dar un teren de golf este greu de găsit în Manhattan.

– Apa e fantastică! strigă Julian. Cred că voi lua și eu obi-ceiul tău!

Se scufundă din nou și reapăru la suprafață chiar lângă ponton, stropind-o. Ea izbucni în râs și vru să fugă, dar o mână puternică îi apucă glezna pe sub suprafața sclipitoare a lacului. Se zbătu râzând în hohote și reuși în sfârșit să se elibereze. Se urmăriră o clipă, și Lydia savura plăcerea de a împărtăși aceste jocuri nocturne cu un prieten. Chiar dacă-i plăcea să se scalde singură, își dădu seama că această prezență amicală îi lipsise toată vara.

Amicală? Trebuia să fie cinstită cu ea însăși. Candoarea aparentă a jocului lor ascundea o senzualitate pe care ar fi fost ipocrită s-o nege. Când el înotă pe spate încercând s-o prindă, ea resimți din nou acea tulburare delicioasă ce o cuprinsese de îndată ce el i se alăturase în apă, și se îndepărtă cam fără tragere de inimă, sperând că el va fi mai rapid decât ea.

Fremăta de dorința de a-i simți din nou buzele pe ale sale, dulci și senzuale, de a o cuprinde iarăși în brațele-i puternice, așa cum o făcuse cu câteva zile în urmă.

– Țărmlu acela, acolo, zise deodată Julian arătând cu brațul spre celălalt mal al lacului. Nu-i așa că este acela pe care l-ai pictat în tabloul pe care l-am văzut?

Lydia încuviință. Cu siguranță că el avea un spirit de observație ascuțit.

– Într-adevăr, răspunse ea. Îmi instalasem șevaletul chiar aici, pe debarcader.

El se afla foarte aproape, și Lydiei i se păru că simte căldura trupului lui străbătând apa răcoroasă și răspândindu-se în propriile ei vene. Își coborî privirea. Luna lumina dantela albă a sutienului ei și, cuprinsă de o bruscă pudoare, își încrucișă brațele peste piept.

– O să-mi dai voie să-ți văd și celelalte tablouri?

– Mă tem că nu prea o să ai ce vedea. De ani de zile, n-am mai pictat nimic serios.

– Nu reușesc să înțeleg, murmură Julian. Ești o artistă. Chiar ți-ai părăsit și slujba de la revistă pentru că nu te satisfăcea. Atunci, de ce nu te apuci să pictezi?

Din nou, el atinsese un punct sensibil, și pe buzele Lydiei veniră câteva răspunsuri caustice. Dar nu voia să fie nedreaptă. Mirarea lui Julian era justificată.

– Nu mi-aș putea câștiga niciodată existența cu pictura, răspunse ea pe un ton calm. Este o idee nerealistă. Trebuie să-mi găsesc o carieră mai serioasă.

– O „carieră mai serioasă”? Parcă aș auzi-o pe consiliera de orientare profesională de la liceul meu. Pe vremea aceea, eram cu doi ani înaintea copiilor de vârsta mea, și inventasem deja câteva jocuri pe calculator. Dar ea mi-a reproșat că nu-mi planific cum trebuie viitorul, că pierd timpul.

- Sunt convinsă că erai un caz absolut excepțional.
- Nu mai mult decât tine, de exemplu. Ai talent, Lydia. Ar trebui să găsești o modalitate ca să te consacri pasiunii tale.
- Vrei să spui, o modalitate de a muri de foame. Mulțumesc, nu servesc!
- Poate că ar merita mai mult decât să mori de frustrare, îi replică el încet.

Cuvintele acestea avură asupra ei efectul unui pumnal înfipt în inimă. El vedea limpede. De când abandonase pictura, simțea în adâncul sufletului un gol pe care nu reușise niciodată să-l umple. Își plecă privirea. Durerea aceasta insidioasă, această suferință împotriva căreia luptase luni de zile, aproape că o sufoca.

– Văd în privirea ta că am dreptate, murmură el. Un norișor de tristețe ți-a întunecat albastrul limpede al ochilor.

De bine-de rău, ea reuși să-și stăpânească lacrimile care amenințau să se rostogolească pe obraji.

– Tocmai mă gândeam să mai fac o încercare, mărturisi ea. Până ce îmi voi găsi o slujbă adevărată...

– Fă-o, o îndemnă el pe un ton blând dar ferm în același timp; de ce să te lipsești de ceea ce îți place ce mai mult pe lume? Nu ți-au fost de ajuns atâtea suferințe și dezamăgiri? Fă măcar o dată ceea ce-ți place.

Glasul lui era atât de sincer și de entuziast încât Lydia reuși să zâmbească. Abia acum își dădea seama că aștepta de multă vreme această încurajare, acest îndemn, această... dezlegare pe care singură nu și-ar fi acordat-o.

– Și o să reușești cumva să-ți câștigi și existența, continuă Julian. Nimic nu te împiedică să poți face în același timp și o muncă plătită și pictură, în orice caz până ce vei putea să trăiești numai din vânzarea pânzelor.

– Fără îndoială că ai dreptate, recunosc eu ea. Mă... Mă tem doar că voi fi din nou expusă judecății altora.

– Pictează pentru tine, și nu pentru galeriile care ți-au refuzat tablourile, sau pentru critici și pentru toți cei care au o plăcere răutăcioasă să-i denigreze pe artiști și munca lor. Crede-mă, Lydia, adăugă el cu un surâs încurajator. Eu mi-am petrecut viața înfruntând judecățile altora. Și pot să-ți spun că nu regret pentru nimic în lume.

– Se pare că știi despre ce este vorba, domnule Fuller, remarcă Lydia pe un ton provocator. Atunci, spune-mi: cum te simți atunci când faci numai ceea ce-ți place? Crezi că ești omul cel mai fericit din lume?

– N-aș putea spune că este chiar așa, murmură el. În realitate, chiar în clipa asta, trebuie să mărturisesc că sunt un pic cam ipocrit.

– De ce?

– Pentru că nu fac ceea ce mi-aș dori cu adevărat, mărturisi el cu o voce răgușită.

– Adică?

– Asta.

O cuprinse în brațe și puse stăpânire pe buzele ei. Lydia savură cu plăcere gustul nebănuat al buzelor lui umede și calde. Tremura de dorință, și-și strecură degetele prin părul brun de pe pieptul lui ud, răspunzându-i cu înflăcărare la sărut.

Cu o mână înlănțuindu-i talia suplă, cu cealaltă rătăcită în părul ei lung, Julian o strânse la piept, gemând. Își plimbă limba pe buzele ce i se ofereau, apoi gustă din nou dulceața proaspătă a gurii ei de care părea să nu se mai sature. Lydia se lipi de el, arcuindu-se. Un foc mistuitor îi alerga prin vene.

El îi șopti numele dintr-o suflare, apoi își lăsa buzele să alerge pe gâtul ei sidefiu, până la adâncitura dintre sâni.

– Lydia, șopti el din nou. Știu că eu n-ar trebui să...

– Te rog, nu te opri, îl imploră ea cu o șoaptă fierbinte.

Pentru ea, era prea târziu ca să se mai controleze. Ultima tresărire de luciditate dispăru atunci când el îi atinse șoldul și conturul lin al coapsei. Apoi, mâinile lui alunecară încet pe spate, și desfăcură închizătoarea sutienului, pe care îl aruncă apoi pe ponton, cu un zâmbet malițios.

Cu trupul încordat de dorință, Lydia simți privirea arzătoare care-i mângâia sâni descoperiți, pielea lor albă și umedă absorbind parcă razele de lună.

Julian îi mângâie cu o încetineală aproape insuportabilă umerii, și degetele îi alunecară imperceptibil pe sâni tari de dorință.

Îi cuprinse în mâinile lui mari, abia atingându-i, și prinse între degete vârful roz și fremătătoare.

Când buzele lui umede cuprinsesă lacome unul din sâni, Lydiei îi scăpă un geamăt de extaz. El îi zgândări ușor vârful tare cu limba, apoi se îndreptă și-i cuprinse din nou buzele, cu o înflăcărare și mai mare.

Lydia tremura din tot corpul și se lipi de el, pierdută de dorință. Formele ei se mulau perfect pe trupul lui puternic, pânțele li se lipiră unul de altul, înfierbântate în apa rece a lacului, și sărutul se transformă într-unul devorator, plin de pasiune...

Dar Julian se îndepărtă brusc, cu o ușoară tresărire care-i trăda regretul de a întrerupe această îmbrățișare pătimașă.

Lydia deschise ochii. El îi zâmbi tandru și o cuprinse din nou în brațe, înainte de a o săruta ușor pe fruntea udă.

– Lydia... Nu vreau să grăbesc lucrurile. Îmi pare rău. Pentru nimic în lume n-aș vrea să te forțez să faci un lucru pe care nu ți-l dorești...

Nu și-l dorește? Lydiei îi veni să urle de frustrare. Fiecare mușchi al trupului ei era încordat de dorință, de așteptare. El nu-și dădea seama de asta?

– N-ar fi drept, continuă el încetișor. Pentru că știi că eu nu pot să-ți promit nimic. Nu sunt sigur nici măcar dacă mâine mai sunt aici...

Lydia începea să înțeleagă. Și solitudinea lui Julian o impresionează. Oricare alt bărbat ar fi profitat de situație, fără să-i pese absolut deloc de consecințe. Ridică ochii spre el și-l privi cu o uimire amestecată cu recunoștință.

– Julian Fuller, nu cumva ești ultimul gentleman american?

– Mă rog, răspunse el pe un ton ușor încurcat, fără îndoială că sunt un pic cam demodat. Și în plus, al naibii de prost, adăugă el mângâind trupul gol al Lydiei cu o privire care-i trăda regretele.

– Chiar te gândești să pleci mâine?

– Nu știu încă. Astfel de decizii nu depind numai de mine; în general, sunt ultimul care află.

Lydia încuviință încet din cap.

– Ai dreptate, fără îndoială, murmură ea. Este mai bine să nu grăbim lucrurile.

– Trebuie totuși să te avertizez că dacă rămâi aici, în fața mea, ca o naiadă, s-ar putea să-mi uit bunele intenții...

Lydia zâmbi și se urcă în grabă pe ponton. Tremura de frig.

– Ce ai zice să-mi oferi o ceașcă de cafea fierbinte?

– Cu plăcere. Chiar dacă ar trebui s-o fac numai ca să-ți văd buzele adorabile recăpătându-și culoarea obișnuită. Pentru că trebuie să-ți spun, Lydia, sunt învinete de frig.

Capitolul 9

— Bună ziua, frumoasele mele, zise Lydia înclinând stropitoarea spre ghivecele cu flori.

Pepiniera lui Peplinski era inundată de soare. Pe măsură ce Lydia stropea nenumăratele plante din seră, mici perle irizate se gătau de frunzele și petalele multicolore. Era slujba ei de joi dimineața, și fără îndoială cea pe care o prefera.

Timp de patru ore în fiecare săptămână, i se părea că trăiește într-un tablou de Monet sau Degas, într-un curcubeu de nuanțe impresioniste care-i încântau privirea.

Se duse să controleze răsadurile de tomate aflate într-un colț al serei, și răsuci o rămurică rebelă în jurul unui arac pe care-l înfipsese în pământ săptămâna trecută.

Clopoțelul de la ușă îi întrerupse activitatea, și se duse la teigheaua de la intrare ștergându-și mâinile de salopeta murdară de pământ.

— Oh, nu! se auzi o voce cunoscută. De data asta, este prea mult.

Lydia ridică ochii și se trezi în fața lui Julian care, cu brațele încrucișate pe piept, scutura din cap cu un aer neîncrezător.

- Este cumva vina mea dacă tu mă urmărești peste tot? zise ea zâmbind.
- Crede-mă, nu mă așteptam deloc să te gălesc și în sera asta. De fapt, nici n-ar fi trebuit să fii aici.
- Să nu-i spui asta domnului Peplinski, protestă ea în glumă. Ar fi foarte supărat dacă aș lipsi.
- Eu sunt cel supărat, chiar furios... Voiam... Voiam să-ți fac o surpriză.
- Aevărat? Ador surprizele.
- Incredibil! repetă Julian sprijinindu-se de teighea, în fața ei. Mai ai și alte activități despre care eu încă nu știu?
- Doar una, mărturisi ea cu o voce răgușită în timp ce privirea i se pierdea în adâncul ochilor întunecați ațintiți asupra ei. Le dau lecții de desen și de pictură unor copii din sat.
- Poate că m-aș putea înscrie și eu, murmură el pe un ton visător, aplecându-se ușor spre ea.
- Tu nu mai ești un copil, și nu ești din sat, răspunse ea cu o voce blândă, conștientă că el îi urmărea mișcarea buzelor cu mare interes.
- Julian se aplecă imperceptibil spre ea, și Lydia închise ochii și întredeschise ușor buzele. El o sărută cu o tandrețe infinită, abia atingându-i buzele roz și calde.
- Bună ziua, Lydia, zise el dintr-o suflare. Nici n-am apucat să te salut.
- Bună ziua, răspunse ea, ușor dezamăgită de durata scurtă a sărutului.
- Iartă-mă. Iar n-am rezistat ispitei, șopti el. Așadar, mă aflu aici, adăugă el pe un ton dintr-o dată distant, scoțând o punguliță cu semințe din buzunarul blugilor, ca să cumpăr un ghiveci și pământ de flori.

– Nu-mi spune că ai de gând să te lansezi în ale grădinăritului!
– Păi... Este cumva fără voia mea, mărturisi el cu o mutră vinovată. Azi-dimineață, am vrut să-ți stropesc grădina ca să-ți fac o surpriză. Și... Nu m-am uitat pe unde pun picioarele...

– Oh! Nu! Ce mi-ai stricat?

– Câteva tulpini de Regina-Noptii, recunosc el. Am încercat să le îndrept, dar n-a mai fost nimic de făcut. N-au vrut să stea drepte. Și atunci, am găsit în bucătărie pliculețul ăsta cu semințe...

Lydia nu-și putu reține un zâmbet imaginându-și-l pe Julian luptându-se cu florile rupte.

– Să știi că sunt niște plante foarte rezistente, îl liniști ea. Pot foarte bine să-și revină în câteva zile.

– Eu aș vrea totuși să semăn câteva, pentru tine. Nu se știe niciodată, își revin, nu-și revin... Îmi închipui că este de ajuns să pun semințele astea în pământ, și să le ud din când în când, nu?

Era greu de crezut că un om care inventase o mașină de citit portativă pentru orbi poate să pună asemenea întrebări. Lydia încuviință dând ușor din cap.

– Mă duc să-ți caut un ghiveci, zise ea.

– Ai de gând să mai treci astăzi pe la vilă?

– Bineînțeles, de îndată ce plec de aici. Îmi termin treaba pe la douăsprezece și jumătate...

– Perfect. Cred că până atunci termină și bunicul tău.

– Bunicul?! exclamă Lydia făcând ochii mari.

– A venit să mă ajute să termin de instalat prizele acelea speciale. Nu mi-aș fi imaginat niciodată că o salopetă poate fi atât de sexy...

– Ei... Mă duc să caut ce-ți trebuie, bolborosi ea roșind până în vârful urechilor. Vin într-o clipă.

- Lydia...
- Ea se opri și se întoarse. Ce mai voia?
- Ești liberă astăzi după-amiază?
- Păi... Da, după ce mă voi ocupa de grădină.
- Ți-ar plăcea să vezi cu ce mă ocup eu?
- Firește. Dar cum...
- Atunci, adu-ți și niște haine de schimb. S-ar putea să trebuiască să plecăm foarte repede. Ești de acord?
- De acord, dar...
- Apropo, ți-a funcționat ceasul deșteptător, azi-dimineață?
- De minune, răspunse ea grăbindu-se să se ducă după ghiveci și o pungă de pământ de flori.
- Ceea ce nu-i va mărturisi însă niciodată, era cât de greu adormise, după ce se scăldaseră împreună sub lumina lunii.

*

* *

Lydia se ocupa să taie buruienile din jurul dalelor de ardezie, în spatele vilei, când auzi un zumzet ce părea să vină dinspre lac. Era un zgomot prea puternic ca să fie cel al unei bărci. Se ridică și-și duse mâna streașină la ochi. Bunicul său se aplecase deja pe fereastră, ostenindu-se să vadă cât mai bine.

– Fir-ar să fie! Afurisita aia de mașinărie o să se pună chiar pe lacul nostru!

Lydia zări în sfârșit hidroavionul care se îndrepta direct spre ei. Ce căuta aparatul ăsta pe micul lac Leelanau? Nu cumva...

– Lydia?

Julian tocmai ieșise din vilă, cu o geantă diplomat în mână. Venea spre ea cu un zâmbet ciudat.

– Cred că ai face bine să te schimbi.
– Veri să spui că... Avionul a venit după noi?
– În felul acesta câștigăm timp. Mergem la Chicago. Ai mai fost acolo?

– Evident, răspunse ea fără să-și desprindă privirea de aparatul care se așezase pe lac răspândind două jerbe mari de stropi pe suprafața liniștită. Julian, ți se întâmplă vreodată să faci și tu lucrurile ca toată lumea?

El o privi îngrijorat.

– Doar nu-ți este frică să zbori cu avionul? Bun, zise el cum ea scuturase negativ din cap. Ar trebui să te duci să te schimbi.

Lydia se repezi înăuntru, sări peste cutia cu scule a bunicului său care zăcea în mijlocul încăperii, și se încuie în baie. Își puse în grabă rochia roșie pe care și-o adusese cu ea, își pieptănă părul și-și retușă machiajul. Când ieși, Julian și bunicul ei o așteptau la debarcader. O barcă pneumatică le veni în întâmpinare, și Julian o ajută să se urce. Ea abia avu timp să-i ceară explicații asupra acestei plecări precipitate.

– Stăm doar până după-amiază, o liniști el. Trebuie să trec pe la laborator să fac unele verificări. O să te întorci tocmai la timp pentru cină.

Ea nu reuși să afle mai multe. Se trezi cățărata la bordul hidroavionului de către un tânăr pilot care nu putea să fi avut mai mult de douăzeci de ani. De pe ponton, bunicul ei le făcea semne largi de la revedere cu brațele.

– Nu este cam tânăr pentru a pilota hidroavionul? șopti ea la urechea lui Julian în timp ce își puneau centurile de siguranță în spațiul strâmt în care se aflau doar patru locuri.

– Nu-ți face griji. E pilot militar. Și acum, relaxează-te.

„Relaxează-te“. Ea se cramponă de brațele scaunului în timp ce avionul lua înălțime. Dar încetul cu încetul, spectacolul pe care-l descoperi prin hublou o făcu să uite de frică. De la această înălțime, contururile familiare ale lacului căpătau o cu totul altă splendoare. Suprafața albastră lăsa curând locul unei zone de verdeată, apoi apărură albastrul mai întunecat al lacului Michigan.

Lydia se obișnuie în sfârșit cu ușoarele vibrații ale micului aparat. Acceptă chiar și sandvișul învelit în celofan pe care i-l întinse Julian, împreună cu un pahar mare de ceai rece. Era acum încântată de această escapadă.

Julian era îmbrăcat cu veșnicii lui blugi și cu o cămașă bleu cu mânecile suflecate. Părul îi era mai ciufulit ca niciodată. Își dădea așadar la fel de puțină osteneală în privința vestimentației chiar și pentru a se duce la întâlnirile de afaceri? se întreabă Lydia privindu-l pe furiș.

Privirea lui mângâietoare care, din când în când, se oprea asupra ei, făcea ca inima Lydiei să bată mai tare, chiar să se oprească atunci când, din întâmplare, Julian îi atinge brațul sau genunchiul.

– Este vorba despre un mic proiect mai neînsemnat, îi explică acesta în timp ce avionul începea să coboare spre pădurea de zgârie-nori care mărginea lacul. Avem o mică încurcătură. Am pus la punct un anumit tip de microprocesor pe care laboratorul însărcinat cu fabricarea lui în serie nu reușește să-l reproducă corect.

– La ce trebuie acest... microprocesor?

– Am conceput un ordinator care utilizează vibrațiile vocii umane. Pe scurt, tu îi vorbești, și el scrie sau calculează. Nu mai e nevoie să folosești tastele.

– Este... incredibil, bâigui Lydia, nemaigăsind superlative. Este adevărată science-fiction.

– Din păcate, încă nu. Prototipurile pe care le-am testat la Denver au funcționat perfect, dar necazurile încep de îndată ce încercăm să le fabricăm în serie. Dacă nu rușesc să descopăr cărui fapt se datorează exact această problemă, va trebui să revedem întregul sistem.

Avionul ateriză înainte ca Lydia să mai aibă timp să pună și alte întrebări. Începea să înțeleagă că importanța muncii lui Julian depășea cu mult ceea ce își imaginase ea, sau mai degrabă ceea ce el voise să-i dezvăluie.

Cu toate acestea, era departe de a-și fi imaginat primirea care le fu rezervată atunci când aterizară.

Un șofer în livrea se înclină adânc, ținând deschisă portiera unei uriașe limuzine cu geamuri fumurii. Abia se instalară, că telefonul de lângă bancheta din spate începu să sune. Julian ridică receptorul fără să pară deloc mirat de această sincronizare, și începu o conversație tehnică din care Lydia nu înțelese o iotă.

A doua ei surpriză fu descoperirea laboratorului care lucra pentru „mica întreprindere“ a lui Julian. Era vorba despre un imobil cu vreo cincisprezece etaje, numai din oțel și sticlă, care ocupa o întreagă stradă în plin centrul Chicago-ului. Îi întâmpinară trei bărbați în costume sobre, care se purtau cu Julian, în ciuda blugilor lui decolorați și a cămășii deschiate la gât, cu aceeași considerație de parcă ar fi fost vorba despre cine știe ce alteță regală venită în vizită oficială.

Traversară un hol mare pardosit cu marmură acoperită de trei covoare persane uriașe, apoi o luară pe un culoar lung acoperit cu mochetă. Tehnicienii în halate albe umblau în sus și-n jos cu un aer preocupat.

Lydia mergea alături de Julian, din ce în ce mai uluită. Consternarea ei lăsa loc însă curând furiei. De ce îi ascunsese el adevărul? Numai ca s-o uimească? Să nu mai contenească cu admirația? Sau dimpotrivă, se aștepta ca ea să primească cu o mutră blazată lămuriri despre un proiect care reprezenta fără îndoială mai multe milioane de dolari?

Pătrunseră într-un atelier de mărimea unui hangar pentru avioane, în care mai multe echipe de oameni cu mâinile înmănușate manevrau tot soiul de instrumente de oțel.

Lydia rămase mai în urmă, stupefiată de mărimea și aspectul luxos al instalațiilor, precum și de numeroasa mână de lucru care trebăluia la „micul proiect fără importanță” al lui Julian Fuller.

Ceva mai târziu, i se ceru politicos să aștepte în anticamera unei săli de conferințe în care intrară câțiva împreună cu însoțitorul ei. Când se deschise ușa, Lydia avu timp să zărească vreo duzină de oameni de afaceri ridicându-se de pe scaune și înclinându-se în fața lui Julian, înainte ca ușa să se închidă în urma lui.

O secretară îi oferă cafea și prăjituri, cu un zâmbet supus. Lydia își plimbă privirea peste afișele care acopereau pereții, peste fotografiile reprezentând computere fabricate de companie. Observă numele lui *Juno 3000* despre care îi vorbise Julian cu câteva zile în urmă.

Răsfoind o broșură pe care o luă de pe o măsuță din fața ei, își dădu seama că societatea *Fullstar* era o firmă extrem de prosperă care furniza materiale informatice în întreaga lume. Când descoperi o fotografie a unei imprimante botezată *Joni*, un ciudat sentiment de gelozie îi înțepă inima. *Juno, Joni....* Parcă fosta iubire a lui Julian se numea Joanna?

Ochii îi căzură în sfârșit pe organigrama companiei, tipărită pe ultima pagină, în culori vii. Îi scăpă o exclamație de surprindere. În vârful piramidei, sub mențiunea de „Președinte Director General“ citi numele lui... Julian Fuller!

Când acesta reveni, după vreo douăzeci de minute, Lydia remarcă faptul că îngrijorarea care-i întunecase fruntea mai devreme dispăruse. O luă pe Lydia de braț și o conduse printr-un alt labirint de coridoare.

– Iartă-mă că te-am lăsat să aștepți astfel, murmură el. Dar în sfârșit aproape că am terminat.

– De ce atâta agitație, Julian? Întrebă ea pe un ton ușor tăios. Nu puteau să rezolve problema asta fără tine, sau să aștepte întoarcerea ta?

– Imposibil. Avem niște termene. Dacă nu le respectăm, pierdem milioane de dolari. Computerul acesta a fost deja comandat de mulți clienți din Statele Unite. Unii dintre aceștia pretind ca marfa să le fie livrată la timp.

– Cine, de exemplu?

Julian își drese glasul înainte să răspundă:

– Pentagonul, de exemplu...

Aceasta fu lovitura de grație. Lydia dădu încet din cap și se feri să mai pună și alte întrebări, de teamă ca nu cumva să-l audă mărturisindu-i că lucrează și pentru C.I.A., sau că este vreun multimiliardar din conducerea I.B.M.

Hotărât lucru, nu știa încă absolut nimic despre Julian Fuller.

Capitolul 10

Amurgul învăluia lacul Leelanau când Lydia și Julian coborâra pe debarcader. Când ajunseră în fața vilei, Julian se opri brusc și o privi pe Lydia cu o expresie îngrijorată.

– N-ai scos un cuvânt tot drumul, remarcă el. Ce s-a mai întâmplat?

– Ce vrei să spui? replică ea, prea puțin dispusă să-i dea vreo explicație.

– Simt că ești supărată, zise el susținându-i privirea. Regret că am fost reținuți atât de mult timp. Speram totuși ca această mică vizită să ți se pară interesantă...

– Dar a fost absolut pasionantă, spuse ea pe un ton caustic. Poate că acum poți să-mi dai câteva detalii?

– Ce ai vrea să știi? întrebă el cu un aer nevinovat.

– Totul! explodează ea. Zău, Julian, nu crezi că ai fi putut să mă avertizezi? Știam că ești o persoană foarte ocupată, dar de aici până la...

Se întrerupse brusc. Julian părea atât de necăjit și avea aerul acela înduioșător căruia îi era atât de greu să-i reziste... Dar Lydia era hotărâtă să nu se lase impresionată; în orice caz, nu înainte de a afla mai multe despre misterioasele lui activități.

— Mă tem să nu ți se pară totul prea tehnic, începu el. Pot să-ți spun despre unele brevete de invenții...

— Mă voi mulțumi și cu explicații mai generale, îi tăie ea brusc vorba. Pentru început, spune-mi, întreprinderea este a ta?

— Ei bine... Da...

— Presupun deci că ești miliardar, nu-i așa?

Julian își drese glasul.

— N-am de ce să mă plâng.

— N-ai de ce să te plângi!

— Compania mea trebuie să lanseze în anii următori câteva proiecte care valorează mai multe sute de milioane de dolari, mărturisi el cu un aer stânjenit de parcă ar fi mărturisit cine știe ce păcat. Oh, Lydia, te rog, nu fi supărată pe mine.

— Să fiu supărată? repetă ea cu o voce slabă. Julian, tot ceea ce îți reproșez este că ai făcut atâta mister din asta, în vreme ce eu nu ți-am ascuns nici un amănunt din viața mea. De ce nu mi-ai spus nimic? Nu pot să cred că ai făcut-o din modestie. De ce toate aceste secrete?

— Ei bine, nu voiam să... Oamenii își fac întotdeauna tot felul de idei despre cei ca mine. Știi, eu n-am fost niciodată ca toată lumea. Mă temeam că...

— Te temei că te voi considera un excentric? continuă ea fraza în locul lui, zâmbindu-i. Julian, chiar dacă ți-ai da toată silința, tu nu vei reuși niciodată să fii ca toată lumea. Dar asta nici pe departe nu este un defect, crede-mă.

– Ești sinceră? Întrebă el ca și cum nici nu îndrăznește să creadă. Nu te sperie gândul de a avea o relație cu un savant zăpăcit?

– Cred că aș putea să mă obișnuiesc, răspunse ea străduindu-se să-și păstreze aerul serios. Dar aș vrea să-mi explici în ce anume constă munca ta, și cum ai reușit să... Julian, remarcă ea brusc, eu nici măcar nu știu câți ani ai.

– Treizeci și trei. Foarte bine, Lydia, eu am să fac o cafea, și tu vei putea să-mi pui toate întrebările pe care le dorești.

Se așezară cu ceștile lor aburinde în fața vilei, pe verandă, și Julian acceptă să-i povestească trecutul lui de copil-minune. Când tatăl său, care predă la Universitatea Columbia din New York, și mama sa, pianistă, observaseră înclinațiile copilului lor, acceptaseră ca băiatul să participe la jocurile radiofonice, unde acesta luase toate premiile posibile, uimindu-i pe adulți cu inteligența și memoria lui extraordinare. La școală, sărise peste două clase, apoi intrase la Universitatea M.I.T., una dintre cele mai celebre din Statele Unite, când abia împlinise șaisprezece ani. Pe vremea aceea pusese deja la punct un program de ordinator; cu banii obținuți pe acest brevet putuse să-și finanțeze studiile.

Julian îi povesti Lydiei despre multiplele lui reușite profesionale, de la prima companie de informatică pe care o crease la douăzeci și doi de ani, până la punerea la punct a acestui computer pentru nevăzători, o invenție pe care i-o inspirase cecitatea parțială a tatălui său.

– Bănuiesc că tu niciodată n-ai jucat mingea cu copiii din cartierul tău, spuse Lydia.

– Din păcate, așa este, recunosc el ridicând din umeri. Toată viața am fost în același timp înaintea sau în urma celorlalți. Stăpâneam la perfecție algebra când copiii din clasa mea abia învățau tabla înmulțirii, dar, mai târziu, eram prea tânăr ca să șofez atunci când ei ieșeau sâmbătă seara în oraș. Eram avansat din punct de vedere școlar, dar fetele din clasa mea, firește mai mari decât mine, și întotdeauna cu mai bine de un cap mai înalte, ar fi pufnit în râs dacă le-aș fi propus să mergem la cinematograf. De altfel, cred că nici nu mi-ar fi trecut prin minte.

Lydia nu se putu abține să se gândească la faptul că ele cu siguranță îl găseau adorabil.

– Știi, remarcă ea, într-un anume fel, am întâmpinat aceleași dificultăți ca și tine când toate colegele mele de clasă nu vorbeau decât despre întâlnirile lor cu prietenii. Întotdeauna m-am simțit exclusă din lumea lor.

– Lumea mea era făcută doar din manuale, din material electronic și mașini de calculat, recunosc Julian.

– Este într-adevăr o lume solitară.

– Nu chiar atât pe cât crezi. Iar eu aveam întotdeauna atâtea de făcut încât niciodată n-aveam timp să privesc în urmă, zise el cu o voce ciudat de calmă.

– Dar viața ta trebuie să fi fost pasionantă, nu?

Julian ridică din umeri.

– Mi se întâmplă din când în când să regret că n-am un program mai decent care să-mi permită să pot... merge la pescuit, de exemplu, zise el făcând cu ochiul. Trebuie să-ți mărturisesc că vacanța asta este pentru mine o experiență ciudată. Nu pot să mă abțin să mă gândesc că dacă nu mă aflu la slujbă în fiecare clipă, proiectele mele se vor prăbuși.

– Haide, Julian, murmură Lydia cu un zâmbet tandru, trebuie să-ți acorzi și dreptul la viață. De altfel, amintește-ți: ai fost la pescuit, și cu toate astea pământul a continuat să se învâртеască.

– Ai dreptate. Chiar am petrecut niște clipe minunate. Mulțumită ție, adăugă el mângâindu-i ușor obrazul.

Ea ridică privirea și-i întâlnește ochii pătrunzători ațintiți asupra ei.

– Crezi că ai avut o zi suficient de productivă? Întrebă ea dintr-o suflare. Îți permiți puțină relaxare?

– Laboratorul trebuie să mă sune mâine dimineață ca să-mi anunțe rezultatele testelor. Până atunci, n-am nimic de făcut.

– Perfect. Atunci, ești iar în vacanță, Julian Fuller!

– La ordinele dumneavoastră, generale! pufni în râs Julian, schițând un salut militar. Ai ceva propuneri? Tu ce ai face ca să te relaxezi după o zi plină?

– Ei bine... Cred că m-aș uita la un film vechi și bun la televizor, zise ea. Dar tu?

– Eu... Păi... Singurle ecrane pe care le știu sunt cele ale calculatoarelor, recunosc el.

– Știu că astă-seară se dă un film clasic, *Casablanca*. Am putea să-l vedem pe televizorul cel vechi alb-negru aflat în vilă. Este unul din filmele mele preferate, chiar dacă l-am văzut de sute de ori. Presupun că și tu... NU? Vrei să spui că n-ai văzut niciodată *Casablanca*?! exclamă ea văzându-l că el scutură din cap.

– Știu doar că în el joacă Humphrey Bogart, zise Julian. Atâta tot.

– Dumnezeuule, murmură Lydia. Nu-mi vine să cred! Foarte bine, Julian Fuller. O să-ți oferim o seară liniștită a unor oameni obișnuiți.

Intrară în vilă și Julian așează televizorul în fața canapelei în timp ce Lydia desfăcu o sticlă de vin roșu cumpărat întâmplător la începutul verii. Îi puse și alte întrebări despre copilăria lui, în Manhattan, și interveni în povestirea lui cu câteva întâmplări personale.

Julian o asculta la rândul lui cu interes. Se amuzară evocând unele aspecte asemănătoare ale adolescenței lor solitare.

Când se așezară în sfârșit în fața primelor imagini din *Casablanca*, Lydia își dădu seama că se simțea foarte în largul ei cu Julian, mai mult decât și-ar fi închipuit. El era inteligent, atent, și glumele lui neașteptate îi provocară de mai multe ori hohote de râs. Căldura blândă a vinului, briza ușoară ce venea să le mângâie obrajii prin ușa lăsată deschisă, privirea tandră a lui Julian o cufundară pe Lydia într-o dulce euforie căreia i se abandonă cu plăcere. Nu se miră atunci când el își trecu brațul pe după talia ei. La fel, i se păru absolut firesc să-și pună capul pe umărul lui. Astfel lipiți unul de altul, se lăsară conduși în decorul exotic din *Casablanca*, acest oraș de umbre albe și negre de la porțile deșertului, unde Humphrey Bogart urma să-și găsească iubirea vieții lui...

Capitolul 11

Ingrid Bergman și Humphrey Bogart, care împărtășeau o dragoste imposibilă, tocmai se despărțiseră pentru totdeauna. În timp ce muzica se amplifica, Bogart și Claude Rains se îndepărtau printr-o ceață deasă ce învăluia aeroportul din Casablanca. Lydia oftă, emoționată. Îl privi pe Julian, zâmbind, apoi își întoarse repede capul când observă că obrajii ei erau încă umezi de lacrimi.

– A fost minunat, murmură Julian, înainte de a se apleca spre ea, cu un aer îngrijorat. Lydia, ce este? Plângi?

– Oh, sunt îngrozitor de sentimentală, se scuză ea ștergându-și ochii. Cunosc acest film pe dinafară, dar nu mă pot abține, întotdeauna plâng la sfârșit.

Julian îi zâmbi tandru, și îi întinse batista lui.

– Cred că-ți par ridicolă, bolborosi ea ștergându-și nasul.

– Nicidecum, protestă Julian scuturând din cap. De altfel, trebuie să-ți fac o confidență: ultima oară când am pus picioarele într-o sală de cinema a fost ca să văd *West Side*

Story. Cred că aveam vreo paisprezece ani, și reușisem s-o conving pe Judy Wernamaker, o liceană mai în vârstă decât mine, de care eram teribil de îndrăgostit, să mă însoțească. Era prima oară când ieșeam cu o fată, explică el în timp ce îi umplea din nou paharul Lydiei. Crede-mă, făceam tot posibilul s-o uimesc, să-i demonstrez că eram deja bărbat, un adevărat dur.

În timp ce el se aplecă să stingă televizorul, Lydia și-l imagina pe micuțul Julian Fuller, cu părul lui ciufulit, străduindu-se să cucerească vreo adolescentă experimentată. Imaginea aceasta o făcu să zâmbească.

– Când, la sfârșit, Tony este ucis, și Maria plânge deasupra trupului lui, toți spectatorii din sală plângeau cu șuvoaie de lacrimi, inclusiv eu. Dar după cum știi, un băiat n-are voie să plângă, remarcă el pe un ton grav. Drept care, eu făceam tot felul de grimase, de strâmbături ca să-mi rețin lacrimile, și mi-am șters repede ochii înainte să se aprindă lumina. Tocmai atunci, Judy Wernamaker și-a întors spre mine fața șiroind de lacrimi, și m-a fulgerat cu privirea. „N-ai nici pic de inimă?” mi-a zis ea. „Cum poți să nu plângi la o scenă atât de sfâșietoare?” Niciodată nu mi-a iertat asta.

Lydia izbucni în râs, apoi sorbi câteva înghițituri de vin, privindu-l prin sticla paharului. Acum înțelegea ceea ce Julian, copilul-minune, fusese obligat să îndure. Acest permanent decalaj între maturitatea lui intelectuală și maturitatea afectivă era fără îndoială la originea rezervei pe care ea o remarcase de mai multe ori, și pe care nu putuse să și-o explice până acum. De foarte tânăr, Julian Fuller trebuise să învețe să-și ascundă sentimentele.

– Nu este ușor să-ți refulezi emoțiile, murmură ea îngândurată. Îmi amintesc de dificultățile pe care le-am întâmpinat când am sosit la New York. Este un oraș în care e cu neputință să arăți că ești vulnerabil.

– Presupun că aici lucrurile trebuie să fie cu totul altfel, remarcă Julian. Știi, e ciudat: începe să-mi placă regiunea asta. Cred chiar că o să-mi lipsească după ce voi pleca.

Lydia avu dintr-o dată o strângere de inimă. Fuseseră de ajuns doar câteva zile ca să se obișnuiască cu prezența lui Julian, și acum gândul că el nu va mai fi aici o îngrozea.

– Știi cumva când pleci? întrebă ea pe un ton îngrijorat.

– Încă nu. Și trebuie să recunosc că nu prea-mi mai doresc atât de tare să plec, zise el cu o voce răgușită, aplecându-se ușor spre ea.

Fără s-o piardă din ochii pătrunzători, îi atinse ușor obrazul cu un gest tandru și-i dădu după ureche o șuviță rebelă. Lydia se înfioră simțindu-i atingerea ca o adiere. Dorința pe care și-o stăpânea cu greu de câteva ore, reizbucni brusc. Julian rămase nemișcat, privind-o întrebător. În ochii ei strălucitori, în respirația accelerată, el găsi răspunsul așteptat. Îi cuprinse cu gingășie buzele.

– Lydia, murmură el ridicând puțin capul. Mă dorești la fel de mult... pe cât te doresc eu?

Lydia nu mai fu în stare să-și stăpânească dorința. De acum, prudența de care ea se hotărâse să dea dovadă în privința lui Julian i se părea derizorie. Importantă era doar clipa prezentă, și avalanșa de emoții care o asaltau.

– Da, spuse ea dintr-o răsuflare. Julian, te doresc atât de mult...

El își aplecă din nou capul, și presăra o mulțime de sărutări pe pleoapele ei închise. Îi mângâie tandru pielea fină a gâtului și, din nou, degetele îi încremeniră brusc, șovăind să-și mai continue drumul.

Lydia ar fi vrut să-i spună că este pregătită să-l iubească, să facă dragoste, că puțin îi păsa acum de consecințele pe care le-ar fi putut avea această clipă magică.

– Julian, te rog... Nu-ți fie teamă...

El îi cuprinse cu duioșie fața în palme, și o obligă să ridice capul.

– Să nu-mi fie teamă? repetă el scrutând-o cu privirea. Să nu-mi fie teamă, când eu sunt nebun după tine? Lydia, știi cât de mult te iubesc?

Ea nu-i răspunse, și-și închise ochii. Iubirea era un cuvânt la care nu vrusese să se mai gândească până acum. Dar îi recunoștea simptomele, știa că de acum era inutil să-și mai ascundă această certitudine.

– Și eu te iubesc, Julian.

El se aplecă spre ea, cu privirea plină de un amestec de uimire și încântare. Buzele li se contopiră, de data asta cu febrilitate. Julian își pierdu degetele prin părul ei lung, iar Lydia, arzând de dorință, se lipi strâns de el. Sărutul lor deveni și mai pătimaș.

– Lydia, murmură Julian. Te doresc din clipa în care te-am văzut...

O strânse în brațe și-și alunecă buzele umede și calde până spre adâncitura gâtului. Apoi se îndepărtă ca s-o poată ajuta pe Lydia să se întindă pe canapea. Începu să-i desfacă unul câte unul nasturii rochiei, marcând fiecare gest cu sărutări fierbinți pe pielea ce se dezvăluia încetul cu încetul.

Lydia era mistuită de o dorință intensă care-i cuprinsese tot corpul. Degetele ei nerăbdătoare desfăcură cureaua lui Julian, în timp ce el făcea să-i alunece rochia peste umerii aurii.

Se dezbrăcăra unul pe altul cu o grabă febrilă și hainele lor ajunseră într-o grămăjoară pe pardoseala încăperii.

– Lydia... murmură Julian mângâind cu o privire strălucitoare trupul ei gol. Lydia, ești atât de frumoasă...

Ea contemplă la rândul ei superba nuditate a bărbatului aplecat asupra ei, torsul lui larg și musculos, pântecul arzând de dorință. Cu un fior de nerăbdare, îl trase spre ea.

Julian îi mângâie încet contururile line ale sânilor, și Lydia suspină de plăcere când el îi cuprinse în palme sânul fraged și fremătător, apoi îi mângâie cu degetul vârful roz și tare. Curând, buzele lui umede cuprinseră lacome sânul întărit de excitație, și-l mușcă ușor. Un fior prelung o străbătu pe Lydia, care se arcui spre el rătăcindu-și degetele prin părul lui ciufulit. El îi mângâie cu buzele pieptul, alunecând încet pe pielea mătăsoasă și caldă a pântecului, cuprinzându-i coapsele cu mâinile lui puternice.

Lydia gemu profund de o plăcere nemaîntâlnită până acum. Îl îmbrățișă strâns pe Julian, apoi îi acoperi trupul cu sărutări și mângăieri fierbinți, făcându-l să simtă și el plăcerea pe care i-o dăruise ei. Gemu la rândul lui, îmbătat de atâta pasiune.

Trupurile li se contopiră, cu o tresărire de voluptate. Nu mai erau decât o singură ființă, unduindu-se în același ritm senzual, inimile lor pulsând la fel, și împreună, cu un strigăt de fericire, trecură pragul spre paradis.

Capitolul 12

- Lydia?
- Mmm?
- Este imposibil să fii mai fericit, nu?
- Așa e, oftă ea.
- Și totuși, mă supără un lucru!
- Da?
- N-aș vrea ca această clipă să se oprească aici.
- De ce s-ar opri aici? zise ea cu o voce visătoare.
- Poate că ai dreptate, murmură Julian. O să mai vedem...
- Da, o să mai vedem...

Lydia se abandonează din nou senzației voluptuoase a trupurilor lor înlănțuite în noaptea caldă de vară.

- Lydia?
- Mmm...
- Mă mai preocupă ceva.
- Ce?

– Nu mai văd malul.

Lydia își dezlipi cu părere de rău capul de pe pieptul lui Julian, și-și plimbă o privire somnoroasă peste suprafața liniștită a lacului care-i înconjură.

– Totul este în regulă, șopti ea ghemuindu-se din nou la pieptul lui.

Rămaseră mult timp unul în brațele celuilalt pe canapeaua îngustă din sufragerie, apoi Julian, care prinsese gustul ritualului Lydiei de a se scălda noaptea, propuse să facă o baie în lac. Se jucară în apă ca doi copii și, ruși de oboseală, se urcară în barcă și se lăsară în voia curentului slab al apei.

Înlănțuiți, departe de lume, ațipiră. Apoi, Julian îi arătă Lydiei cerul înstelat, și-i spuse numele stelelor, distanța la care se aflau de ele. Ea îl asculta, vrăjită, și Julian îi mângâia trupul gol; apa clipea încet, lovindu-se de peretii bărcii.

Mângâierile lor deveniră din ce în ce mai înfierbântate, și făcură din nou dragoste, cu o pasiune atât de mare încât barca se răsturnă...

Atunci, înotară și se jucară iar, stropindu-se cu apă, în hohote de râs, după care urcară din nou în barcă, gâfâind, istoviți, fericiți.

Câte ore trecuseră de când plecaseră de la vilă? Lydia plutea într-o stare de semiconștiență întretăiată de vise delicioase... Orizontul se colora într-un albastru foarte deschis și ei i se părea că aude voci îndepărtate, sirene, fără îndoială, care o chemau încetișor...

– Lydia Henley, ești chiar tu?

Ea deschise brusc ochii, inima bătându-i cu putere. Julian, care era întins aproape sub ea, tresări și el. Lydia își dădu

capul pe spate și scrută cu privirea podețul de unde se auzea vocea. Văzu, de jos în sus, un chip familiar care o privea cu un aer indignat.

– Domnișoară Henley, zău așa...

Nu, nu era un vis, ci un adevărat coșmar! Sirena nu era altcineva decât Andy Kolker, unul dintre jandarmii din Birchwood. Silueta îmbrăcată în bleumarin dispăru deodată din câmpul ei vizual, nu din alt motiv ci pentru că Julian se ridicase în fața ei.

– Bună ziua, domnule agent.

– Bună ziua, răspunse Kolker pe un ton glacial. N-am avut onoarea să vă cunosc.

– Sunt Julian Fuller, locatarul vilei familiei Henley.

– Ah, da. Înțeleg.

Lydia își mușcă buzele, în culmea umilinței. Ar fi vrut ca apele lacului să se despică sub barcă și s-o înghită pentru totdeauna. Aruncând o privire peste umărul lui Julian, observă că fuseseră aduși de curent spre mal, în locul unde râul care traversa Birchwood-ul se vărsa în lacul Leelanau trecând pe sub un podeț de lemn.

– Domnule Fuller, nu știu ce faceți dumneavoastră aici cu domnișoara Henley... Lydia, dumneata ești, nu-i așa?

– Da, recunosc ea, cu o voce slabă.

– Nu știu ce mă reține să vă întocmesc un proces verbal, continuă Kolker încrucișându-și brațele cu un aer amenințător peste burta-i rotunjoară. Avem legi care condamnă atentatul la pudoare, să știți. Dar de data asta am să închid ochii, din respect pentru Ely. Ely este mama Lydiei, tinere.

- Vă sunt foarte recunoscător, domnule, zise Julian.
  - Ați face bine s-o ștergeți de aici mai înainte ca întreg Birchwood-ul să vă vadă în ținuta asta, adăugă jandarmul.
  - Încă o dată, vă mulțumesc, zise Julian, manevrând ambarcațiunea și străduindu-se s-o ascundă pe Lydia de ochii lui Kolker.
  - Lydia, strigă acesta, încearcă să nu-ți faci de rușine părinții. Pe curând, ne vedem la un grătar!
  - La revedere, și mulțumesc, bâigui ea.
- Când se depărtară de mal la o distanță rezonabilă, Lydia îndrăzni în sfârșit să se ridice. Încă mai tremura ușor de stânjeneală. Julian izbucni în râs.
- A fost mai degrabă simpatic, comentă el.
  - Este un vechi prieten de familie, îi explică Lydia cufundându-și mâinile în apa rece ca să vâslească împreună cu Julian, pentru că vâslele le lăsaseră pe ponton.
  - Sper să fie discret.
  - Nu m-aș baza prea mult pe asta, răspunse ea cu o grimasă. Mă tem mai degrabă că o să fim pe pagina întâi a ziarului local.
  - Oh, nu...
- Când ajunseră în sfârșit la debarcader, cerul se colora în roz. Slavă Domnului, nu se zărea nimeni prin preajmă. Lydia își întinse brațele obosite de această repriză de canotaj improvizat. Murea de foame.
- Julian, sper că ai în casă ceva din care să prepari un mic dejun copios, zise ea în timp ce el o ajuta să urce pe ponton.
  - În ceea ce mă privește, sper că nu va trebui să mai înfruntăm situații atât de stânjenitoare, îi replică el râzând, înainte de a o săruta pe obrazul ud.

Îi cuprinse apoi buzele cu tandrețe, după care sărutul lor deveni mai înflăcărat. Lydia se înfioră de dorință. Era des-cumpănită de forța emoțiilor pe care el știa să i le trezească de îndată ce o atingea.

– Julian, te rog... mor de foame, să știi, murmură ea în timp ce el își plimba ușor limba pe buzele ei dulci.

– Și eu... Mi-e foame de tine, răspunse el cu un murmur lacom, punând stăpânire pe buzele ei.

– Julian... Vrei să provoci un nou scandal? Putem fi văzuți! S-a luminat de-a binelea.

El se depărtă în sfârșit privind în jurul lui, de parcă abia acum își dădea seama de goliciunea lor, în lumina crudă a zorilor, care inunda pontonul.

– Foarte bine, zise el cu părere de rău. Hai să mâncăm.

O luă de mână și o conduse spre casă. Poteca era mărginită de flori și de arbuști luxurianți ale căror miresme subtile se răspândeau sub primele raze de soare. Lydia se simțea precum Eva în grădina Raiului.

– Despre ce grătar vorbea Kolker? întrebă Julian.

– E vorba despre o mare petrecere pe care o organizează oamenii din Birchwood ca să sărbătorească Ziua Muncii. Coincide cu plecarea turiștilor.

– Trebuie să fie amuzant, remarcă el. Crezi că aş putea participa și eu? Pentru că, Lydia, zise el pe un ton grav dintr-o dată, întorcându-se spre ea tocmai când ajunseseră pe treptele de la intrare, eu nu mai am deloc chef să plec de aici.

O privi cu ochii lui scânteietori, și Lydia îi adresă un zâmbet radios.

– Cu atât mai bine. Pentru că eu n-am de gând să te las să pleci.

Capitolul 13

Toate trei, Lydia, Julie Wendkos și Nan O'Bryne, trebuiră să pună mâna ca să transporte uriașa salată de lemn la masa de picnic. Nan se ocupa mai ales să croiască drumul până acolo. Pe parcurs, mâini pofticioase ciuguleau bucățelele de morcovi, ridichi sau lăptuci. Copiii neastâmpărați se alergau prin jurul lor. Animația era atât de mare încât sarcina lor simplă devenea o adevărată cursă cu obstacole.

Masa se prăbușea sub greutatea altor bunătăți și ele avură mult de furcă până ce reușiră să-i facă loc și castronului lor.

Ceva mai departe, se săpase o groapă unde se rumenea pe rotisor un bou întreg. Dinspre estrada amplasată la liziera pădurii se auzeau acordurile orchestrei lui Jason Polhamus, *Blue Ball Busters*, cea mai bună orchestră locală, care cânta cu frenezie, în ciuda căldurii copleșitoare.

Ici-colo, câteva perechi dansau, alții se mulțumeau să țină ritmul din picioare sau dând din cap. Unii dintre ei, ado-

lescenți în cea mai mare parte, agățau în treacăt parteneri improvizați, prieteni sau oameni mai în vârstă, pe care-i făceau să se învântească în hohote de râs.

Lydia se strecură printre două perechi vesele și-l căută cu privirea pe Julian. Acesta se lăsase antrenat de tatăl și bunicul ei la tradiționalul turneu de golf pe care localitatea Birchwood îl organiza în fiecare an cu ocazia Zilei Muncii. Manifestarea „sportivă”, care nu era altceva decât un pretext pentru a bea cantități astronomice de bere demolând într-o veselie terenul de golf, trebuie să se fi terminat.

Lydia îl zări în sfârșit pe tatăl său în compania căpitanului de pompieri și a lui Larry, proprietarul magazinului de articole de pescuit. Cei trei bărbați așezau o masă sub un ulm uriaș. Lydia se strecură până la ei prin mulțimea compactă. Larry scosese cărțile, și ea își dădu seama că se pregătea o partidă lungă de pocher.

— Ia te uită, delicioasa zână a lacului, zise ironic căpitanul pompierilor.

— Nu vreau să mai aud vorbindu-se de povestea asta, zise domnul Henley sărutându-și fiica.

Vestea escapadei ei cu Julian se răspândise cu o viteză uimitoare printre oamenii din Birchwood, și Lydia trebuise să înfrunte o mulțime de ironii, de la începutul după-amiezii. Dar se consola cu gândul că micile ei incidente cu ordinea publică vor fi eclipsate de o mulțime de alte scandaluri, înainte de sfârșitul petrecerii.

Sărbătoarea anuală era într-adevăr prilejul când izbucneau certuri ancestrale, sau când iubiri neîngăduite se consumau, și

când acte de vandalism dintre cele mai violente se întâmplau sub acoperirea veseliei și a buneii dispoziții. Vara trecută, de exemplu, gemenii Tanner s-au amuzat atât de bine încât au reușit să expedieze Ford-ul tatălui lor pe fundul lacului. Și, judecând după animația care domnea deja în luminiș, sărbătoarea din acest an va fi la fel de tumultuoasă ca și precedentele.

– Unde l-ai lăsat pe Julian? întrebă Lydia ciufulindu-i părul tatălui său. El n-a venit aici?

– Nu cred că întârzie prea mult, îi răspunse domnul Henley. Unde sunt jetoanele?

Se mai aduseră câteva scaune pliante în jurul mesei. Lydia știa că, în câteva minute, va fi imposibil să mai scoți vreun cuvânt de la jucători. De obicei, partida devenea serioasă chiar înainte de sfârșitul după-amiezii. În cursul unei astfel de partide maraton, vecinul familiei Henley își pierduse în aceeași noapte cămașa, tractorul, și un cal.

– Nu-l văd, insistă Lydia pe un ton nerăbdător. Sper că nu l-ați abandonat pe terenul de golf!

– Nu, nici gând, protestă tatăl ei.

– Avea o întâlnire galantă, o tachină Larry în timp ce-și stivuia jetoanele roșii în fața lui.

– Nu-l asculta, zise domnul Henley. Mi se pare că trebuia să dea un telefon, sau ceva de genul ăsta.

– Ar trebui să facem puțin loc pe masă ca să aducem un butoi cu bere, interveni un alt bărbat, și Lydia plecă exasperată.

Ar fi savurat mai bine plăcerile petrecerii dacă ar fi fost și Julian lângă ea. Constatarea asta o sperie. Fără el

se simțea oare deja pierdută, când îl cunoștea de fapt doar de câteva zile? Și mai ales, după ce-i trebuiseră câteva luni lungi pentru a-și regăsi autonomia și independența?

Nu, era ridicol. Putea foarte bine să se lipsească de prezența lui. Dar dacă, într-o asemenea seară, avea tupeul să se încuie în casă cu telefonul și computerul lui...

Pierdută în gândurile ei, Lydia îi observa cu o privire distrată pe cei doi bărbați care începuseră să taie felii din boul rumenit, când două mâini îi cuprinseseră mijlocul și o ridicară în aer.

– Julian! exclamă ea întorcându-se cu un zâmbet încântat.

El o trase spre sine și o sărută tandru.

– Îmi pare rău că am întârziat, murmură el mângâind-o cu privirea.

Lydia îi savura parfumul viril care-i trezea în memorie delicioase amintiri ale îmbrățișărilor lor de noaptea trecută. El nu se bărbierise, părul îi era mai ciufulit ca niciodată, și pielea i se colorase cu un bronz auriu. Ochii îi scânteiau cu sclipiri radioase.

– Pari foarte fericit, observă ea în timp ce el îi mângâia obrajii, cu buzele calde.

– Chiar sunt. Am făcut un mare pas înainte. Compoziția chimică a învelișului microprocesoarelor... Dar te scutesc de asemenea detalii, zise el scuturând din cap cu un zâmbet vinovat.

– Credeam că buna ta dispoziție se datorează prezenței mele, îi replică Lydia cu o expresie poznașă.

– Chiar așa este! protestă el. Laboratorul poate să facă de acum singur toate testele. Până în zori, sunt numai al tău, dragostea mea, zise el cu o voce seducătoare, făcându-i malițios cu ochiul.

Hohotele lor de râs fură acoperite de acordurile chitarelor electrice care începeau o nouă melodie într-un ritm frenetic.

– Cum a decurs turneul acela de golf? urlă Lydia la urechea lui Julian.

El o luă de mână și o conduse prin mulțime spre proțapul în care se frigea boul, și unde se putea să vorbești la un volum mai rezonabil.

– Nu sunt expert în golf, dar mi se pare totuși că adevăratele reguli n-au fost respectate.

– Vrei să spui că nu este normal să te urmărești cu mașinuțele, sau să dai în cap cu crosele, sau să distrugi gazonul? ghici Lydia.

– Cam așa ceva, încuviință Julian râzând.

Își ocupară locurile la coada care se formase în fața grătarului, și Lydia îl prezentă pe Julian prietenilor ei din Birchwood care-l întâmpinară cu cuvinte călduroase. Marge, centralista micii companii de taxiuri, îi aruncă Lydiei o privire plină de subînțeleșuri.

Își umplură farfuriile cu felii mari de carne friptă, salată și porumb fiert, și-și croiră drum până la pădure unde se așezaseră și alte perechi să mănânce, în lumina difuză a amurgului. Găsiră un colț izolat, acoperit cu mușchi moale și se așezară pe jos, turcește.

– Numai ție îți datorez rezolvarea problemei aceleia cu microprocesorul, să știi, declară Julian punându-și farfuria pe

picioarele încrucișate. M-ai făcut să mă aflu într-o stare de spirit diferită, mai receptivă. Și soluția mi-a răsărit în minte, limpede, evidentă, exact azi după-amiază când jucam golf cu bunicul tău. Fără îndoială că ar trebui să te angajez cu un contract de exclusivitate, adăugă el făcându-i malițios cu ochiul și prinzând-o de mână.

Îi sărută tandru încheietura mâinii, și Lydia se înfioră la această plăcută senzație.

– Nici vorbă, murmură ea pe un ton pe care-l voia nepăsător. În prezent nu lucrez decât sezonier.

– O să mai vedem noi...

Lydia, emoționată, se întrebă ce sens ar putea să dea cuvintelor lui Julian. O invita cumva să se mute împreună cu el? Nu, era ridicol să interpreteze astfel vorbele lui. Cum ar fi putut să-și închipuie un viitor împreună?

Era mai bine ca, deocamdată, să aprecieze fiecare clipă pe care și-o petrecea în compania lui, fiecare din acele momente minunate pe care le va păstra mereu în amintirile ei...

Orchestra începu să cânte, și Julian o conduse pe Lydia până în luminis unde și alte perechi înlănțuite dansau în acordurile languroase ale chitărelor. Ea se ghemui în brațele lui protectoare și se lăsa vrăjită de muzică.

– Dansezi destul de bine pentru un savant distrat, observă ea zâmbind.

– Îți întorc complimentul, îi șopti el la ureche. Să nu-mi spui că, printre nenumăratele tale profesii, ești și profesoară de dans.

Julian o strânse în brațe și ea se abandona îmbrățișării lui închizând ochii, savurând contactul trupurilor lor înlănțuite.

Își dădu destul de vag seama că muzica se sfârșise, dar se simțea prea bine ca să întrerupă dansul. Se mai legănara câteva clipe în noaptea caldă, ascultând doar de ritmul inimilor lor înfierbântate. Apoi se desprinseră unul de altul și zâmbiră, oarecum stânjeniți de momentul lor de uitare.

– Vrei să bei ceva? întrebă Julian. Mă duc să aduc niște vin, propuse el văzând-o că încuviințează.

Lydia îl privi îndepărtându-se. Silueta lui înaltă era luminată de focul de tabără aprins în vârful colinei. Se strădui să se convingă că nu era îndrăgostită de el, știind însă foarte bine că se mințea singură. Dar puțin îi păsa. Era fericită, trăia clipe de euforie de care nu mai avusese parte de multă vreme...

Ea se apropie de rugul aprins și-l recunoscuse pe Jimmy, barmanul de la Hanul Vânătorilor, printre sătenii care se adunaseră în fața flăcărilor jucăușe. Acesta o sărută zgomotos pe obraz și-i făcu câteva complimente măgulitoare. Lydia le acceptă cu voie bună. Slavă Domnului că Julian nu era aici ca să le audă! De fapt, nimic nu-i dovedise că el ar fi fost o fire geloasă, chiar dacă ea spera în sinea ei să fie așa. Dar unde dispăruse?

Plecă de lângă foc și se aventură în mulțime, remarcând curând că, în jurul unei mese de picnic, se formase un mic grup. Se apropie, mânată de o ciudată presimțire că-l va găsi acolo pe Julian.

Nu se înșelase; el chiar era aici, cu o expresie gravă și concentrată pe față, în fața unui șir de pahare umplute cu cantități variabile de cidru, și interpreta în fața unui public uluit o melodie, un vechi cântec din folclorul american, făcându-și

degetele să alunece pe buza paharelor. Jason Polhamus se alătură curând concertului cu chitara sa, și nu peste multă vreme, toată lumea începu să cânte, inclusiv Lydia.

*

*   *

– Este oficial: localitatea Birchwood nu te va mai considera niciodată turist, îl anunță Lydia câteva ore mai târziu, în timp ce se legănau amândoi în hamacul de pe veranda vilei.

– Vrei să spui că mi-am câștigat galoanele de localnic? întrebă ironic Julian sărutând-o tandru pe frunte.

– Da. De acum, ești de-al nostru.

Se sprijini de el, savurând plăcerea de a fi în brațele lui, și se întinse îndelung ca o pisicuță fericită. Julian își plimbă buzele pe pielea mătăsoasă a gâtului ei.

– Trebuie să spun că rareori am văzut un sat care să sărbătorească sfârșitul verii cu atâta... frenezie, recunosc el cu o voce scăzută.

– Cu furie, poate vrei să spui, chicoti Lydia. Îți reamintesc de altfel că tu ai fost sufletul petrecerii.

– Am petrecut o seară formidabilă, să știi. Cred că n-am mai simțit niciodată această împlinire, această impresie că mă bucur din plin de viață, murmură el strecurându-și buzele în decolteul adânc al pulovărului ei prea larg, în timp ce, cu o mână, îi mângâia pielea fină a pântecului pe sub pulovăr.

– Este un semn foarte bun pentru un tip atât de puțin sociabil cum ești tu, îl tachină Lydia înfiorându-se de plăcere.

– Dar mă adaptez, după cum vezi. Nu numai cu locul acesta ci și cu tine, zise el încetitor.

Lydia era tulburată. Își înălță capul și găsi buzele lui Julian, care acum explorau contururile senzuale ale sânilor ei pe sub tricoul larg. Se sărutară apoi cu înflăcărare, și Lydia își strecură degetele înfierbântate pe sub cămașa lui, pe care o scoase din pantaloni cu un gest nerăbdător.

– Lydia, murmură el în timp ce hamacul se legăna tare, știu că nu este prea prudent, dar mi-a venit o idee...

– Cred că este excelentă, răspunse ea cu un zâmbet malițios. Să nu-ți fie teamă, la urma urmei nu suntem decât la un metru de sol.

Julian pufni în râs și-i cuprinse din nou cu ardoare buzele. Curând, hainele lor alunecară pe dușumeaua de brad a verandei, și el o lipi pe Lydia de pielea lui caldă și vibrând de dorință, murmurându-i neîncetat numele cu o voce răgușită. Ea se unduia o dată cu el, înapoindu-i cu febrilitate fiecare mângâiere, fiecare sărut.

De data aceasta, contopirea lor fu aceea a două ființe sortite una alteia, a doi amanți care știau de acum să-și acorde plăcerile cele mai voluptuoase. Se iubiră toată noaptea cu o pasiune nepotolită.

*

*   *

Un fulger roșu-aprins sfâșie fondul albastru de cobalt, înstelat curând de pete gălbui la fel de luminoase ca stelele adevărate. Lydia ridică pensula și-și privi o clipă munca, apoi

se reapucă de treabă cu și mai multă poftă. Picta fără să se gândească, lăsându-se condusă de propriile ei impulsuri, ca și cum s-ar fi aflat în stăpânirea culorilor care i se ofereau singure.

Simțea o exaltare pe care n-o mai simțise de foarte mult timp. Era un fel de beție care o cuprindea în valuri succesive, ca fluxul și refluxul mării pe nisip. Era o senzație foarte asemănătoare cu... dragostea, recunosc ea un pic mai târziu când se întrerupse din nou ca să-și mai tragă sufletul.

Cu obrazii înflăcărați, își contempla opera. Îi veniră în minte imagini minunate de noaptea trecută, și atunci își dădu seama care era sursa de inspirație a acestei explozii de culori.

Da, tabloul simboliza dragostea ei pentru Julian, acea fericire de nedescris pe care o simțea atunci când era în brațele lui, acea bucurie care o inunda când inimile lor băteau la unison...

Nu-și putu reține un zâmbet de mândrie, și primul ei impuls fu acela de a alerga până la vilă ca să-i arate pânza încă udă bărbatului care o inspirase.

Dar se răzgândi. Era mai bine să aștepte. Trebuiau să se întâlnească oricum peste câteva ore, și se gândi că ar fi nedrept să-l deranjeze pe Julian de la treabă, oricât de atrăgătoare ar fi fost această perspectivă.

Oftă adânc, resemnată, și se privi în oglindă izbucnind în râs. Pe haine și pe față avea aproape tot atâta vopsea câtă era pe tablou. Veselia pe care o resimțea o îndemna să cânte cât o ținea gura.

Făcu câțiva pași înapoi și mai admiră o dată tabloul. Îi păru că așteptase atâta vreme ca să se apuce din nou de pictură. De

ce se temuse oare? După anii de neliniște și frustrări pe care-i trăise la New York, aproape că uitase fericirea de a picta de plăcere, fără să-i pese de părerile criticilor și ale colecționarilor.

Dar Julian reușise să-i trezească din nou această pasiune. Inima i se umplu de o dragoste nemăsurată pentru el.

Era absurd. N-ar fi trebuit niciodată să lase ca un bărbat să ocupe atâta loc în viața ei. Constatarea aceasta n-o împiedică însă să se repeadă pe scări. Păsările și iepurașii, speriați, fugiră din calea ei. Năvăli atât de brusc în bucătărie încât mama ei era să scape din mână salatierea cea mare de porțelan. Lydia ridică telefonul și formă cu febrilitate numărul de la vilă.

Dacă nu putea să-l vadă, măcar să-i vorbească. Trebuia ca el să afle. Voia să-i mulțumească pentru tot ceea ce-i spusese, pentru încurajări, pentru miracolul pe care-l înfăptuise. Încă nu-i mărturisise cât de mult îl iubește, nu în acești termeni. Și această omisiune i se părea la fel de gravă ca o adevărată crimă.

Doamna Henley se întoarse la treburile ei scuturând din cap. Noile excentricități ale fiicei sale o făceau să zâmbească.

— Te-ai gândit să întinzi niște ziare pe jos, draga mea? întrebă ea cu blândețe în timp ce Lydia se plimba prin bucătărie cu telefonul în mână.

Rămase apoi brusc nemișcată. Linia era ocupată. Ar fi trebuit să bănuiască. Ridică din umeri și închise telefonul.

— Ce ziceai, mamă?

— Vorbeam de ziare. Văzând în ce hal sunt hainele tale, sper că în cameră...

– Bineînțeles, mamă. Am acoperit pardoseala cu ziare, o liniști Lydia sărutând-o pe obraz. Și am să pun la loc totul, am să fac ordine! mai zise ea înainte să dispară pe scară.

Nu putuse așadar să-i vorbească. Ceea ce n-ar fi trebuit să fie decât o mică dezamăgire lua o amploare neașteptată. Avea sentimentul că pierduse un moment important, un moment pe care ținuse să-l împărtășească cu Julian. Se întoarse oftând în camera ei și se așează din nou în fața șevaletului.

Își privi iarăși opera, încruntându-și sprâncenele. Pânza era la fel de strălucitoare, vibrând de viață și de culoare. Dar în mintea Lydiei începură să încolțească niște îndoieli. Poate că aceste pete de culoare erau prea dezordonate, prea abundente?... Stilul era lipsit de reticențe. Era...

„Treabă de amator“ îi șopti o voce interioară cunoscută urechilor ei. „Prea nerușinată“, murmură o alta. O a treia voce, și mai teribilă, adăugă: „Și dacă el nu te iubește?“.

Lydia scutură din cap ca să-și alunge vocile din minte. Pentru o clipă reuși, și se auzi vorbind cu voce tare:

– Nu schimba nimic, Lydia. Este opera *ta*, așa cum ai conceput-o numai tu singură.

Dar pe măsură ce-și privea tabloul cu un ochi critic, îi apărea necesitatea de a aduce câteva îmbunătățiri. Da, două-trei retușuri ici-colo nu puteau să strice nimic.

Mai avea încă la dispoziție vreo două ore înainte să se întâlnească cu Julian. Era mai bine să-i arate o lucrare mai îngrijită. Își suflecă mânecile cu hotărâre, și se apucă din nou de treabă.

Capitolul 14

Lydia se opri în fața ușii de la intrare a vilei și încercă să-și controleze respirația. Ținea tabloul cu grijă, ușor depărtat, și aruncă o privire pe fereastră înainte să bată.

Bineînțeles... Cum de putuse să fie atât de naivă? Ea se grăbise ca o nebună să-și înlăture stratul de vopsea de pe piele, să facă un duș, să se spele pe cap, să se îmbrace, și să ajungă la vilă la ora opt fix... în fine, la opt și câteva minute. Își rezervaseră o masă la Popasul Pescarilor, un restaurant prestigios care făcea gloria Larchwood-ului, un sat vecin. Era prima lor ieșire elegantă, și ea vruse să fie punctuală.

Dar Julian era înțepenit în fața calculatorului, cu telefonul lipit de ureche. Îl găsea așa cum îl lăsase azi-dimineață, în aceeași poziție, cu aceiași blugi, cu același tricou!

Oftă și împinse ușa având grijă să nu atingă tabloul în drumul ei. Îl sprijini încetitor de o masă de lângă Julian și se strecură în spatele acestuia cuprinzându-l de talie.

– Calibrajele nu sunt corespunzătoare, bombănea el în telefon în timp ce degetele îi alergau pe taste.

Tresări ușor când ea îl îmbrățișă, apoi își dădu capul pe spate ca s-o sărute tandru pe gât. Ea îi ciufuli părul zâmbind și se așeză lângă el, așteptând răbdătoare ca el să-și termine treaba. Remarcă cu o ușoară îngrijorare că picioarele lui Julian dispăreau sub un teanc de foi perforate de computer. Observă de asemenea aerul lui preocupat în timp ce-i dădea directive interlocutorului său, pe un ton sec.

Lydia nu mai avea stare. Se ridică de pe scaun și începu să se plimbe nerăbdătoare prin încăpere, apoi, preț de câteva minute, mută tabloul din loc în loc căutând o lumină mai bună. În sfârșit, Julian închise telefonul.

– Bună ziua, frumoaso, murmură el întinzându-și cu o grimasă mușchii anchilozati.

Ea alergă spre el și-și aruncă brațele pe după gâtul lui. Se sărutară languros, și Lydia uită de ușoara ei supărare. Era atât de minunat să fie din nou în brațele lui, să-i savureze buzele dulci, să-i simtă trupul de acum familiar lipit de al ei... Dar el se depărtă curând și, cu o oarecare ezitare, își dresă glasul.

– Lydia, te rog... Nu te supăra pe mine. Mă tem că n-am să pot ieși în seara asta.

Lydia încremeni.

– Nu-mi spune iarăși că trebuie să lucrezi! exclamă ea aruncându-i o privire acuzatoare. Julian, trebuia să cinăm împreună...

– Crede-mă, Lydia, sunt la fel de dezamăgit ca și tine, oftă el. Dar probele făcute la laborator sunt încă negative. Și atâta vreme cât problema nu este rezolvată...

– Înțeleg, murmură ea. Presupun că ar trebui să fiu nemaipomenit de înțelegătoare...

– Asta ar face ca lucrurile să fie mai ușoare, încuviință Julian cu un zâmbet slab.

Lydia își aminti brusc de motivul nerăbdării sale, câteva minute mai devreme.

– Julian! exclamă ea. Poți măcar să te întrerupi o clipă, nu? Julian aruncă o privire îngrijorată spre calculator și, după o scurtă ezitare, încuviință din cap.

– Bineînțeles, Lydia.

Ea îl luă de mână și-l conduse spre tablou. În timp ce el îi privea opera în tăcere, ea se retrase un pas și-și ținu răsuflarea. Apoi, nemaivând răbdare, îi întrerupse contemplarea.

– Ce crezi? îl grăbi ea să-și spună părerea.

– Când ai făcut tabloul ăsta?

Părea plăcut surprins, dar vocea lui era lipsită de entuziasmul pe care-l sperase Lydia.

– Astăzi după-amiază, răspunse ea. Ei?

– Este superb.

– Ești sincer?

Se apropie și se strădui să-și vadă pânza cu ochii lui Julian. Cele câteva retușuri pe care le făcuse tabloului îndulciseră puțin forța brută, violența culorilor. Se temea acum să nu fi mers prea departe cu corecturile ei.

– Da, făcu Julian aplecându-se ca să vadă mai bine suprafața pânzei. Îmi place.

Lydia îl privea, consternată. *Îi place?* Ar fi trebuit să spună că-l adoră!

– Cum l-ai numit? întrebă el.

Ea își dresă glasul, apoi spuse:

– „Vârtej într-un hamac“. Bineînțeles, este doar un titlu provizoriu...

Julian se întoarse și-i aruncă o privire amuzată.

– Foarte interesant, remarcă el înainte de a-și relua observația.

– Nu-ți place tabloul meu, bâigui curând Lydia.

– Dimpotrivă, protestă el îndreptându-se. Dar...

– Dar ce?

Julian îi privi chipul dezamăgit și dădu din cap.

– Lydia, este o treabă excelentă, o liniști el. Și nici nu-ți închipui cât sunt de fericit că te-ai apucat din nou să pictezi...

– Dar? insistă ea.

– Dar nimic, răspunse el încruntându-se. Culorile sunt extraordinare. Nu ești mulțumită de ceea ce ai făcut?

– Nu-mi spui ce gândești, îl acuză Lydia încrucișându-și brațele. Haide, Julian Fuller. Vreau adevărul.

El privi pe rând tabloul și artistul, părând că-și cântărește răspunsul.

– Ei bine, începu el pe un ton prudent, mi se pare... S-ar zice că unele zone au fost ascunse sub stratul de vopsea.

– Într-adevăr, mărturisi Lydia pe un ton sec. Am făcut câteva retușuri.

– De ce?

Ea știa că el avea dreptate, chiar înainte să-și fi formulat criticile. Nu, n-ar fi trebuit să modifice deloc tabloul. Dar îi era încă prea greu să-și recunoască greșeala.

– Ai vrut să-ți corectezi primele impulsuri, așa este? ghici el. Lydia ridică din umeri. Inima îi bătea cu putere.

– Eu întrezăresc acea primă versiune pe pânză, continuă el. Și aceea este uimitoare, Lydia. Este intensă, originală, îndrăzneță. Apoi... apoi ți s-a făcut frică. Și ai încercat să ascunzi ceea ce te reprezenta într-adevăr pe tine în acest tablou. Ai încercat să *te* ascunzi.

Cu buzele strânse, Lydia îl privea pe Julian fără să se clin-tească. De ce trebuia ca el să fie atât de perspicace? Căuta un răspuns usturător, un argument care să-i poată justifica actul, când telefonul începu să sune iar. Ea se întoarse brusc și fixă aparatul cu o privire ucigașă, ca și cum ar fi vrut să-l vadă dezintegrându-se înainte să mai sune o dată.

Julian schiță un gest de scuză și trecu prin fața ei ca să răspundă. Ea fu cât pe ce să țipe la el ca să-l oprească. Prea târziu însă; încremenită pe loc, îl privi ridicând receptorul.

– Alo? Ah! Exact, încă îl mai am pe ecran...

El o privi exasperat, apoi se întoarse la interlocutorul său. Lydia era descumpănită.

– Jeff, poți să aștepți o clipă? Rămâi pe fir, zise Julian, după care acoperi microfonul cu mâna. Lydia, murmură el, nu te supăra pe mine. Sunt obligat să vorbesc cu el, trebuie să înțelegi. Îți promit să termin cât mai repede.

Lydia dădu din cap. Bineînțeles că înțelegea. Îl văzu așezându-se în fața ecranului și atingând tastele, exprimându-se în același timp într-un limbaj de neînțeles. Se afla deja la anilumină de ea, absorbit de probleme cu ecuații și calibraje care reprezentau milioane de dolari și priveau milioane de oameni.

Cum de putuse să-și imagineze că ea însemna ceva pentru el, că este atât de importantă? Ce era o mică pânză mângălită cu vopsea față de un microprocesor atât de dorit de Pentagon? Iar cât privește o cină la Popasul Pescarilor dintr-un sătuc pierdut din Michigan...

Cu un mers țeapăn, se duse și-și luă tabloul, apoi se îndreptă spre ușă. Ajunsă aici, îl mai privi o dată pe Julian, sperând din toată inima că se va întoarce spre ea. Dar el rămânea cu privirea ațintită pe ecranul calculatorului său, și nu-i acordă nici cea mai mică atenție.

Ieși trântind ușa în urma ei și alergă spre mașină. Cu inima strânsă, așteptă câteva clipe ca el să se repeadă s-o strige, să încerce s-o oprească. Dar ușa vilei rămase disperat de închisă. Lydia porni motorul și demară într-un scrâșnet de cauciucuri. Lacrimile îi încetoșară vederea. Dădu radioul la maximum și coti pe șosea înspre sat.

*

*

*

Jimmy insistase s-o conducă, dar ea refuzase. În ciuda celor două-trei pahare de vin băute, era perfect în stare să conducă. Pentru mai multă siguranță, încetini mersul pe autostrada totuși pustie...

Birchwood avea aspectul unui oraș-fantomă când, câteva ore mai târziu – câte oare? Pierduse orice noțiune a timpului – ea își parcă mașina în piața mare. Oboseala generală provo-

cată de petrecerea din noaptea trecută golise străzile. Toate cafenelele și restaurantele erau închise. Hanul Vânătorilor se pregătea să facă la fel când Lydia intră.

Locul era pustiu. Îl găsi pe Jimmy vorbind la telefon, și se duse direct la bar unde își turnă un pahar cu vin. Din discuția barmanului, înțelese că se pregătea o petrecere la Luke Gleason, un obișnuit al barului, care locuia la Maple City, la vreo treizeci de kilometri de Birchwood. Când Jimmy îi propuse să-l însoțească, ea fu încântată să accepte.

Când ajunseră la Gleason, petrecerea era în toi, și Lydia se întâlni cu vechi cunoștințe pe care le pierduse din vedere de ani de zile. Se distră, trase la țintă, se alătură chiar unui grup de bărbați care se pregăteau pentru un concurs de tir cu pușca în grădină.

Jimmy cel tenace făcuse, ca de obicei, tot ce-i stătuse în putință ca s-o cucerească, dar și de data asta, Lydia îi respinsese râzând avansurile.

Când ajunse în dreptul casei familiei Henley, scoase un oftat de ciudă. De ce nu era în stare să-i fie infidelă unui bărbat care nu era fidel decât calculatorului său?

Frână brusc și se aplecă spre parbriz făcând ochii mari. Pe alee era parcată o mașină care-i tăia calea. Ciudat. Va aștepta însă până mâine ca să se ocupe de asta. Deocamdată va parca în altă parte și se va duce la „întâlnirea” cu iepurașii și cu patul ei moale.

Își lăasă mașina la intrarea pe alee, luă din ea tabloul și închise încetiușor portiera. Nu era cazul să trezească toată casa la o oră atât de târzie.

La câțiva metri de intrare, se opri brusc, cu inima bătând să-i spargă pieptul. Din umbra porticului apăruse o siluetă. Imediat, izbucni și o voce furioasă:

– Unde naiba ai fost?

Lydia se încruntă. Ce căuta Julian Fuller în fața casei ei, la ora trei dimineța? Și de ce părea atât de scos din fire?

– Am fost la o petrecere, murmură ea. Vezi vreun inconvenient în asta?

El cobora scările și venea spre ea cu un pas amenințător. O apucă de umeri fără menajamente.

– Ești sigură că totul este în ordine? Întrebă el pe un ton aspru.

– Ce întrebare! Evident că totul este în ordine, îi replică ea încercând în zadar să se elibereze.

Tabloul căzu în iarbă la picioarele ei, dar Julian o ținea prea strâns ca ea să poată să-l ia de jos.

– Unde ai fost? insistă el cu o voce imperioasă.

Lydia simți un nod în gât. Ușoara ei aroganță de la început se cam risipise. Nu-l văzuse niciodată pe Julian Fuller atât de furios, și spectacolul acesta o intimidă.

– Undeva în Maple City. Am petrecut o seară foarte plăcută, cu oameni încântători, răspunse ea pe un ton provocator.

Julian bombăni o înjurătură și-i dădu drumul brusc. Ea fu cât pe ce să-și piardă echilibrul și se clătină în iarbă, dar își reveni, de bine-de rău. Îl privea consternată cum lovea cu piciorul într-un copac, înjurând printre dinți.

Lydia nu era sigură că înțelege bine cauza furiei lui. La urma urmei, ea trebuia să fie furioasă, după ce fusese abandonată atât de puțin cavalereste în favoarea unui... computer. Își dresе glasul și spuse:

– Acum, aș vrea să intru în casă.

– Cum ai îndrăznit?

El stătea din nou în fața ei, cu maxilarele încleștate, încrunțat, cu o privire amenințătoare.

– Oh, a fost foarte ușor, îi replică ea pe un ton pe care-l voia degajat, retrăgându-se, prudentă, cu un pas. Ascultă, Julian, tu erai ocupat cu telefonul tău, cu microprocesoarele și mai știu eu ce... Nu aveam chef să aștept ca să iau cina la micul dejun.

– Ai fi putut să mă aștepți.

– Ai fi putut și tu să-ți acorzi câteva minute libere ca să-mi vorbești!

– Sau să-mi fi spus unde te duci.

– Dar nici eu n-aveam habar! se enervă ea brusc. Și de când, mă rog, trebuie să-ți dau ție socoteală pentru ceea ce faci?

Julian o fixă cu privirea fără să scoată o vorbă. Când în sfârșit vorbi, se strădui ca vocea să-i fie calmă și potolită.

– Te-am căutat peste tot, până la lacul Glen. M-am dus chiar și pe malul lacului Michigan. Mi-am petrecut aceste ultime patru-cinci ore străbătând în lung și-n lat toată regiunea!

Lydia dădu din cap.

– Nu aveai nici un motiv să...

– M-am dus chiar și la domnul Kolker, la postul de poliție, continuă el. De altfel, nici el nu mi-a fost de mare ajutor. După cum se vede, pe oamenii de aici i-ar preocupa foarte puțin dispariția ta. Chiar și familia ta m-a asigurat că nu există nici un motiv de îngrijorare...

– Și aveau dreptate! spuse ea, nervoasă. Julian, aş vrea să-ți atrag atenția că sunt majoră. Eram perfect în stare să mă descurc singură înainte de a te întâlni pe tine, și la fel voi fi și după ce tu vei pleca!

Julian nu-i răspunse. Se mulțumi să-și înfunde mâinile în buzunare, își strânse buzele și-i întoarse din nou spatele. Lydia era uluită. Sigur, se simțea măgulită că el își pierduse atâtea ore căutând-o. De fapt, asta îi va servi ca lecție. Dar de ce era atât de supărat?

– Nu crezi că acorzi acestei povești o importanță mai mare decât merită? întrebă ea.

El se răsuci brusc cu fața spre ea și o fulgeră cu privirea.

– Ce să zic atunci de reacția ta? Ai luat-o la fugă pentru simplul motiv că eu trebuia să răspund la un telefon!

– Care, evident, era mult mai important decât mine sau decât sentimentele mele! spuse ea. Tu știi ce reprezintă acest tablou pentru mine. Și după ce mi-ai declarat fără menajamente că nu face doi bani, mi-ai întors spatele și...

– N-am spus niciodată asta! se enervă iarăși Julian. Și știi foarte bine. Poate că nu voiai să auzi ceea ce... Lydia, ce s-a întâmplat cu tabloul tău? exclamă el dintr-o dată descoperind pânza la picioarele ei.

– I-am dat o înfățișare mai... brută, îi răspunse ea pe un ton sec. Probabil că acum ești mulțumit, nu?

Când Luke și prietenii lui rămăseseră numai cu sticle și cutii goale de bere, Lydia le propusese ca țintă tabloul ei. Acesta era acum înstelat de o mulțime de găuri.

– Proastă mică, murmură el scuturând din cap.

– Ai dreptate, sunt o proastă, ripostă ea. Sunt o proastă că am crezut că, alături de tine, trăiesc cu totul altceva decât o aventură fugară. Dar tu n-ai nici o vină, Julian. Nu mi-ai făcut niciodată nici o promisiune. Liniștește-te, eu sunt singura vinovată.

– Nu spune asta! Lydia, dacă ai ști cât de mult țin la tine... Exact acesta este motivul pentru care tu nu poți să fugi așa cum ai făcut-o, fără să-ți pese de consecințe!

– Dar tu, tu ai dreptul s-o faci, îi reaminti ea cu furie în glas. În orice clipă poate veni un avion după tine. Îți închipui măcar ce aș simți eu? Iar când ești aici, munca ta contează înainte de orice!

– Lydia, n-am ce face, oftă el. Crede-mă, aș prefera de o mie de ori să fiu cu tine...

– Nu fi ridicol, îl întrerupse Lydia. N-ai spus chiar tu că te ferești de poveștile de dragoste ca de ciură?

– Ești nedreaptă, Lydia. Dacă măcar ai...

– Tu ești nedrept! se enervă ea. Te-ai supărat pe mine pentru că mi-am petrecut seara fără tine. Nu înțelegi că am plecat tocmai pentru că tu nu erai disponibil!

– N-ar fi trebuit s-o faci. Nici nu-ți dai seama cât de îngrijorat am fost.

– Iar tu, tu nu-ți dai seama că eu n-am deloc nevoie de un înger păzitor!

Cu aceste cuvinte, își apucă tabloul și urcă în grabă treptele de la intrare. O copleșea o oboseală bruscă. Scena pe care tocmai o suportase semăna prea mult cu interminabilele certuri cu Martin, chiar dacă durerea pe care o resimțea astă-seară era mult mai vie. Nu mai avea putere, nici răbdare, să se certe cu un bărbat.

– Lydia...

Ea se opri și se întoarse încet.

– Julian, zise ea cu o voce ciudat de calmă, fără îndoială că ar trebui să nu ne mai vedem. Cred că ar fi preferabil pentru amândoi.

Julian o privi fără să rostească un cuvânt. Ea nu reuși să-i descifreze expresia. Era oare durere, sau furie, sentimentul care făcea să-i strălucească ochii? Preferă să nu cunoască răspunsul.

În ciuda calmului ei aparent, Lydia era pradă unei puternice neliniști. Voia să fugă cât mai repede de această situație insuportabilă.

– Perfect, Lydia. Dacă asta dorești tu...

Vocea îi era gravă și răgușită, marcată de suferință, și Lydia fu cât pe ce să se repeadă în brațele lui, să uite cearta, să caute să-l înțeleagă... Dar se răzgândi. La ce bun să mai amâne despărțirea lor care, ea știa asta, era inevitabilă?

– Adio, Julian, murmură ea înainte să dispară în umbra protectoare a casei.

Îi aruncă o ultimă privire pe fereastra din vestibul. Julian era încă la picioarele scării, fixând cu o privire pierdută ușa închisă. Ea se întoarse repede și urcă în camera ei. Nu voia să se simtă vinovată. Voia doar să doarmă, să doarmă zile și nopți întregi, până ce va uita...

Capitolul 15

– Lydia?

Lydia ridică ochii de la fața de masă și aruncă o privire scurtă spre bucata de tartă cu fructe care i se întindea.

– Nu, mulțumesc, murmură ea înainte să-și îndrepte din nou privirea spre masă cu un aer absent.

Tăcerea profundă care se lăsase în încăperea o făcu să înceteze contemplarea feței de masă. Îl privi pe tatăl său care o fixa cu un aer ciudat, la fel ca și mătușa Helen de altfel, aflată în stânga ei. Își întoarse capul spre bunicul său, și surprinse privirea pe care acesta i-o aruncă mamei ei. Aceasta încuviință din cap, și-și plecă privirea spre farfurie.

– Ce este? întrebă Lydia, uimită.

Nimeni nu-i răspunse. Dar îl văzu pe bunicul său aplecându-se spre tatăl ei șușotind:

– Este chiar mai rău decât ne imaginam noi.

– Tare mi-e teamă că așa este, într-adevăr, răspunse domnul Henley dând cu gravitate din cap.

Membrii clanului Henley, cu excepția Lydiei, începură să-și mănânce tarta cu o evidentă lipsă de entuziasm. Lydia își dresе glasul și întrebă:

– O să-mi spuneți odată ce se petrece?

Bunicul mesteca bucata lui de tartă fixând-o pe Lydia cu o privire compătimitoare.

– Nu vreau s-o fac pe mama ta să se simtă stânjenită evocând subiectul, declară el în sfârșit. Dar trebuie să spun că-mi vine greu să cred.

– Tată, lasă, interveni doamna Henley. Nu este cazul să...

– Ba ar fi cazul să se scrie despre asta în analele localității, mormăi el.

Lydia făcu ochii mari.

– Vrea cineva să-mi explice totuși...

– Este vorba despre faptul că n-ai mâncat-o, zise mătușa Helen cu vocea ei pițigăiată, înainte de a se șterge discret la gură cu un colț de șervet.

– Ai refuzat o bucată de tartă cu căpșuni și cu revent făcută de mama ta, îi explică blând domnul Henley. Este pentru prima oară când se întâmplă asta.

Lydia îl privi, buimăcită. Nu știa dacă trebuia să râdă sau să plângă. Se mulțumi să roșească până-n vârful urechilor și să-și plece privirea.

*

*

*

Trecuseră deja câteva zile de când ea lânzezea pur și simplu, într-o dispoziție lamentabilă; era nervoasă de când se scula din pat dimineța, era posacă la micul dejun, și apatică la cină.

Cu două zile în urmă, se enervase pe mătușa Helen, și-i muștruluisse zdravăn papagalul. Nu mai departe decât ieri, izbucnise în lacrimi când bunicul ei îi propusese s-o ducă la cinematograful, la Traverse City. Și astăzi, își petrecuse o bună parte din zi rumegând numai gânduri negre în camera ei.

Dar în ciuda comportamentului ei ciudat, nimeni nu se plânse, și nici nu-i ceruse vreo explicație. Așa erau cei din familia Henley. Și acum, doar pentru că refuzase o banală bucată de tartă, începeau să arate o oarecare îngrijorare.

Tulburarea lor era însă de înțeles: tarta cu căpșuni și revent era desertul favorit al Lydiei. Avea abia șase ani când, într-o noapte, coborâse în bucătărie în vârful picioarelor și se îmbolnăvisse după ce mâncase pe nerăsuflăte o tartă întreagă. De atunci, niciodată nu mai fusese văzută mâncând mai puțin de două sau trei porții una după alta.

Își dădu seama dintr-o dată că mama ei pregătise fără îndoială acest desert pentru a încerca să-i readucă zâmbetul pe buze. La gândul acesta, ochii i se umplură de lacrimi. Se ridică și se repezi în brațele bunei doamne Henley. Sărutându-i cu tandrețe obraji, izbucni în plâns.

Ieși din încăpere alergând și urcă în fugă scara. Scruff o urmă lătrând vesel, crezând că ea se joacă. Dar Lydia trânti în urma ei ușa camerei și se aruncă pe pat.

După ce termină o cutie cu șervețele de hârtie pentru a-și șterge lacrimile, Lydia se ridică din pat, năucită, și se așeză

lângă fereastră. Soarele aluneca în jos în spatele copacilor înalți din grădină. Scruff veni curând și-i aduse lângă picioare un papuc. Apoi o privi, gâfâind, cu ochii lui mari plini de speranță. Lydia mângâie câinele și-i zâmbi.

– Și tu încerci să mă consolezi? Dragul de tine! Sunt disperată, Scruff. N-am nici un chef de joacă.

Își îndreptă din nou privirea spre fereastră și-și relua contemplarea. Acolo, la câteva sute de metri în spatele copacilor, se afla o vilă în care locuia un bărbat pe care se străduia în zadar să-l uite.

Scruff îi aduse acum un alt obiect la picioare. Lydia își plecă ochii, și fu stupefiată de ingeniozitatea câinelui său. Acesta îi adusese o pensulă dintre cele pe care ea le așezase pe birou.

– Dacă mă gândesc bine, nu este o idee rea, murmură ea luând de jos obiectul.

Întinse ziare pe pardoseală și așează șevaletul lângă fereastă. Scruff o privea cu interes, dând din coadă.

Dacă tot era condamnată să-și petreacă seara încuiată în camera ei – ce ar fi putut face altceva în starea în care era? – mai bine să se străduiască să fie productivă. Ce importanță avea faptul că nimeni nu-i aprecia munca? Ceea ce conta înainte de orice, era satisfacția pe care ea singură o găsea în pictură. Încurajată de această convingere, Lydia se apucă de treabă.

*

*

*

– Lydia, ce naiba, nu-i chiar atât de simplu, se auzi vocea lui Marge în difuzorul mașinii.

Lydia frână exact la timp pentru a evita o groapă enormă aflată pe șoseaua 22.

– Te asigur că este, răspunse ea în micul microfon. Nu eram făcuți să ne înțelegem, atâta tot.

– Vrei să spui că tu n-ai făcut nimic ca să te înțelegi cu el, o corectă Marge.

Lydia lăsa să-i scape un oftat adânc.

– Ei și? Poate că la urma urmei nici nu am chef. Este dreptul meu, nu? De altfel, el a venit să-mi bată la ușă? Nu. Nici măcar n-a încercat să-mi telefoneze. Pun pariu că este cufundat în calculatorul lui, bombăni ea. Nu vreau să spun cu asta că e vina lui...

– Asta ar mai lipsi!

– Recunosc că am reacționat pueril. N-ar fi trebuit să dau atâta atenție criticilor lui. Dar nici el nu avea nici un motiv să se enerveze în halul ăla când m-am întors eu acasă. Te asigur că era furios ca un nebun.

– Asta dovedește pur și simplu cât de mult ține la tine, remarcă Marge. Eu nu știu ce aș da pentru ca și Kenneth să-mi rezerve această primire când mă întorc târziu, oftă ea.

– Puțin mă interesează că ține la mine, replică repede Lydia. Bun, adăugă ea pe un ton mai conciliant. Recunosc că am profitat de această ocazie ca să rup relația... înainte să fie prea târziu. Mă temeam că am să sufăr dacă aștept mai mult.

În difuzor se auzi râsul ironic al lui Marge.

– Înțeleaptă inițiativă, n-am ce zice! Îmi dau seama după voce că, într-adevăr, acum radiezi de fericire.

Lydia nu răspunse. Încetini doar puțin ca să-i lase timp unei veverițe imprudente să fugă. La doar patru zile după Ziua Muncii, șoseaua care fusese toată vara aglomerată cu caravane și mașini pline de turiști era acum la fel de pustie ca Valea Morții.

– Lydia, reluă prietena ei, eu nu te-am văzut într-o stare atât de jalnică din ziua când ai sosit aici, la începutul verii. Îmi amintesc că ți-am propus această slujbă numai ca să-ți dau un motiv să trăiești.

– Și pentru asta ai veșnica mea recunoștință, răspunse Lydia pe un ton posomorât.

– Dacă vrei să știi părerea mea, continuă Marge, impasibilă, întâlnirea cu acest Julian Fuller este lucrul cel mai pozitiv care ți s-a întâmplat de atunci. Și acum, tu vrei să strici totul.

– Te înșeli, Marge. N-ar fi trebuit să ne cunoaștem nicio dată. Viața lui era și așa destul de încărcată, iar a mea începea în sfârșit să fie suportabilă. Și apoi, cine a stricat totul? Julian s-a văzut obligat să aleagă între mine și telefonul lui. Și mi se pare că a ales.

– Am înțeles că are niște responsabilități importante, remarcă Marge. Ar trebui să ții cont de asta, scumpo.

– Ascultă, Marge. N-am deloc intenția să mă împac cu el. Cred că și așa am fost destul de ridicolă.

– Dacă n-ai fi cea mai încăpățânată dintre membrii familiei Henley, după biata ta bunică Estelle, aș încerca să te fac să te răzgândești. Dar oricum, mă tem că este prea târziu. Fuller pleacă mâine.

Lydiei îi îngheță sângele în vene.

– Adevărat?

– Așa mi-a spus John, care lucrează la aeroport. Se pare că și-a rezervat un loc pentru zborul spre Denver de mâine seară.

– Foarte bine, băigui Lydia.

– Slavă Domnului că nu ți-ai ales să faci o carieră în teatru, draga mea, o ironiză Marge. Ești o actriță foarte proastă, să știi.

– Ești foarte amabilă. Sună-mă dacă ai vreun client, răspunse Lydia pe un ton sec. Pe curând.

Și întrerupse convorbirea. O cuprinse o teribilă neliniște. Iată, așadar, totul se sfârșise. Julian pleca. Frumoasa lor poveste fusese chiar efemeră...

Doar dacă... Lydia frână brusc. Nu era decât la vreo câteva sute de metri de vilă. Mai avea timp să se ducă să-l vadă pe Julian, să-i vorbească, să se scuze... Era oare în stare s-o facă? I-ar fi fost de ajuns să vireze la stânga, s-o ia pe poteca de pământ, și...

Și nimic. Lydia depăși răscrucea de drumuri și se cramponă de volan. Era mai bine să se oprească aici. Îl va uita pe Julian, și-și va relua viața solitară.

– Nu ești decât o fricoasă, își spuse ea cu voce tare.

*

*   *

Lydia încă se mai întreba cum de se lăsase înduplecată. Mama ei fusese extrem de convingătoare.

– Fă-o pentru tatăl tău, micuța mea Lydia, o rugase ea. Ar fi atât de fericit dacă l-ai însoți la Piker's Island. Știi doar că nu-i place să pescuiască singur.

– De ce nu-l ia pe bunicul? îi sugerase Lydia, ușor mirată de asemenea solicitare neașteptată.

– El nu are chef. Te rog, Lydia, insistase doamna Henley. Petrece-ți după-amiaza cu el. Nu va mai avea mult timp ocazia să te vadă dacă tu vei accepta slujba aceea la Los Angeles.

În ultimul timp, Lydia citise anunțurile din mica publicitate și dăduse câteva telefoane. Obținuse o ofertă interesantă de la o mică societate de producție cinematografică de la Hollywood, care căuta un desenator. Nu era chiar ceea ce-și dorise. La drept vorbind, munca aceasta era sub competențele ei. Dar îi va permite să-și schimbe orizontul pentru o vreme. Nu putea rămâne la nesfârșit la Birchwood.

Tatăl său fusese foarte încântat când, în sfârșit, ea acceptase să-l însotească. În timp ce înainta cu greutate prin mlaștină, ținându-se de undiță, Lydia începea să regrete această expediție. Căldura umedă îi lipea părul de tâmple. Toți țăntarii din insulă păreau să-și fi dat întâlnire în jurul ei.

Își frecă brațul pișcat strâmbându-se și urmări cu privirea silueta tatălui său care dispărea în spatele copacilor. Distrat ca de obicei, acesta își uitase momeala în portbagajul mașinii.

Lydia se întoarse și zâmbi surprinzându-și imaginea reflectată în apa verzuie. Fără îndoială că îmbrăcămintea ei de acum ar fi făcut senzație în elegantul Hollywood; era îmbrăcată într-un șort kaki vechi, zdrențuit, un tricou peticit care, după atâtea spălături, intrase la apă atât de mult încât acum abia dacă-i mai acoperea pieptul, și niște cizme înalte de cauciuc care urcau până la jumătatea coapsei.

Dar ce făcea tatăl ei de nu mai venea? Trecuseră zece minute bune de când dispăruse. Scrută umbra de sub copaci,

dar nu remarcă nici o mișcare. I se păru dintr-o dată că aude motorul unei mașini. Visa oare? Această parte a insulei era foarte sălbatică, și nu întâlniseră pe nimeni venind înapoi. La capătul răbdării, porni să-l caute pe tatăl său.

Ar fi putut jura că parcaseră mașina în luminișul acesta, la umbra unei sălcii mari care-și legăna încet ramurile sub briza ușoară a după-amiezii calde. Începu să se îndoiască de memoria ei. Poate că apreciasse greșit distanța? Dezorientată, își continuă mersul și se afundă din nou în pădure.

Câteva minute mai târziu, o cuprinse panica. Se rătăcise. Se pregătea să urle ca să primească un foarte puțin probabil ajutor, când zări o siluetă printre copacii de pe mal.

— Hei! Vă rog! strigă ea cât putu de tare.

Grăbi pasul, dar pământul mocirlos pe care creșteau ierburi înalte și încălcite o făcu să se împiedice de mai multe ori. Bărbatul se întoarse și veni în întâmpinarea ei. Când fu doar la câțiva metri de ea, Lydia se opri brusc, stupefiată, și lăsă să-i cadă undița din mână.

— Ia te uită! Lydia Henley... Nu-mi spune că organizezi și partide de pescuit, se miră Julian Fuller.

Capitolul 16

Lydia dădu încet din cap, cu o expresie uluită pe față. Remarcă faptul că Julian, ca de obicei, nu se preocupase deloc de exigențele practice ale pescuitului în teren mlăștinos. Purta o cămașă albă murdară de noroi, niște pantaloni de costum, iar pantofii din piele udă acum scârțâiau la fiecare pas.

În timp ce se apropia de ea, Lydia își simțea inima umplându-se de dragoste și de duioșie. I se păru că zărește o scurtă licărire de satisfacție în privirea lui, dar el își întoarse repede ochii și luă un aer posomorât.

– Mă tem că m-am rătăcit, mormăi el. Dar tu? Ce faci aici?

– Eu... mă plimb, răspunse ea pe un ton pe care îl voia detașat.

Schimbară o privire stingherită, apoi se întoarseră și porniră în direcția de unde veniseră. Dar din nou se priviră în ochi, fără îndoială conștienți de ridicolul comportamentului lor.

– Ce mai faci? întrebă Julian pe un ton ciudat de solemn.

– Oh, foarte bine, îl asigură ea cu o voce lipsită de convingere. Dar tu?

– S-ar putea și mai bine, bombăni el evitându-i privirea.

Privi în jurul lui, ca și cum ar fi căutat o porțiță de scăpare.

Lydia îl observa reținându-și un zâmbet. Uitase cât de timid era Julian Fuller și în ce măsură ea era sensibilă la farmecul lui ușor stângaci, la șuvița brună care i se lipise de fruntea umedă de sudoare. O mulțime de alte detalii pe care se străduise să și le șteargă din memorie reveneau acum cu o forță neașteptată. Încercă să redevină rațională; trebuia să și-l alunge pe Julian Fuller din minte.

– Și? făcu el pe un ton vesel care suna fals. Ai reușit să prinzi ceva?

Lydia își plecă privirea spre undița ei apoi remarcă, oarecum surprinsă, că și Julian avea una. Nu trebuia să fie la Denver peste câteva ore?

– Julian, murmură ea cu emoție de data asta, ce naiba faci tu aici?

– Este o întrebare bună, recunosc el trecându-și degetele prin cărlionții bruni. Trebuia să-i țin companie bunicului tău. Nu cumva l-ai văzut din întâmplare?

– Bunicului?! exclamă ea făcând ochii mari. Păi... nu; eu am venit cu tata și...

Se întrerupse brusc. Bănuiala i se insinua în minte. S-ar putea oare ca familia ei... Expresia pe care o descifră pe chipul lui Julian îi confirmă bănuielile. Și el începea acum să înțeleagă. Se priviră îndelung, tăcuți.

– Lasă-mă să ghicesc, zise în sfârșit Julian, cu un zâmbet în colțul gurii senzuale. Tatăl tău te-a convins să-l însoțești la pescuit și, abia ajuns aici, el a...

– A trebuit să se întoarcă la mașină pentru că-și uitase momeala, termină Lydia fraza în locul lui, zâmbind și ea de absurditatea situației.

– Am auzit o mașină demarând, remarcă Julian cu un aer îngândurat. Exact după ce bunicul tău a dispărut sub un pretext similar. Își uitase pipa în mașină.

– Bunicul nu fumează pipă, îl informă Lydia.

– Ca să vezi...

Julian își drese glasul și o privi în sfârșit în ochi pe Lydia.

– Foarte isteți, acești Henley, recunosc el. Ai putea să juri că au organizat totul în așa fel ca noi se ne întâlnim.

– Într-adevăr, ai putea să juri, încuviință Lydia cu un aer nonșalant.

Inima însă îi bătea să-i spargă pieptul, și spera ca Julian să nu i-o audă în liniștea din mijlocul pădurii.

– După părerea ta, în ce scop au făcut asta?

– N-am nici cea mai mică idee, răspunse ea ridicând din umeri.

Își dădu părul pe spate și afișă cea mai profundă indiferență. Atitudinea ei ar fi putut să înșele dacă, în tulburarea ei, piciorul nu i-ar fi alunecat pe pământul mocirlos. Scoase un țipăt ușor și din nou scăpă undița din mână.

Julian se repezi imediat spre ea, și-și ciocniră capetele în încercarea amândurora de a lua undița. Apoi el îi căută mâna, în timp ce ea se sprijini de umărul lui ca să-și

recapete echilibrul. Și, fără să înțeleagă prea bine cum se înfăptuise minunea, Lydia se trezi în brațele lui Julian.

Cu fața aplecată spre ea, el îi șopti numele, și Lydia se abandonă îmbrățișării lui. Simți într-un mod confuz, în vreme ce stătea lipită de pieptul lui, că inima lui Julian bătea la fel de repede ca a ei. Apoi, se lăsă inundată de o mulțime de emoții.

Răspundea sărutului lui înflăcărat cu o ardoare pe care nu mai încerca să și-o stăpânească. Își încolăci brațele pe după gâtul lui în timp ce el o strângea cu putere, lipind unul de altul trupurile lor mistuite de dorință.

Lydia se lăsă îmbătată de parfumul lui viril, de gustul sărat al pielii lui, de atingerea corpului viguros care o ținea captivă. El îi rostea numele după fiecare sărut arzător cu care-i acoperea fața, iar degetele îi alergau febril pe umeri, pe gât, în claia de păr ciufulit. Pe măsură ce dorința lor atingea paroxismul, sărutările deveneau mai pătimașe.

În sfârșit, Lydia se îndepărtă, gâfâind, și privi ochii strălucind de pasiune ațintiți asupra ei. Dădu încet din cap, uluită de puterea emoțiilor pe care le resimțise.

– Lydia, murmură Julian, cu o voce răgușită. Cum am putut să trăiesc aceste ultime zile fără tine?

– Este vina mea, răspunse ea încetișor. Eu am refuzat să te mai văd.

– N-ar fi trebuit să te ascult.

Se aplecă și-i mângâie cu buzele umede gâtul fin, alunecă apoi ușor spre sânii tari. Lydia oftă și închise ochii de plăcere.

– Mi s-a spus că ar trebui să pleci, zise ea dintr-o răsuflare, unduindu-se senzual sub sărutările lui fierbinți care acum îi acopereau umerii.

Julian ridică privirea, oarecum reținut. Pe chipul lui trecu o umbră.

– Ar trebui, într-adevăr. Dar asta n-are nici o importanță, adăugă el scuturând din cap. Acum sunt aici, cu tine, și este singurul lucru care contează.

– Sunt fericită să aud asta, murmură Lydia. Fără tine, eram într-o stare jalnică, să știi.

– Nu, nu știam. La drept vorbind, eu credeam exact contrariul.

– Nu trebuie să crezi tot ce am spus în seara aceea, declară ea cu un surâs ușor.

Julian îi zâmbi la rândul lui, și o sărută pe vârful nasului.

– Vino. Trebuie să căutăm un loc mai uscat, și să stăm un pic de vorbă.

Lydia își plecă privirea și descoperi că Julian era împotmolit până la glezne în apa mocirloasă.

– Am uitat să-mi iau cizmele de cauciuc, bombăni el ridicând din umeri.

O luă de mână și o conduse spre interiorul insulei. După un drum scurt printre tufișuri, descoperiră un mal acoperit de iarbă înaltă și uscată. Își scoaseră cizmele și pantofii, și se așezară sprijiniți de trunchiul unui ulm gros al cărui frunziș îi proteja de soarele arzător.

– Julian, se bălbâi Lydia fără să-i dea drumul la mână, regret sincer reacția mea din seara când ai venit să mă aștepti în fața casei părinților mei...

– Eu sunt cel care-ți datorează scuze, Lydia, o întrerupse el vehement. N-ar fi trebuit să răspund deloc la acel telefon. De atunci, nu conținesc să-mi reproșez faptul că nu ți-am acordat suficient timp. Și am fost stupid să-ți critic astfel tabloul.

– Dimpotrivă, protestă Lydia. Ai văzut absolut exact. Într-adevăr, am încercat să schimb ce făcusem inițial, să mă ascund... Din nou, am acordat prea multă importanță la ce spun alții, la ceea ce alții, îndeosebi tu, gândesc despre munca mea. Mă temeam să mă dezvălui așa cum sunt cu adevărat...

– Lydia, eu te iubesc așa cum ești, îi tăie el vorba cu o gravitate care o impresionează pe Lydia până în adâncul sufletului.

Cuprinsă de emoție, privi o clipă mâna mare și blândă a lui Julian care o proteja pe a ei și o mângâia cu tandrețe.

– Știi, zise ea până la urmă, nu mă așteptam să reacționezi atât de violent. Trebuie să mărturisesc că m-ai cam speriat.

– Îmi pare rău, încep el, m-am lăsat dus de val, m-am enervat, și...

– Nu, Julian, îți înțeleg movitele, îl întrerupse ea. Și eu însămi am reacționat mult prea brutal la atitudinea ta. Vezi tu, aveam impresia că re trăiesc una din numeroasele mele certuri cu Martin. El părea să acorde întotdeauna mult mai multă importanță magazinului său decât mie, dar se înfură cumplit dacă din întâmplare ieșeam fără el.

Julian dădu încet din cap. O privi pe Lydia cu o expresie plină de gravitate.

– Trebuie să-ți mărturisesc că aveam motive serioase să mă înfurii așa cum am făcut-o. Dar aceste motive nu aveau nimic de-a face cu tine.

Tăcu, și Lydia surprinse o licărire dureroasă în ochii lui întunecați.

– Povestește-mi, Julian, îl îndemnă ea încetișor.

El păru să ezite, și se ridică oftând.

– Ți-am vorbit despre relația mea cu Joanna, începu el cu o voce surdă.

– Într-adevăr. Mi-ai spus că aveai senzația că nu-i acordaseși atâta timp cât ai fi putut, zise Lydia. Te simțeai răspunzător de eșecul legăturii voastre.

– Lydia, crede-mă, îmi este greu să re trăiesc aceste amintiri. Dar îți datorez o explicație.

Ea îl încurajă din privire. O cuprinse însă o ușoară îngrijorare, dar știa că de acum, nimic nu va putea rupe legătura care-i ținea unul lângă altul.

– Eram logodiți de mai bine de șase luni, îi explică Julian înfundându-și mâinile în buzunare. Tot amânam data căsătoriei. Eu aveam prea mult de lucru ca să mă ocup de pregătiri.

Privea în pământ, încruntat.

– Încetul cu încetul, relația noastră a devenit extrem de încordată. Joanna își pierde răbdarea. Dorea să se căsătorească fără să mai așteptăm atât, pentru a putea trăi în sfârșit sub același acoperiș. Eu cred că presimțea eșecul nostru. Pentru ea, căsătoria era un fel de garanție, o soluție miraculoasă care va șterge toate disensiunile noastre. Eram foarte tineri, îi explică el ridicând din umeri. Nu aveam încă nici unul experiența iubirii, și cu atât mai puțin a vieții.

Ridică ochii și contemplă malul lacului care scânteia în depărtare.

– Într-o seară, era spre sfârșitul primăverii, a izbucnit furtuna. Eu lucram la un proiect urgent, pentru care trebuia să

primesc o bursă. Eram îngropat într-un morman de documente, de grafice și de calculatoare. În seara aceea aveam întâlnire cu Joanna ca să discutăm despre planurile noastre. Mai precis, trebuia să fixăm data căsătoriei. Eu am anulat întâlnirea.

Îi aruncă o privire scurtă Lydiei și începu să se plimbe nervos, cu capul plecat.

– Joanna s-a înfuriat îngrozitor, continuă el. A urlat la mine că ea nu poate să mai aștepte, că nu mai suporta să fie nevoie să mă smulgă de la treabă atunci când eu voi binevoi să-i acord mai mult timp. Ne-am certat. A fost oribil. Și apoi, a fugit brusc.

Rămase deodată nemișcat, și-și strânse pumnii.

– Eu eram încă sub imperiul furiei, și nu m-am clintit să fug după ea. M-am hotărât să termin ce aveam de lucru, ceea ce, trebuie să recunosc, mi-a mai calmat nervii. Mă pregăteam s-o sun ca să-mi cer scuze și să mă împac cu ea, când a sunat telefonul. Era spitalul.

– Oh, Julian... Nu, bolborosi Lydia speriată.

– Joanna avusese un accident. Când plecase de la mine – locuiam amândoi în campusul universității – și-a luat mașina și a condus ca o nebună ca să-și potolească furia. A trecut pe roșu și a lovit în plin o altă mașină... Mă chemau de la sala de urgențe...

Julian era livid. Lydia ar fi vrut să-l strângă la piept, să-l consoleze, dar spaima o încremenise.

– Dar nu a... Nu mi-ai spus tu că...

El scutură din cap.

– Slavă Domnului că a supraviețuit. Dar a avut fractură de bazin, și coloana i-a fost grav afectată. A trebuit să suporte mai multe operații estetice din cauza unei răni la față... A stat aproape un an în spital.

– Julian...

– A fost o dramă pentru studiile ei, se înțelege. Dar ea este o ființă foarte voluntară și, încetul cu încetul, s-a restabilit complet... Fără ajutorul meu. Acest accident a pus capăt relației noastre.

– Dar, Julian... Ea nu putea să-ți reproșeze ceea ce s-a întâmplat!

– Mi-am reproșat eu îndeajuns! se enervă el. Dacă ai ști cât de vinovat m-am simțit... Nu conteneam să-mi repet că nu s-ar fi întâmplat nimic dacă eu aș fi reacționat altfel, dacă m-aș fi ocupat mai mult de ea, dacă ne-am fi căsătorit...

Lydia se ridică și-l luă de mână.

– Nu erai răspunzător. Știi bine, Julian.

– Am încercat și eu să mă conving de asta, dar în zadar. Mai multe luni de zile n-am mai lucrat. Mă gândeam chiar să-mi pun capăt zilelor...

Râse cinic și-și feri privirea.

– Am trecut prin niște momente atroce. Dar, la sfârșit, eu eram în câștig: cicatricile mele nu erau decât psihice, remarcă el ridicând din umeri. Apoi, prietenii m-au obligat să-mi revin. Și, de atunci, n-am încetat să lucrez, zise el privind-o pe Lydia. Să lucrez foarte dur.

Lydia îl privi la rândul ei și-și mușcă buzele. Înțelegea acum ce simțise el atunci când ea o luase la fugă cu câteva zile în urmă, își imagina prin ce spaimă trebuie să fi trecut când o căutase prin toată regiunea.

– Nu aveai de unde să știi, murmură el încet, citindu-i gândurile în ochii ei mari și albaștri.

– Julian, îmi pare atât de rău... Oh, Julian, zise ea dintr-o suflare, aruncându-se în brațele lui.

Îl sărută de nenumărate ori pe buze, pe obraji, pe bărbie, străduindu-se astfel să-i ușureze suferința, să-i șteargă din memorie încercările pe care le îndurase.

El o cuprinse cu brațele pe după mijloc, și o strânse în sfârșit la piept. Buzele li se contopiră într-un sărut prelung, și ea înțelese că dragostea lor reușise să învingă amărăciunea și remușcările.

– Lydia, murmură Julian mângâind-o cu o privire strălucitoare, chiar înțelegi acum de ce m-am enervat? Ești sigură că nu mai ești supărată pe mine?

– Bineînțeles că nu sunt, Julian. Înțeleg totul. Și te iubesc.

– Știi, mă hotărâsem să te uit, recunosc el dând din cap. Să încerc măcar. Credeam că sunt sortit să am eșecuri în dragoste. Dar era o problemă.

– Care?

– Te iubesc prea mult ca să pot trăi fără tine. Nu contează dacă va trebui să muncesc de două ori mai puțin, să-mi vând eventual una din societăți, sau să-mi arunc calculatorul în lacul Michigan! Sunt gata să-mi schimb viața pentru tine, Lydia Henley.

– Zău, Julian, ești nebun, protestă ea. Niciodată n-am să-ți cer să faci asemenea sacrificii!

– Da, sunt nebun. Nebun după tine, Lydia, zise el cu o voce răgușită strângând-o la piept. Uitasem ce înseamnă fericirea până să te întâlnesc. Și acum, i-am prins gustul, adăugă el făcându-i cu ochiul. N-am de gând să te mai las să pleci.

– Julian, abia dacă ne cunoaștem... Nu vreau să-ți neglijezi munca pentru mine...

– Iar eu, vreau să văd toate filmele vechi de la Hollywood, decretă el pe un ton grav. Vreau să mă scald la miezul nopții în lac cu tine, în fiecare seară. Și vreau să te căsătorești cu mine.

– Tu... Ce?

– Să ne căsătorim, Lydia, repetă el văzându-i expresia buimăcită.

– Nu vorbești serios, bâigui ea.

Dar când îi întâlnește privirea, își dădu seama că el nu glumește.

– Ascultă-mă, Lydia...

O conduse la umbra unui ulm înalt și o invită să se așeze alături de el. Apoi o luă din nou în brațe.

– M-am gândit mult în aceste ultime zile. Mă gândeam să vin să-ți vorbesc la întoarcerea mea de la Denver, dar dacă soarta a făcut să ne întâlnim mai devreme decât prevăzusem...

O sărută mai înainte ca ea să aibă timp să rostească vreun cuvânt, apoi îi puse un deget pe buzele roz.

– Am să-ți fac o propunere, continuă el. Vei putea să pictezi cât vrei, fără să te mai preocupe să-ți câștigi existența. Bineînțeles, dacă tu dorești să continui să practici o mulțime de profesii, voi fi încântat să te găsesc întâmplător în drumul meu atunci când voi lua un taxi sau mă voi duce să-ți cumpăr flori... Nu, nu, lasă-mă să continuu, se grăbi el să adauge văzând că Lydia făcea eforturi disperate să vorbească.

Îl mușcă râzând de degetul care o obliga să tacă, și Julian o sărută fugar pe buze.

– Și, atunci când eu nu voi fi *absolut* obligat să lucrez, voi fi al tău, în fiecare clipă, continuă el. Ce zici? Oferta mea ți se pare rezonabilă?

Îi mângâie tandru pântecul gol, și Lydia se cuibări la pieptul lui.

– Foarte rezonabilă. Dar trebuie să fii mai convingător.

– Mai convingător? făcu el privind-o cu subînțeles.

Se aplecă spre ea și-i cuprinse buzele, cu pasiune.

– Așa? murmură el cu o voce răgușită.

– Mmm... Este mult mai bine, într-adevăr.

– Atunci? Ce zici?

– Atunci, îți spun da, Julian Fuller.

Sfârșit